

Metodistkirkens Lære og Kirkeordning

1997, 2001, 2005

HISTORISK REDEGØRELSE

DEN FORENEDE METODISTKIRKE blev en realitet, da Den Forenede Evangeliske Brødrekirkes biskop, Reuben H. Mueller, og biskop Lloyd C. Wicke fra Metodistkirken gav hinanden hånden herpå, den 23. april 1968 på den konstituerende generalkonference i Dallas, Texas. Med ordene ”Kirkernes Herre, vi er forenet i dig, i din kirke og nu i Den Forenede Metodistkirke” blev det nye trossamfund dannet af to kirker, som hver især havde en speciel historie og betydningsfulde aktiviteter i mange dele af verden.

Teologiske traditioner med rødder i wesleyanismen og den protestantiske reformation, omtrent ens kirkestruktur og forhold, som kunne dateres næsten to hundrede år tilbage, lettede sammenslutningen. Fra De Forenede Evangeliske Brødres historiske arv kan for eksempel nævnes, at stifteren af De Forenede Kristne Brødre, Philip William Otterbein, assisterede ved Francis Asburys ordination, da han indsattes som leder af den amerikanske metodisme. Omvendt fik Jacob Albright, der ud fra sin religiøse erfaring og lederevne startede Den Evangeliske Sammenslutning, sin åndelige vejledning ved metodistiske klasse-møder efter sin omvendelse.

Begyndelsen, 1736-1816

Den forenede Metodistkirken deler sin historie og arv med andre metodistiske og wesleyanske traditioner. John Wesleys (1703-1791) og broderen, Charles' (1707-1788) liv og gerning udgør kernen i denne fælles arv. Både John og Charles var missionærer for Den Engelske Kirke i kolonien Georgia. De ankom dertil i marts 1736. Det blev deres eneste rejse til Amerika. Deres mission var langt fra en ubetinget succes, og begge rejste desillusionerede og nedslåede tilbage til England, Charles i december 1736 og John i februar 1738.

Begge Wesley-brødre oplevede en religiøs omvendelse i maj 1738. I de følgende år lykkedes det for Wesley-brødre at føre en levende vækkelsesbevægelse frem inden for Den Engelske Kirke. Efterhånden som den metodistiske bevægelse voksede, blev det klart, at vækkelsen ville brede sig til de amerikanske kolonier, da også metodister tog den udmattende og farlige rejse over Atlanten til den nye verden.

Den metodistiske organisation i Amerika begyndte som en lægmandsbevægelse. Blandt de første ledere var Robert Strawbridge, en indvandrer-landmand, som organiserede arbejdet i Maryland og Virginia omkring 1760. Endvidere Philip Embury og dennes kusine, Barbara Heck, som begyndte arbejdet i New York i 1766. Desuden kaptajn Thomas Webb, hvis indsats var medvirkende til, at metodismen kom til Philadelphia i 1767.

For at styrke arbejdet i kolonierne sendte John Wesley i 1769 to af sine lægprædikanter, Richard Boardman og Joseph Pilmore, til Amerika. To år senere blev også Richard Wright og Francis Asbury udsendt af Wesley for at styrke de voksende amerikanske metodistsamfund. Francis Asbury blev den vigtigste person i tidlig amerikansk metodisme. Hans energiske hengivenhed for den wesleyanske teologis grundsætninger, forkyndergerning og organisation formede metodismen i Amerika — på en måde som ingen anden enkeltperson har gjort det. Ud over prædikanterne som Wesley udsendte, fulgte metodister i kolonierne også kaldet til at blive lægprædikanter i bevægelsen.

Den første konference for metodistprædikanter i kolonierne blev holdt i Philadelphia i 1773. De ti, som deltog, traf adskillige vigtige afgørelser. De forpligtede sig til troskab over for

Wesleys lederskab og besluttede, at de ikke ville uddele nadveren, da de var lægfolk. Menighedsmedlemmerne måtte døbes og modtage nadverens sakramente i den lokale anglikanske sognekirke. De lagde vægt på streng disciplin i menighederne og blandt prædikanterne. Et system med regelmæssige prædikantkonferencer blev påbegyndt i lighed med den praksis, Wesley havde indført i England for at varetage den metodistiske bevægelses anliggender.

Den Amerikanske revolution havde betydelig indflydelse på metodismen. John Wesleys konservatisme og hans skrifter mod den revolutionære virkning forhøjede ikke metodismens omdømme blandt de mange, som støttede uafhængigheden. Ydermere nægtede et antal metodistprædikanter at bære våben til fordel for patrioterne.

Da uafhængighedskrigen var vundet, erkendte Wesley, at forandringer i amerikansk metodisme var nødvendige. Han sendte Thomas Coke til Amerika for sammen med Asbury at lede arbejdet. Coke havde Wesleys bønnebog Søndagsgudstjenesten for Metodismen i Nord Amerika med sig. I bønnebogen havde Wesley inkluderet en revideret version af Den Engelske Kirkes niogtredive religionsartikler. To præster ordineret af Wesley, Richard Whatcoat og Thomas Vasey, fulgte med Coke. Wesleys ordination skabte præcedens, som i sidste ende tillod metodismen i Amerika at etablere en uafhængig kirke.

I december 1784 afholdt prædikanterne den berømte Julekonference i Lovely Lane Kapellet, i Baltimore, med henblik på at udstikke den fremtidige kurs for bevægelsen i Amerika. De fleste af de amerikanske prædikanter deltog, heriblandt sikkert også to afroamerikanere, Harry Hosier og Richard Allen. Det var ved denne conference, at bevægelsen blev organiseret som Den Biskoppelige Metodistkirke i Amerika.

I årene efter Julekonferencen udgav Den Biskoppelige Metodistkirke sin første Lære- og Kirkeordning (1785), Disciplinen, vedtog at afholde Generalkonference hvert fjerde år (den første blev afholdt i 1792), vedtog en konstitution i 1808, forbedrede strukturen, etablerede et forlagshus og blev en ivrig tilhænger af vækkelses- og friluftsmøder.

Mens Den Biskoppelige Metodistkirke var i sin vorden, blev også to andre kirker dannet. I deres tidligste år bestod de næsten udelukkende af tysktalende medlemmer. Den første af disse blev dannet af Philip William Otterbein (1726-1813) og Martin Boehm (1725-1812). Otterbein, der var en tysk reformert præst, og Boehm, der var menonit, prædikede et evangelisk budskab og om en åndelig erfaring, der lignede det, metodisterne prædikede. I 1800 dannede deres tilhængere formelt Den Forenede Kristne Brødrekirke (Church of the United Brethren in Christ). En anden kirke, Den Evangeliske Sammenslutning (the Evangelical Association) var stiftet af Jacob Albright (1759-1808), der var en luthersk bonde og teglbrænder i det østlige Pennsylvanien, og som var blevet omvendt og oplært ud fra den metodistiske lære. Den Evangeliske Sammenslutning blev officielt organiseret i 1803. Disse to kirker blev forenet med hinanden i 1946 og med Metodistkirken i 1968, hvor man dannede Den Forenede Metodistkirke (The United Methodist Church).

Da Asbury døde i marts 1816, var Otterbein, Boehm og Albright allerede døde. Kirkerne, som de havde skabt, var kommet over begyndervanskelighederne og var begyndt at ekspandere numerisk og geografisk.

Kirkerne vokser, 1817-1843

Den Anden Store Vækkelse var den mest markante religiøse udvikling blandt protestanter i Amerika i første halvdel af det nittende århundrede. Gennem vækkelses- og friluftsmøder oplevede syndere omvendelse. Rejseprædikanter og lægprædikanter knyttede disse omvendte sammen i et fællesskab. Stilen i den kristne tro og disciplin var meget ensartet for Metodisterne, De Forenede Brødre og De Evangeliske, som lagde vægt på erfarings- og oplevelsesmomentet i kristendommen. Medlemskabet i disse kirker voksede dramatisk i denne periode. Antallet af prædikanter, der betjente dem, forøgedes ligeledes markant. Det forventedes, at medlemmerne og prædikanterne var dybt engagerede i troen. Prædikanterne skulle ikke alene have en klar omvendelse, men skulle også udvise evner og egenskaber, der var nødvendige for et effektivt præsteskab. Deres arbejde var uopsætteligt og

krævende. Deres økonomiske udkomme var magert. Men, som de ofte mindede hinanden om, så fandtes der ikke noget arbejde, som var vigtigere end deres.

De almindelige medlemmers engagement fremgik af deres iver for at holde fast ved den åndelige disciplin og ved de normer for god opførsel, som kirkerne havde udstukket. For eksempel havde metodisterne et sæt Almindelige Regler, som var vedtaget af Julekonferencen i 1784, og som stadig trykkes i Lære- og Kirkeordningen. De blev tilskyndet til at lade være med at udøve ondt, at gøre godt og bruge de nådemidler, som Gud har forordnet. Medlemskab i kirken var en alvorlig sag. Der var ikke plads for dem, som Wesley kaldte for ”næsten kristne”.

Strukturen hos Metodisterne, De Forenede Brødre og De Evangeliske gjorde det muligt for dem at virke på en sådan måde, at de kunne konsolidere og udvide deres aktiviteter og tjeneste. Generalkonferencer, der mødtes hvert fjerde år, viste sig at være tilstrækkelige til at fastsætte kirkens hovedkurs. Årskonferencer, der afholdtes under biskoppens ledelse, gav mulighed for at indtage og ordinere præster og udnævne rejseprædikanter til kirkerne, ligesom prædikanterne i årskonferencen havde et forum til gensidig støtte. Lokale kirker, menigheder og klasser kunne opstå dér, hvor der var nogle få kvinder og mænd, som samledes under en klasseleders vejledning, og som blev besøgt regelmæssigt af rejseprædikanten, dvs. en prædikant, som havde en kreds af forskellige prædikepladser under sit tilsyn og som sit ansvar. Dette system passede godt både til storbyernes, provinsbyernes, landsbyernes og grænseudposternes behov. Kirken kunne komme til folk, uanset hvor de valgte at slå sig ned. De første år i det nittende århundrede var også præget af, at søndagsskolebevægelsen bredte sig i Amerika. Omkring 1835 blev der oprettet søndagsskoler alle steder, hvor det var muligt at starte dem og holde dem i gang. Søndagsskolerne blev en vigtig kilde til rekruttering af nye medlemmer.

Kirkernes interesse for uddannelse var også indlysende, hvorfor man oprettede skoler og universiteter. Omkring 1845 havde Metodister, Evangeliske og Forenede Brødre også faste studiekurser til uddannelse af deres prædikanter, så man kunne sikre sig, at de havde en grundlæggende viden vedrørende Bibelen, teologi og pastoral tjeneste.

For at forsyne medlemmerne, prædikanterne og søndagsskolerne med kristen litteratur skabte kirkerne mulighed for udgivervirksomhed. Metodist Bogkoncernen, etableret i 1789, var den første forlagsvirksomhed i Amerika. Den Evangeliske Sammenslutning og De Forenede Brødre etablerede også egne udgivervirksomheder i begyndelsen af det nittende århundrede. Fra deres trykkerier kom en lang række salmebøger, kirkeordninger, aviser, magasiner, søndagsskolematerialer og anden litteratur, der skulle undervise og oplyse medlemmerne. Overskuddet var normalt beregnet til at støtte og hjælpe pensionerede og trængende prædikanter og deres familier.

Kirkerne var også i udpræget grad engageret i missionsarbejde. I 1841 havde hver af dem startet egne kirkelige missionsselskaber for at udvikle arbejdsformer og skabe økonomiske ressourcer for virksomheden både i De Forenede Stater og udenlands. John Stewarts mission hos wyandoterne markerede begyndelsen for den oprindelige amerikanske befolknings repræsentation inden for metodismen.

Kirkernes første tid var ikke uden alvorlige problemer. Det var særligt tilfældet for metodisterne. Richard Allen (1760-1831), en frigiven slave og metodistprædikant, som var blev dårligt behandlet på grund af sin race, forlod kirken i 1816 og organiserede Den Biskoppelige Afrikanske Metodistkirke (African Methodist Episcopal Church). Lignende bevæggrunde førte til dannelsen af Den Biskoppelige Afrikanske Zion Kirke (African Methodist Episcopal Zion Church) i 1821. Endnu et brud opstod i 1830 i Den Biskoppelige Metodistkirke. Omkring 5.000 prædikanter og lægfolk forlod kirken, fordi den ikke ville give repræsentation til lægfolket eller tillade valg af præsiderende ældste (distriktsforestandere). Denne nye kirke fik navnet Den Protestantiske Metodistkirke (Methodist Protestant Church). Den var en stærk kirke lige til 1939, da den forenedes med Den Biskoppelige Metodistkirke og Den Biskoppelige Metodistkirke Syd til Metodistkirken.

Slaveriet og Borgerkrigen, 1844-1865

John Wesley var en brændende modstander af slaveriet. Mange af den tidlige amerikanske Metodismes ledere delte hans afsky for denne form for menneskelig trældom. Efterhånden som det nittende århundrede skred frem, blev det klart, at spændingerne om slavespørgsmålet også var store inden for Metodismen. I dette spørgsmål, som i så mange andre, reflekterede Metodismen befolkningens synspunkter, fordi kirken med dens medlemsskare ikke var begrænset til et bestemt område, klasse eller race. Uenighed i slavespørgsmålet splittede til sidst Metodistkirken i to adskilte kirker - en i nord og en i syd. Slavespørgsmålet blev ikke behandlet af Den Biskoppelige Metodistkirke før Generalkonferencen i 1844, da de to fraktioner af henholdsvis tilhængere og modstandere af slaveriet stødte sammen. Den alvorligste konflikt angik en af kirkens fem biskopper, James O. Andrew, som var kommet til at eje slaver gennem sit ægteskab. Efter en bitter debat besluttede generalkonferencen at suspendere biskop Andrew, idet han ikke måtte udføre sine biskoppelige forretninger, så længe han ikke kunne eller ville frigive sine slaver. Få dage derefter udarbejdede de mestindædte tilhængere af slaveriet en separationsplan, som tillod årskonferencerne i slavestaterne at løsrive sig fra Den Biskoppelige Metodistkirke med henblik på at organisere sig med sin egen kirkelig struktur. Separationsplanen blev vedtaget, og grunden for oprettelse af Den Biskoppelige Metodistkirke Syd var lagt. Delegater fra sydstatene mødtes i maj 1845 i Louisville, Kentucky, for at organisere deres egen kirke. Den første generalkonference blev holdt året efter i Petersburg, Virginia, hvor udgivelsen af en lære- og kirkeordning og salmebog blev godkendt. Bitterheden mellem den nordlige og sydlige metodistkirke voksede i årene frem til valget af præsident Abraham Lincoln i 1860 og senere på grund af borgerkrigens blodbad. Begge kirker bad om velsignelse og bad inderligt om, at Guds vilje måtte blive fuldbyrdet gennem sejr til netop deres stater. De Metodistiske Protestanter, De Forenede Brødre og Den Evangeliske Sammenslutning gik heller ikke helt fri for uenighed i slavespørgsmålet. De undgik imidlertid den lidenskabelige strid, som delte Den Biskoppelige Metodistkirke.

Rekonstruktion, velstand og nye spørgsmål, 1866-1913

Borgerkrigen delte og skadede specielt Den Biskoppelige Metodistkirke Syd. Dens medlemstal faldt til to tredjedele af, hvad det var før krigen. Mange af dens kirker lå i ruiner eller var skadede alvorligt. Mange præster var blevet dræbte eller sårede i kampene. Dens uddannelses-, forlags- og missionsvirksomhed var brudt sammen. Dog var en ny livskraft ved at opstå blandt metodisterne i syd, og i løbet af de næste halvtreds år fordobledes medlemstallet fire gange til mere end to millioner.

Afroamerikanernes antal inden for Den Biskoppelige Metodistkirke Syd var faldet markant under og efter krigen. I 1870 vedtog dens generalkonference at overføre alle sine afroamerikanske medlemmer til en ny kirke. Den Farvede Biskoppelige Metodistkirke (The Colored Methodist Episcopal Church) - der nu kaldes Den Kristne Biskoppelige Metodistkirke (the Christian Methodist Episcopal Church) - blev et resultat af denne beslutning. Det var i denne periode, at Alejo Hernandez ordineredes som den første spansktalende præst inden for metodismen. Den første prædiken på spansk blev dog faktisk fremført af Benigno Cardenas i Santa Fe, New Mexico, så tidligt som i 1853.

Den Biskoppelige Metodistkirke kom ikke til at lide så meget under borgerkrigen som metodismen i syd. I slutningen af 1860'erne stod den foran øget medlemsvækst og havde mange nye livskraftige aktiviteter. Mellem 1865 og 1913 skete der en vækst i medlemstallet på fire hundrede procent til omkring fire millioner medlemmer. En tilsvarende vækst oplevede man inden for De Protestantiske Metodister, De Forenede Brødre og De Evangeliske. Kirkernes formueværdier voksede og en almindelig velstandsperiode karakteriserede kirkerne i denne periode. Søndagsskolerne forblev store og aktive. Forlagshusene fortsatte med ambitiøse programmer for at forsyne medlemmerne med litteratur. Normer for højere uddannelser til præster blev udviklet, og teologiske seminarier blev grundlagt.

Missionsarbejde, både hjemme og i udlandet, blev prioriteret højt.

Hjemmemissionsprogrammer forsøgte at kristne byerboere såvel som de oprindelige amerikanere. Missionærer oprettede skoler for forhenværende slaver og deres børn. Missionen i udlandet - i Asien, Europa, Afrika og Latinamerika - førte til gode resultater. Kvinderne dannede missionselskaber, som uddannede, rekrutterede og rejste penge til disse formål. Missionærer som Isabella Thoburn, Susan Bauernfeind og Harriett Brittan, og kirkeledere som Bell Harris Bennet og Lucy Riders Meyer motiverede tusinder af kirkens kvinder til at støtte missionen hjemme og i det fremmede.

En betydningsfuld mission blandt amerikanere, der oprindeligt var fra Asien, blev startet i denne periode, særligt blandt kinesiske og japanske indvandrere. En japansk lægmand, Kanichi Miyama, blev ordineret i Californien i 1887 og blev givet alle præstelige rettigheder.

Der var to svære spørgsmål, som særligt stod på dagsordenen i denne periode:

Lægrepræsentationen og kvindernes stilling. Det første drejede sig om, hvorvidt lægfolk skulle have stemmeret på Generalkonferencen og på Årskonferencen. De Protestantiske Metodister havde tilladt lægrepræsentation fra og med stiftelsestidspunktet i 1830. Præsterne i Den Biskoppelige Metodistkirke, Den Biskoppelige Metodistkirke Syd, Den Evangeliske Sammenslutning og Den Forenede Kristne Brødrekirke var mere sendrægtige til at give lægfolket officiel indflydelse på deres anliggender. Først så sent som i 1932 gav den sidste af disse kirker lægfolket denne ret. Endnu mere betændt var spørgsmålet om kvinders ret til ordination og valgbarhed til tillids- og repræsentationsposter inden for kirken. De Forenede Brødres generalkonference godkendte kvindelig ordination i 1889, men Den Biskoppelige Metodistkirke og Den Biskoppelige Metodistkirke Syd tilstod ikke kvinderne fuld ordinationsret før efter sammenslutningen i 1939. Den Evangeliske Sammenslutning kom aldrig til at ordinere kvinder. Der var også modstand mod at give kvinderne lægmands rettigheder. I Den Metodistiske Protestantiske Kirke fik kvinderne først ret til at blive delegater til Generalkonferencen i 1892, hos De Forenede Brødre skete det i 1893, i Den Biskoppelige Metodistkirke i 1904 og i Den Biskoppelige Metodistkirke Syd i 1922.

Perioden mellem Borgerkrigen og Første Verdenskrig var også præget af andre teologiske forandringer og stridigheder. Helliggørelsesbevægelsen, fremkomsten af liberalteologien og Det Sociale Evangelium gav anledning til en omfattende teologisk debat. Den Biskoppelige Metodistkirke Syd viste sin interesse for sociale spørgsmål ved at antage en social bekendelse på sin generalkonference i 1908. Sociale problemer var også en spore i bevægelsen hen imod økumenisk og mellemkirkelig samarbejde. Alle kirkerne, der nu var samlet i Den Forenede Metodistkirke, blev aktive i Kirkernes Forbundsråd (the Federal Council of Churches) - den første store økumeniske satsning blandt amerikanske protestanter. Denne periode sluttede, mens verden var på tærskelen til en stor og forfærdelig krig.

Verdenskrig og flere forandringer, 1914-1939

I årene umiddelbart op til første verdenskrig var der i kirkerne megen sympati for forhandling og mægling som et synligt alternativ til en international væbnet konflikt. Mange præster og medlemmer var erklærede pacifister. Men da USA i 1917 officielt gik ind i krigen mindskedes pacifismen. I lighed med de øvrige amerikanske trossamfund udtrykte også de kirker, der senere dannede Den Forenede Metodistkirke, deres nationale loyalitet.

Da krigen sluttede, havde kirkerne igen lejlighed til at anvende deres ressourcer på andre gøremål. Spørgsmålet om ædruelighed var et tilbagevendende anliggende, og kirkerne var hurtige til at prioritere dette. Man publicerede og udgav store mængder litteratur om ædruelighed. Medlemmer blev bedt om at aflægge løfte om at afholde sig fra alkoholiske drikke. Den Forenede Metodistkirke opfordrer stadig til en sådan afholdenhed.

Perioden var en betydelig teologisk brydningstid. Den betydningsfulde protestantiske liberalteologi fra slutningen af det nittende og begyndelsen af det tyvende århundrede gav anledning til uro. Denne teologi blev angrebet af stridbare fundamentalister og senere af neoortodokse, som beskyldte den liberale protestantiske teologi for at underminere netop essensen af det kristne budskab. Eftersom alle disse tre teologiske retninger - de liberale,

fundamentalisterne og de neoortodokse - var repræsenteret i kirkesamfundene, der senere blev til Den Forenede Metodistkirke, er det ikke overraskende, at hede lærestridigheder fandt sted i disse kirker.

Til trods for de interne teologiske forskelle, som kirkerne oplevede, fortsatte de med at samarbejde med andre trossamfund og forsøgte at hele splittelser, som var sket tidligere i deres egen historie. For eksempel blev Den Evangeliske Kirke etableret i 1922, idet to fraktioner af den tidligere Evangeliske Sammenslutning slog sig sammen igen efter splittelsen i 1894. En mere betydningsfuld sammenslutning - i det mindste efter statistisk målestok - fandt sted mellem tre Metodistkirker - Den Biskoppelige Metodistkirke, Den Protestantiske Metodistkirke og Den Biskoppelige Metodistkirke Syd. Disse kirkers repræsentanter begyndte i 1916 at udforme en plan for sammenslutning. Unionsforslaget fra 1930erne indeholdt også en opdeling af en forenet kirke i seks administrative embedsområder (jurisdictions). Fem af disse var geografisk bestemte, den sjette (the Central Jurisdiction) var racebetinget. Det sjette embedsområde omfattede kirker og årskonferencer for afroamerikanere uanset disse kirkers geografiske placering. Afroamerikanske metodister og nogle andre var bekymrede over dette forslag og vendte sig imod planen om et racemæssigt adskilt embedsområde.

En majoritet inden for Den Protestantiske Metodistkirke gik ind for sammenslutningen, selv om det betød, at man skulle acceptere en biskoppelig ledelse, hvilket man ikke havde haft, siden kirken blev etableret i 1830. Metodistkirken (The Methodist Church) blev dannet i april 1939 som følge af overvældende godkendelse af sammenslutningen på de tre kirkers generalkonferencer og årskonferencer. Efter sammenslutningen havde Metodistkirken 7,7 millioner medlemmer.

Mod en forenet kirke, 1940-1967

Selv om Metodister, Forenede Brødre og Evangeliske hver især havde offentliggjort stærke udtalelser, der fordømte krigen og slog til lyd for fredelig forsoning nationerne imellem, blev styrken i denne stillingtagen væsentlig forringet ved Amerikas indtræden i Anden Verdenskrig. Alligevel var der mange medlemmer, som hele krigen igennem fortsatte med at udtrykke deres foragt for vold og støtte protesterende, når protesten fremsattes af samvittighedsgrunde.

Da krigen var slut, arbejdede kirkerne aktivt på at sikre fred og orden i verden. Der var mange lægfolk, præster, biskopper og mange af kirkens administrative organer, der støttede dannelsen af en verdensorganisation, som skulle tjene som forum til løsning af internationale sociale, økonomiske og politiske problemer. I april 1945 bidrog dette arbejde til dannelsen af De Forenede Nationer.

I denne periode fra 1940 til 1967 var der mindst tre andre vigtige sager, som optog de kirker, der nu er med i Den Forenede Metodistkirke. For det første var det interessen for økumeni og kirkeforening. Den Evangeliske Kirke (the Evangelical Church) og Den Forenede Brødrekirke (the United Brethern Church) forenedes til Den Forenede Evangeliske Brødrekirke (the Evangelical United Brethern Church) den 16. november 1946 i Johnstown, Pennsylvania, efter tyve års samtaler og forhandlinger. Ved foreningstidspunktet havde den nye kirke omkring 700.000 medlemmer. Metodistkirken var også interesseret i tættere forbindelser med andre metodistiske og wesleyanske traditioner. I 1951 var den med i dannelsen af Metodistkirkens Verdensråd, som var en efterfølger af De økumeniske Metodistkonferencer, der var begyndt i 1881. Som et udtryk for deres videre økumeniske interesse blev Metodisterne og De Forenede Evangeliske Brødre medlemmer af Kirkernes Verdensråd, grundlagt i 1948, og medlemmer af Kirkernes Nationale Råd (National Council of Churches), dannet i 1950. Disse samlinger gav medlemskirkerne mulighed for at engagere sig i fælles opgaver og mission. De to kirker samarbejdede desuden med syv andre protestantiske kirker i dannelsen af Konsultationer om Kirkeforening (Consultation on Church Union) i 1960.

For det andet var der i kirkerne også bekymring over problemet med racisme i samfundet og i kirken. Der var mange metodister, som var foruroliget over, at raceadskillelse var indbygget i deres kirkes struktur og opbygning. Central Jurisdiktionen, der var dannet for at holde afroamerikanerne adskilt fra den øvrige kirke, gjorde det hele tiden klart, at racediskrimination var en reel faktor. Forslag til at opløse Central Jurisdiktionen blev fremført på generalkonferencer fra 1956 til 1966. Ved foreningen med Den Evangeliske Brødrekirke i 1968 blev der endelig enighed om planer for at afskaffe Central Jurisdiktionen. Nogle få afroamerikanske årskonferencer fortsatte dog i forholdsvis kort tid derefter. For det tredje blev spørgsmålet om fuldstændige præstelige rettigheder til kvinder diskuteret. Dette spørgsmål var særligt vanskeligt i Den Forenede Evangeliske Brødrekirke. Den Evangeliske Kirke havde aldrig ordineret kvinder. De Forenede Brødre havde ordineret kvinder siden 1889, men for at gøre foreningen af de to kirker lettere, accepterede De Forenede Brødre den Evangeliske praksis, og kvinderne mistede deres ret til ordination. Metodister diskuterede spørgsmålet i adskillige år efter deres forening i 1939. Fuldstændige præstelige rettigheder for kvinder blev først en realitet i 1956, men det tog et tiår mere, før antallet af kvinder på de teologiske seminarier og i prædikestolene voksede markant. Da Metodister og Forenede Evangeliske Brødre forenedes i 1968, var fuldstændige ordinationsrettigheder til kvinder en del af foreningsplanerne. Da denne tidsperiode sluttede, var forhandlingerne mellem Metodistkirken og Den Forenede Evangeliske Brødrekirke så fremskredet, at en vedtagelse af foreningen af de to kirker til Den Forenede Metodistkirke kun afventede den endelige vedtagelse.

Udvikling og forandringer efter 1968

Da Den Forenede Metodistkirke blev dannet i 1968, havde den ca. 11 millioner medlemmer, hvilket gjorde den til en af de største protestantiske kirker i verden.

Siden da har Kirken gennemgået flere både strukturelle og essentielle ændringer.

Metodistkirken er blevet mere og mere bevidst om, at den er en verdenskirke med medlemmer og konferencer i Afrika, Asien, Europa og USA. Medens medlemstallet i Europa og USA har været mærkbart dalende siden 1968, er medlemstallet i Afrika og Asien steget betydeligt.

Et stigende antal kvinder er blevet ordineret til præster, udnævnt til distriktsforstandere, valgt til poster i ledende råd og indviet som biskopper. I 1980 blev den første kvinde, Marjorie Matthew, valgt til biskop.

Kirken har bestræbt sig på at være et samfund, hvor alle mennesker uanset race og etnisk baggrund kan deltage på alle niveauer i kirkens organisation og tjenester.

Den Forenede Metodistkirke har kæmpet med mange vigtige spørgsmål. Den har skabt og forbedret teologiske erklæringer og formuleringer også på missionsområdet. Den har debatteret og handlet i sager af social betydning så som atomkraft, verdensfred, menneskets seksualitet, miljø, abort, AIDS, evangelisation og verdensmission.

Kirken har været optaget af trofastheden og livskraften i gudstjenesten. I 1989 blev der udgivet en salmebog, som indeholdt nye salmer og reviderede liturgier til dåb, nadver, vielse og begravelse. Generalkonferencen 1992 autoriserede den nye bog med gudstjenesteorden og liturgi (Book of Worship).

Den Forenede Metodistkirke (the United Methodist Church) - som i Nordeuropas Centralkonference bare kaldes Metodistkirken - repræsenterer tre traditioner: Metodismen, Den Forenede Kristne Brødrekirke og Den Evangeliske Sammenslutning. Sammen med andre kirker, som også er en del af Kristi legeme, lovpriser Metodistkirken i ydmyghed og taknemmelighed Gud gennem Jesus Kristus og Helligånden for den skabende og opretholdende nåde. Kirken søger yderligere nåde, alt imens den gør sin indsats i verden.

METODISMEN I NORDEUROPA

DET FØRSTE METODISTISKE arbejde i Norden fandt sted i Stockholm og var et indslag af Britisk metodisme. I 1830 - 42 drev den skotske metodistprædikant George Scott en ganske omfattende virksomhed, som fik afgørende indflydelse på svensk frikirkeliv. George Scotts aktiviteter bukkede under på grund af modstand under dramatiske omstændigheder.

Det var uro og store forandringer i de nordeuropæiske lande. Den øgede befolkning kunne ikke længere brødfødes ved landbruget eller opsluges af den begyndende industrialisering i de voksende byer. Folkesundheden var lav og den sociale nød stor. Omvæltningerne i samfundet skabte en længsel efter bedre levevilkår i Amerika. Ligeledes blev mange optaget af at søge hjælp i åndelige værdier.

Kirkens komme til Nordeuropa er knyttet til udvandringen over Atlanten og i særdeleshed til søfolk, som sejlede på Amerika.

I 1830'erne og nogle årtier frem prægede "Den Anden Store Vækkelse" alle protestantiske kirkesamfund i Nordamerika. Samtidig begyndte udvandringen fra de nordeuropæiske lande til Amerika, og den voksede massivt frem til århundredeskiftet.

I 1830-40'erne voksede de første skandinavisksprogede metodistmenigheder frem i Amerika, og efterhånden blev der organiseret konferencer, hvor gudstjenester, kirkeblade, bøger og hele administrationen var skandinaviskproget.

Betelskibet John Wesley

På initiativ af en svensk sømand blev der i 1832 etableret en sømandskirke i New York for at betjene havnens søfolk og bringe evangeliet til de mange emigranter. "Betelskibet John Wesley," som den flydende kirke hed, blev et afgørende redskab for at bringe metodismen til nordboerne. Svenskeren Olof Gustaf Hedström ledede missionen i New York havn i over 30 år fra 1845. Mange søfolk og emigranter, som her oplevede omvendelse, førte den metodistiske vækkelse med sig både til andre egne af Amerika og til fædrelandene i Nordeuropa.

Norge

I Norge tog metodismens historie sin begyndelse i sømanden Ole Peter Petersens forkyndelse fra 1849 og årene frem. O.P. Petersen grundlagde i 1851 Den Norsk-Danske Metodistkirke i Amerika. I 1856 blev danskamerikaneren Chr. Willerup sendt til Skandinavien som superintendent for at lede den spontant opståede virksomhed. Det blev til stiftelsen af den første menighed i Norge samme år, og dermed var Metodistkirken i Norge en realitet. I 1876 fik virksomheden

i Norge status som selvstændig årskonference. Der var 29 prædikanter, 19 menigheder, 2.798 medlemmer og konferencen havde fået Martin Hansen som sin egen superintendent.

Danmark

Chr. Willerup havde under familiebesøg i København påbegyndt mødevirksomhed. Da han i 1856 blev sendt til Skandinavien som superintendent, kom arbejdet i faste rammer og tog fart. Første menighed i Danmark blev stiftet i 1859, og i 1865 blev kirken anerkendt af staten ved kongelig resolution. Først i 1911 havde metodismen i Danmark nået et sådant omfang, at virksomheden fik status som selvstændig årskonference. På det tidspunkt var der 53 prædikanter, 27 menigheder, 127 prædikepladser og 3.634 medlemmer.

Sverige

Forskellige metodistprædikanter virkede i Sverige i 1850'erne. Det førte til grundlæggelse af den svenske Metodistkirke i 1868. Arbejdet voksede med stor hastighed, og i 1876 kunne kirken samles som selvstændig årskonference med 55 prædikanter, 97 menigheder, 249 prædikepladser og 4.123 medlemmer. Samme år anerkendtes kirken af staten som selvstændig kirke. Sverige fik sin egen superintendent i Victor Witting.

Finland og Rusland

På den finske side af Den Botniske Bugt begyndte metodistforkyndelsen at lyde fra 1859 og årene frem. Det var den hjemvendte styrmand Gustaf Lervik, som efter sin omvendelse på Betelskibet i New York nu prædikede i sit fædreland. Senere sluttede brødrene Bärlund sig til som prædikanter. I 1880'erne førte impulser fra Sverige til en ny start for metodismen i Finland, og den første menighed blev grundlagt i 1881. Metodismen i Finland kom under Sveriges årskonference i 1885 og havde status som eget distrikt under superintendent B.A. Carlsens ledelse. I 1887 opstod de første finsksprogede menigheder, og 2 år senere etablerede B.A. Carlsen mission i Rusland med afholdelse af møder i Sct. Petersborg, som snart førte til menighedsdannelse. Zaren, som på det tidspunkt regerede både Rusland og Finland, gav i 1892 officiel anerkendelse til Metodistkirken i begge stater. På den baggrund organiserede den svenske årskonference samme år "Missionen i Finland og Sct. Petersborg." I 1907 blev tyskamerikaneren Dr. George A. Simons udnævnt til superintendent i Sct. Petersborg. Båndene til Sverige svækkedes, og under hans ledelse udviklede arbejdet sig hastigt med forgreninger ind i Rusland og Estland. Den bolsjevikiske revolution i 1917 satte en stopper for kirkens vækstmuligheder, men trods modstanden fortsatte arbejdet til ind i 20'erne. Først i 1911 samledes Metodistkirken i Finland som selvstændig årskonference. Kirken havde 1.568 medlemmer. I lighed med samfundsudviklingen i Finland efter selvstændiggørelsen blev en svensksproget del og en finsksproget del af kirken organiseret i 1923. Den finsksprogede metodisme led meget under Den Anden Verdenskrig, fordi 60% af dens medlemmer boede i landområder, som blev indlemmet i Sovjetunionen.

Baltikum

Metodismen i de baltiske lande kan føres tilbage til begyndelsen af 1900 tallet. Fra nord kom metodismen fra St. Petersburg til Øsel og det estiske fastland. Fra syd kom inspirationen fra tysk metodisme, dels fra Metodistkirken og dels fra Den Evangeliske Sammenslutning og Den Kristne Brødrekirke. Frem til Den Anden Verdenskrig var Den Evangeliske Sammenslutning og Den Kristne Brødrekirkes virksomhed i Litauen og Letland stærkest knyttet til Tyskland via distrikt Königsberg, medens Metodistkirkens bånd gik til De Nordiske Lande. I Estland begyndte den metodistiske forkyndelse så tidligt, at første menighed kunne grundlægges i 1907. Litauen meldte om mødevirksomhed i 1904, og endelig påbegyndtes mission i Letland i 1912. Efter Den Første Verdenskrig, hvor de 3 baltiske lande opnåede selvstændighed, udviklede arbejdet sig hastigt med stor amerikansk støtte, og Riga blev centrum for metodismen i hele Baltikum med etablering af teologisk seminarium og residens for superintendent Dr. George A. Simons. Den Baltiske Årskonference blev organiseret i 1929, og hvert af de tre lande fik status som distrikter. Virksomheden i Baltikum voksede, så der i 1939 blev registreret henvend 3.000 medlemmer. De baltiske landes indlemmelse i Sovjetunionen efter Den Anden Verdenskrig blev katastrofal for Metodistkirken. Systematisk forfølgelse af prædikanter og menigheder og beslaglæggelse af bygninger ødelagde den største del af virksomheden. Kun i Estland lykkedes det, med markante nationale ledere, at holde sammen på kirkens virksomhed frem til Baltikums genvundne selvstændighed i 1991. I Letland fandtes en lille gruppe tidligere metodister, og i 1991 ledte disse kontakter til, at Letlands Metodistkirke genopstod, og i 1992 blev kirken formelt genetableret med 3 menigheder. I 1995 blev Metodistkirkens arbejde i Litauen genoptaget i Kaunas og året efter i Siauliai. Arbejdet i alle 3 baltiske lande har været præget af vækst. Nye menigheder stiftes, og virksomheden har bredt sig fra de estisk- lettisk- og litauisksprogede dele af befolkningen til den russisktalende del. Virksomheden i Estland er en selvstændig årskonference. Metodismen i Letland har status som distriktskonference inden for den estiske årskonference, men fungerer i praksis som årskonference.

Det nordeuropæiske biskopsområde

Den Første Verdenskrig svækkede forbindelsen mellem Europa og Amerika, og en større selvstændiggørelse af den kontinentale europæiske metodisme i forhold til moderkirken i Amerika blev nødvendig. I 1920 besluttede Generalkonferencen at inddеле Europa i flere biskopsområder. Det nordeuropæiske biskopsområde omfattende virksomheden i de nordiske lande blev etableret med danskeren Anton Bast som biskop. Selvom metodismen i de nordeuropæiske lande var knyttet til hinanden i kraft af historien, betød den nye struktur, at kirkerne i området i højere grad søgte sammen og tilstræbte fællesskab for at kunne magte den nye og større selvstændighed. I 1924 blev Nordeuropas biskopsområde organiseret som en Centralkonference, og Den Baltisk-Slaviske Årskonference blev tilsluttet. I 1924 blev præsteuddannelsen, som hidtil havde foregået i de enkelte årskonferencer, samlet på Det Nordisk Teologiske Seminarium, Øverås, i Göteborg for skandinavisksprogede kandidater. Dette samarbejde fortsatte til 1971, hvor et teologisk seminarium blev etableret i Bergen for norske kandidater. Præsteuddannelsen for det baltiske område blev genoptaget i 1994, hvor The Baltic Methodist Theological Seminary åbnede i Tallinn.

Europa

Tiden under depressionen i trediverne medførte en stadig svækkelse af båndene til Den Biskoppelige Metodistkirke i Amerika, hvis Missionsstyrelse den nordeuropæiske metodisme hørte under frem til Foreningskonferencen i 1939, som gav nordeuropæisk metodisme en ændret tilknytning til moderkirken. Virksomheden i de nordeuropæiske lande havde hidtil været en gren af Den Biskoppelige Metodistkirke på samme måde som arbejdet i en række centraleuropæiske lande. Efter Den første Verdenskrig havde Den Biskoppelige Metodistkirke Syd etableret omfattende missionsvirksomhed i overvejende katolsk dominerede lande som Belgien og flere slaviske stater. Ud over de to amerikanske metodistkirker havde britisk metodisme, også kaldet wesleyansk metodisme, etableret sig på det europæiske fastland med virksomhed i fransk, italiensk, spansk, portugisisk og tysk sprogede områder. Den wesleyanske metodisme var organisatorisk en del af den Britiske Årskonference. Endvidere var den metodistiske kirketradition repræsenteret i kraft af flere små kirker, som alle var relaterede til Den Forenede Kristne Brødrekirke og Den Evangeliske Sammenslutning (The United Brethren in Christ, The Evangelical Association). En række kirkesammenslutninger førte til, at hele den metodistiske kirkefamilie på det europæiske fastland blev forenet i en kirkestruktur, som er en organisk del af den største metodistkirke (The United Methodist Church). Metodistkirken (The United Methodist Church) er gennem sit medlemskab i Metodistkirkens Verdensråd en del af det mest omfattende samarbejde mellem kirker i den metodistiske og wesleyanske tradition.

Ved Den Anden Verdenskrigs afslutning var der på det europæiske fastland to Centralkonferencer: Den tyske og den nordeuropæiske. Derudover var der ti årskonferencer og to missionskonferencer, som blev sluttet sammen i den såkaldte Geneve Kreds og underordnet Den Sydøstlige Jurisdiktion i USA.

Efter krigen forsøgte man at danne en enkelt europæisk Centralkonference. Det mislykkedes, og i 1954 dannedes ud over Den Nordeuropæiske Centralkonference en Centralkonference

for Mellem- og Sydeuropa. I 1966 stiftedes, på baggrund af drøftelser ved den metodistiske verdenskonference i Oslo, Rådet for Metodistkirkens Centralkonferencer i Europa. Navnet blev i 1980 ændret til Metodistkirkens Europaråd (European Council of the United Methodist Church). Forhandlinger med den britiske og irske metodistkirke førte i 1993 til dannelsen af et nyt Metodistkirkens Europaråd (European Methodist Council), hvor alle metodisttraditioner i Europa for første gang blev forenet i samme organisation. Tilknyttet Metodistkirkens Europaråd arbejder:

1. The Consultative Conference of the European Methodist Churches, der blev indledt i 1957,
2. Metodistkirkens Europæiske Ungdomsråd, (European Methodist Youth Council), og

3. Metodistkirkens Verdens Kvindeforbund, (World Federation of Methodist Women - Europe, og, World Federation of Methodist Women - Britain and Ireland).

Efter Den Anden Verdenskrig har Den Nordeuropæiske Centralkonference været ledet af biskopper, som den selv har valgt blandt sine egne: 1946 Theodor Arvidson fra Sverige. 1953 Odd Hagen fra Norge. 1971 Ole E. Borgen fra Norge. 1989 Hans Växby fra Den Finsk-Svenske Årskonference.

Eurasien

Missionsrådet (The General Board of Global Ministries) besluttede i 1992, at Metodistkirken (efter 1968: The United Methodist Church) formelt skulle genetablere sin virksomhed i Eurasien blandt andet ved at gøre det til selvstændigt biskopsområde. Genetableringen fandt sted i 1992, 100 år efter Metodistkirkens første grundlæggelse i landet. Efter Sovjetunionens opløsning var flere metodistmenigheder genopstået og nye grundlagt. De første nystiftede menigheder var i 1990 i Jekaterinburg og i Moskva. Generalkonferencen bemyndigede Den Nordeuropæiske Centralkonference, hvorunder virksomheden i det tidligere Sovjetunionen hidtil havde hørt, til at foretage valg af biskop til at lede arbejdet i det nye område.

Centralkonferencen i 1993, hvor repræsentanter for russiske metodistmenigheder var med, valgte og indsatte Rüdiger Minor som biskop i Eurasien med residens i Moskva. Metodismen i Eurasien blev i 1996 organiseret som provisorisk årskonference under navnet Metodistkirken i Rusland, hvilket blev bekræftet af Centralkonferencen i Pärnu 1997.

Metodistkirken i Eurasien er som selvstændigt biskopsområde en del af Den Nordeuropæiske Centralkonference.

Konstitutionen

KIRKEN ER ET FÆLLESKAB AF alle sande troende under Kristi herredømme. Den er det forløste og forløsende fællesskab, i hvilket Guds ord prædikes af mennesker, der er guddommeligt kaldede, og sakramenterne forvaltes ret i overensstemmelse med Kristi egen indstiftelse.

Under Helligåndens ledelse søger kirken fortsat at drage omsorg for gudstjenestelivet, de troendes opbyggelse og verdens forløsning. Jesu Kristi Kirke eksisterer i og for verden. Kirkens egen splittelse er en hindring for dens mission i verden.

I ydmyghed over den nuværende opdeling af kirken og i taknemmelighed over de muligheder for genforening, som foreligger, har Metodistkirken og The Evangelical United Brethren Church's bønner og hensigt været og er lydighed mod Herrens vilje, om at hans folk må blive eet. I overensstemmelse med disse bønner og hensigter foreslår disse kirker nu, at de forenes i den sikre overbevisning, at denne handling er et udtryk for Kristi folks enhed.

Drøftelserne om forening af disse to kirker og deres tilsluttede medlemmer har fundet sted over et længere tidsrum. Kirkerne har også en lang og imponerende historie af fællesskab og samarbejde. Derfor mener vi - The Commission on Church Union of The Methodist Church and of The Evangelical United Brethren Church — at disse kirker i det væsentligste er af samme oprindelse, har samme tro, samme ånd og samme mål. Da vi mener, at disse kirker ønsker denne væsentlige enhed virkeliggjort i organisation og administration i USA og over hele verden, forelægges og overleveres hermed følgende foreningsplan til vore respektive generalkonferencer med anbefaling til de to kirker om vedtagelse gennem de processer, der kræves.

AFSNIT 1. – Alment.

§ 1. **Artikel I.** *Sammenslutningserklæring* – The Evangelical United Brethren Church og The Methodist Church skal være forenet i en kirke. Denne forenede kirke, som således er dannet, udgør — og skal være — den kirkelige og juridiske efterfølger af de to forenede kirker.

§ 2. **Artikel II.** *Navn* – Kirkens navn skal være The United Methodist Church. Uden for den engelsktalende verden kan kirkens navn oversættes således, som Generalkonferencen bestemmer. (I den nordeuropæiske Centralkonference bevares navnet: Metodistkirken. Jvnf. Centralkonferencens bestemmelse 1968).

§ 3. **Artikel III.** *Religionsartikler og trosbekendelse*. Religionsartiklerne og trosbekendelsen skal være de samme, som er opretholdt i henholdsvis The Methodist Church og The Evangelical United Brethren Church.

§ 4. **Artikel IV.** *Kirkens universelle natur*. Metodistkirken er en del af den universelle kirke, som er eet legeme i Kristus. Derfor skal alle — uden hen- syntagen til race, hudfarve, national oprindelse eller økonomisk stand — have adgang til kirkens gudstjenester, tage del i dens forskellige programmer og — når de har afgivet de foreskrevne løfter — have adgang til medlemskab i en lokal menighed. I Metodistkirken må ingen konference eller organisatorisk enhed i kirken være opbygget således, at den udelukker medlemmer eller en del af kirken på grund af race, hudfarve, national oprindelse, position eller økonomi.

§ 5. **Artikel V.** *Økumeniske relationer*. Som en del af den universelle kirke tror Metodistkirken, at kirkens Herre kalder kristne alle vegne til at stræbe mod enhed; og derfor vil den søge og arbejde for enhed på alle niveauer i kirkens liv: gennem verdensforbindelser med andre metodistkirker og forenede kirker tilknyttet The Methodist Church eller The Evangelical United Brethren Church, gennem kirkeråd, og gennem planer om forening med kirkesamfund med metodistiske eller andre kirkelige traditioner og med hvem en gensidig aftale (Act of Covenanting) er indgået (se The Book of Discipline: Part V, Chapter Four, Section V ”Becoming a Covenanting Church”).

§ 6. **Artikel VI.** *Ejendomsrettigheder*. Ejendomsrettighederne i The Evangelical United Brethren Church og The Methodist Church skal efter fuldbyrdelsen af foreningen automatisk tilfalde The United Methodist Church. I foreningsplanen kan intet på noget tidspunkt efter foreningen udlægges således, at der kan kræves af nogen menighed eller anden ejendomsindehaver, som tilhørte den tidligere The Methodist Church eller den tidligere The Evangelical United Brethren Church, at afhænde eller på anden måde at ændre ejendomsrettighederne, som disse er angivet i skøder ved tidspunktet for foreningen. Tidsløb eller brug skal ikke påvirke nævnte ejendomsret eller kontrol.

AFSNIT 2. – Organisation.

Sektion I. Konferencer.

§ 7. **Artikel I.** Der skal være en Generalkonference for hele kirken med den myndighed, de rettigheder og pligter, som er fast- sat nedenfor.

§ 8. **Artikel II.** Der skal være jurisdiktionalkonferencer for kirken i Amerikas Forenede Stater med den myndighed, de rettigheder og pligter, som er fastsat nedenfor. Dog må der kun oprettes jurisdiktion- eller centralkonferencer i Metodistkirken på geografisk og regional basis.

§ 9. Artikel III. Der skal være centralkonferencer for kirken uden for Amerikas Forenede Stater — og om nødvendigt provisoriske centralkonferencer — med den myndighed, de rettigheder og pligter, som er fastsat nedenfor.

§ 10. Artikel IV. Der skal være årskonferencer, der er kirkens grundlæggende organer og — om nødvendigt — provisoriske årskonferencer med den myndighed, de rettigheder og pligter, som er fastsat nedenfor.

§ 11. Artikel V. Der skal være en pastoratskonference for hver menighed eller pastorat med den myndighed, de rettigheder og pligter, som er fastsat nedenfor.

Sektion II. Generalkonferencen.

§ 12. Artikel I. 1. Generalkonferencen skal være sammensat af ikke mindre end 600 og ikke flere end 1000 delegater, hvoraf halvdelen skal være præstelige medlemmer og halvdelen lægfolk, valgt af årskonferencen. Missionskonferencerne betragtes i denne artikel som årskonferencer.

2. Delegaterne skal vælges af årskonferencerne, med undtagelse af de delegater, der kan vælges af andre autonome Metodistkirker, hvis og når Generalkonferencen beslutter at indgå konkordat med nævnte autonome Metodistkirker med hensyn til gensidig valg og sæde af delegater i hin- andens højeste lovgivende konferencer.

3. Hvad angår Metodistkirken i Storbritannien – metodismens moderkirke – skal der tages forholdsregler til et gensidigt valg og sæde af to delegater, en præst og en lægmand.

§ 13. Artikel II. Generalkonferencen skal mødes i april eller maj en gang hvert fjerde år på den tid og det sted, som fastsættes af Generalkonferencen selv eller af en komite nedsat af denne. En ekstraordinær session af Generalkonferencen, som besidder Generalkonferencens fulde autoritet og myndighed, kan indkaldes af biskopsrådet eller på anden måde, således som Generalkonferencen fra tid til anden bestemmer. Indkaldelsen angiver tid og sted for konferencen. En ekstraordinær generalkonference skal være sammensat af de valgte delegater til den foregående generalkonference eller deres lovligt valgte efterfølgere. Den enkelte årskonference eller Missionskonferencen kan foretage nyvalg, hvis den foretrækker det. Formålet med ekstraordinær session skal fremgå af indkaldelsen, og kun sådanne sager, som er i overensstemmelse med dette formål, kan blive behandlet, medmindre Generalkonferencen med to tredjedels flertal vedtager, at også andre sager kan behandles.

§ 14. Artikel III. Generalkonferencen skal bestemme forholdstallet for repræsentation til general-, jurisdiktionel- og centralkonferencerne fra årskonferencerne, missionskonferencerne og de provisoriske årskonferencer. Beregningen sker efter følgende:

- 1) Det totale antal præstelige medlemmer i årskonferencen og missionskonferencen.
- 2) Antallet af menighedsmedlemmer i årskonferencen og missionskonferencen. Hver årskonference, missionskonference eller provisorisk årskonference skal dog være berettiget til mindst een præstelig og een lægdelegat i general- jurisdiktionel- eller centralkonference.

§ 15. Artikel IV. Generalkonferencen skal have fuld lovgivende myndighed i alle sager vedrørende hele kirken, og i udøvelsen af denne myndighed har den følgende autoritet:

- 1) At definere og fastsætte betingelser, rettigheder og pligter for medlemsskab i kirken, hvilket i ethvert tilfælde skal være uden hensyntagen til race og stand.
- 2) At definere og fastsætte myndighed og pligter for ældste, diakoner, hjælpepræster, lokalprædikanter, formanere og diakonisser.
- 3) At definere og fastsætte myndighed og pligter for årskonferencer, provisoriske årskonferencer, missionskonferencer og missioner, samt for centralkonferencer, distriktskonferencer,

pastoratskonferencer og menighedsmøder.

- 4) At sørge for at organisere, fremme og administrere kirkens arbejde uden for Amerikas Forenede Stater, at tillade den enkelte årskonference at gøre brug af en struktur, specielt for netop dens opgave, uagtet en anderledes vedtaget generel struktur.
- 5) At definere og fastsætte biskoppernes myndighed, rettigheder og pligter, vedtage en plan for biskoppernes underhold, sørge for ensartede regler for biskoppernes pensionering og sørge for, at en biskops tjeneste ophører i tilfælde af ineffektivitet eller uegnethed.
- 6) At sørge for at tilvejebringe og revidere kirkens salmebog og ritual og give forskrifter for gudstjenestens form og indhold med den begrænsning, som fremgår af de to første begrænsende regler.
- 7) At sørge for et retssystem og regler for retslig forvaltning i kirken, for såvidt der ikke er foreskrevet anderledes heri.
- 8) At tage initiativ til og lede alle virksomheder, som berører hele kirken, og at tilsætte råd for deres fremme og administrering.
- 9) At bestemme og iværksætte indsamlinger og fordeling af midler, der er nødvendige for at fremme kirkens virksomhed.
- 10) At fastsætte ensartede regler, i henhold til hvilke jurisdiktionalkonferencerne skal vælge biskopper, samt bestemme antallet af biskopper, som skal vælges af centralkonferencerne.
- 11) At udvælge gennem en komite Generalkonferencens forhandlingsledere blandt biskopperne. Dog udpeger biskopperne af deres egen midte en forhandlingsleder for åbningssessionen.
- 12) At forandre antallet af og grænserne for jurisdiktionalkonferencerne efter samtykke fra flertallet af årskonferencerne i hver jurisdiktionalkonference, som berøres deraf.
- 13) At nedsætte sådanne kommissioner for kirkens almene virksomhed, som anses for at være nødvendige.
- 14) At sikre medlemsskabet rettigheder og privilegier i alle organer, programmer og institutioner i Metodistkirken uden hensyntagen til race eller stand.
- 15) At forordne sådanne andre love, som anses nødvendige, inden for de begrænsninger, som kirkens konstitution har fastsat.

Sektion III. Begrænsende regler.

§ 16. Artikel I. Generalkonferencen skal ikke ophæve eller forandre vore religionsartikler (§62) eller antage nye normer eller trossætninger, der strider imod vore nuværende og vedtagne lærenormer.

Artikel II. Generalkonferencen skal ikke ophæve eller forandre vor trosbekendelse (§62).

§ 17. Artikel III. Generalkonferencen skal ikke udskifte eller forandre nogen del eller bestemmelse i vor styreform, så den afskaffer biskopembedet eller ødelægger kirkens ordning med det rejsende almene tilsyn.

§ 18. Artikel IV. Generalkonferencen skal ikke berøve vore præster retten til at få deres sager prøvet af en komite, ej heller retten til appel. Den skal heller ikke berøve vore medlemmer retten til at få deres sager prøvet for menigheden eller af en komite, ej heller retten til appel.

§ 19. Artikel V. Generalkonferencen skal ikke ophæve eller forandre De Almindelige Regler.

§ 20. Artikel VI. Generalkonferencen skal ikke anvende nettoindtægter fra vor blad- og forlagsvirksomhed og fra "The Chartered Fund" til andre formål end til bedste for pensionerede og invalide prædikanter, deres ægtefæller, enker og børn eller andre understøttelsesberettigede ifølge præsternes pensionsordning.

Sektion IV. Jurisdiktionalkonferencerne.

§ 21-25 Se The Book of Discipline.

Sektion V. Centralkonferencerne.

§ 26 **Artikel I.** Der skal være centralkonferencer for kirkens virksomhed uden for Amerikas Forenede Stater med den myndighed og de pligter og rettigheder, som er fastsat nedenfor. Centralkonferencernes antal og grænser skal bestemmes af sammenslutningskonferencen. Derefter skal Generalkonferencen have ret til at forandre centralkonferencernes antal og grænser. Centralkonferencerne skal have den myndighed og de pligter og rettigheder, som er fastsat nedenfor.

§ 27. **Artikel II.** Centralkonferencen skal bestå af et antal delegater beregnet efter det forholdstal, som Generalkonferencen har bestemt. Delegaterne skal være præster og lægfolk i samme antal.

§ 28. **Artikel III.** Centralkonferencerne skal afholdes inden for det år, som følger efter Generalkonferencen, til den tid og på det sted, som er bestemt ved foregående Centralkonference eller af en kommission, der er tilsat af denne eller af Generalkonferencen. Tid og sted for den første centralkonference efter sammenslutningskonferencen skal bestemmes af biskopperne i de respektive centralkonferencer eller på den måde, der bestemmes af Generalkonferencen.

§ 29. **Artikel IV.** Centralkonferencerne skal have følgende myndigheder og pligter samt yderligere sådanne, som gives dem af Generalkonferencen:

1. At fremmekirkens interesser, når det gælder evangelisation, kristen opdragelse og undervisning, mission og social virksomhed og institutioner inden for dens egne grænser.
2. At vælge biskopper for de respektive centralkonferencer i det antal og på det grundlag, som til enhver tid er bestemt af Generalkonferencen, og deltage i den plan for sine biskoppers underhold, som er fastsat af Generalkonferencen.
3. At tilsætte og autorisere sådanne råd inden for centralkonferencen, som er nødvendige, samt vælge deres administrative tjenestemænd.
4. At bestemme grænserne for årskonferencerne inden for centralkonferencens område.
5. At udfærdige bestemmelser og regler for forvaltningen af virksomheden inden for sine grænser, heri medregnet sådanne forandringer og tillemplinger af Kirkeordningen, som forholdene i de respektive områder måtte kræve. Dog skal der altid tages hensyn til den myndighed, Generalkonferencen har og i fremtiden kommer til at have.
6. At udnævne et juridiske råd til at afgøre juridiske spørgsmål, når det gælder de regler og bestemmelser samt de reviderede, tillempede eller nye sektioner af Kirkeordningen, som vedtages af centralkonferencen.
7. At udnævne en appelkomite til at høre og træffe de afgørelser i appelsager, der er rejst af en af centralkonferencens præster efter afgørelser i en undersøgelseskomite.

Sektion VI. Årskonferencerne.

§ 30 **Artikel I.** Årskonferencen skal bestå af de præstelige medlemmer i henhold til Generalkonferencens definition samt en lægdelegat valgt af hvert pastorat, indviede diakoner (diaconal ministers), aktive diakonisser med biskoppelig udnævnelse inden for årskonferencens ansvarsområde, lederen af Metodistkirkens Kvindearbejde, lederen af Metodistkirkens mænd, konferencens lægleder, distriktslæglederne, lederen af konferencens ”ungvoksne’s” organisation, formanden for årskonferencens organisation for studerende, lederen af konferencens ungdomsorganisation, samt to unge under 25 år fra hvert distrikt. samt *aktive diakonisser under biskopens udnævnelse indenfor årskonferencen*. Vedrørende de sidstnævnte afgøres valgmanen af årskonferencen. Et pastorat, der betjenes af mere end en præst, er berettiget til lige så mange læge medlemmer, som der er præstelige medlemmer. De læge medlemmer skal have været medlem af Metodistkirken i de nærmeste to år før valget og

i mindst fire år have været aktive deltagere i kirken. Hvis antallet af lægdelegater er mindre end antallet af præstelige medlemmer i årskonferencen, skal årskonferencen efter egne vedtagne retningslinjer sørge for valg af det manglende antal læge medlemmer, så antallet af læge og præstelige medlemmer af årskonferencen kan blive lige.

§ 31 Artikel II. Årskonferencen er den grundlæggende enhed inden for kirken. Som sådan har kun den retten til at stemme om alle konstitutionelle ændringsforslag, vælge præstelige og læge delegater til Generalkonferencen og til jurisdikcional- eller centralkonferencen, stemme om alle spørgsmål, som vedrører de præstelige medlemmers karakter og konferenceforhold, om ordination af præster samt i alle spørgsmål om sådanne rettigheder, som ikke i Konstitutionen er forbeholdt Generalkonferencen. Dog således, at lægmedlemmerne ikke kan stemme i spørgsmål vedrørende præsters ordination, karakter og konferenceforhold med undtagelse af lægmedlemmerne i årskonferencens Råd for ordineret Tjeneste (the Conference Board of Ordained Ministry), der kan afgive stemme i sager om præsters ordination, karakter og konferenceforhold, og således, at lægmedlemmer i distriktets Råd for ordineret Tjeneste (the District Committee on Ordained Ministry) er fulgyldige medlemmer med stemmeret i distriktskonferencen for ordineret Tjeneste (the District Conference on Ordained Ministry). (Om distriktskonferencer se Del I, Sektion VIII, § 40 og Del V, Kapitel 4, Sektion X).

Årskonferencen

skal endvidere opfylde de forpligtelser og udøve den myndighed, som Generalkonferencen i overensstemmelse med Konstitutionen bestemmer.

§ 32 Artikel III. Årskonferencen skal vælge præstelige og læge delegater til Generalkonferencen og til dens jurisdikcional- eller centralkonference på den måde, som er foreskrevet i denne sektioners artikler IV og V. Det antal personer, som vælges først — i henhold til det forholdstal, som er fastsat for repræsentation i Generalkonferencen — skal være repræsentanter til denne. Yderligere delegater skal så vælges for at opnå det antal, som efter forholdstallet er fastsat for repræsentation i jurisdikcional- eller centralkonferencen. Disse skal sammen med de delegater, som først er valgt som ovenfor beskrevet, være delegater til jurisdikcional - eller centralkonferencen. De yderligere valgte delegater til jurisdikcional- eller centralkonferencen skal i den rækkefølge, de blev valgt, være suppleanter til Generalkonferencen. Årskonferencen skal også vælge præstelige og læge suppleanter til jurisdikcional- eller centralkonferencen i det antal, det anses nødvendigt. Disse suppleanter kan også være suppleanter til Generalkonferencen, hvis det bliver nødvendigt.

§ 33 Artikel IV. De ordinerede, præstelige delegater til Generalkonferencen og til Jurisdiktions- eller Centralkonferencen skal vælges af og blandt de ordinerede, præstelige medlemmer i fuld forening i årskonferencen eller den provisoriske årskonference, under forudsætning af, at sådanne delegater skal have været præster i The United Methodist Church mindst fire år umiddelbart før valget samt være i fuld forening i den årskonference eller i den provisoriske årskonference, der vælger dem. Dette gælder, såvel når de vælges, som når General- og jurisdikcional- eller centralkonferencen holdes.

§ 34 Artikel V. Lægdelegaterne til Generalkonferencen og til jurisdikcional- eller centralkonferencen skal vælges af lægmedlemmerne af årskonferencen eller den provisoriske årskonference, uanset alder, under forudsætning af, at disse delegater har været medlemmer i de kirker, som kirkeunionen består af, eller af The United Methodist Church mindst to år umiddelbart før valget. De skal have været aktive deltagere i Metodistkirken i de forudgående fire år og været medlemmer af kirken inden for den årskonference, der vælger dem, såvel når de vælges, som når General- og jurisdikcional- eller centralkonferencen holdes.

Sektion VII. – Grænser.

§ 35 Artikel I. Se The Book of Discipline.

§ 36 Artikel II. Kirkens arbejde uden for Amerikas Forenede Stater kan organiseres i centralkonferencer, hvis antal og grænser bestemmes af ”Foreningskonferencen”.

Generalkonferencen

har derefter retten til at ændre centralkonferencernes antal og grænser.

§ 37 Artikel III. Se The Book of Discipline.

§ 38 Artikel IV. Forandring af årskonferencernes og biskopområdernes antal, navne og grænser kan — i overensstemmelse med den myndighed, der er tillagt jurisdiktionel- og centralkonferencerne — gennemføres af jurisdiktionalkonferencerne i Amerikas Forenede Stater og af centralkonferencerne uden for Amerikas Forenede Stater.

§ 39 Artikel V. *Overflytning af menigheder.* — 1. En menighed kan overflyttes fra en årskonference til en anden, som den er geografisk beliggende i, når dette godkendes af 2/3 af dem, som er til stede og afgiver stemme ved hver af følgende instanser: (a) Pastoratskonferencen, (b) Menighedsrådet, (c) Hver af de to årskonferencer, der berøres af sagen. Afstemningsresultaterne rapporteres derefter af sekretærene ved disse møder/konferencer til de biskopper, der har tilsyn med de årskonferencer, som berøres af sagen. Efter biskoppernes bekendtgørelse af den nødvendige majoritet træder overflytningen øjeblikkelig i kraft.

2. Afstemningen om godkendelse af en overflytning skal finde sted ved begge årskonferencers første session efter, at sagen først er forelagt konferencen.

3. Overflytning ifølge denne artikels bestemmelse kan ikke bestemmes eller begrænses af Konstitutionens øvrige regler angående ændringer af konferencens grænser.

Sektion VIII. Distriktskonferencer.

§ 40 Artikel I. I en årskonference kan der organiseres distriktskonferencer bestående af de personer og med den myndighed, som Generalkonferencen bestemmer.

Sektion IX. Pastoratskonferencer.

§ 41 Artikel I. I hver menighed skal der organiseres en pastoratskonference bestående af de personer og med den myndighed, som Generalkonferencen bestemmer.

§ 42 Artikel II. Valg af tillidsmænd. For så vidt Generalkonferencen ikke har bestemt andet, skal tillidsmænd i den eller de menighed(er), som udgør et pastorat, vælges af pastoratskonferencen eller af medlemmer af vedkommende menighed(er) på et til dette formål sammenkaldt møde efter pastoratskonferencens bestemmelse, for så vidt der for dette valg ikke gælder andre regler ifølge landets love.

AFSNIT 3. – Det biskoppelige tilsyn.

§ 43 Artikel I. Biskopembedet skal bibeholdes i Metodistkirken efter samme system og med samme myndighed, rettigheder og forpligtelser som hidtil i The Methodist Church og The Evangelical United Brethren Church på alle områder, hvor der er overensstemmelse, og synspunkterne

således må betragtes at være identiske. Forskellen mellem disse historiske biskopsembeder anses for at være udjævnet og harmoniseret ved og i denne foreningsplan og Metodistkirkens Konstitution, og beslutninger er foretaget i overensstemmelse hermed, således at et samordnet tilsynsembede og biskopembede hermed er skabt og etableret af, i og ved dem, som nu er og skal blive biskopper i Metodistkirken. Dette biskops-embede skal videre have den myndighed, de rettigheder og forpligtelser, som er fastsat nedenfor.

§ 44 Artikel II. Biskopperne skal vælges af de respektive jurisdiktionale- og centralkonferencer og indvies i overensstemmelse med den historiske praksis på den tid og det sted, som Generalkonferencen bestemmer vedrørende dem, der vælges af jurisdiktionerne, og som hver centralkonference bestemmer angående dem, der vælges af vedkommende centralkonference.

§ 45 Artikel III. Der skal være et biskopsråd, der består af alle biskopper i Metodistkirken. Dette råd skal mødes mindst en gang om året for at planlægge det almene tilsyn med kirkens arbejde og for at fremme hele kirkens timelige og åndelige interesser. Desuden skal det tilse, at de regler, bestemmelser og forpligtelser, der er foreskrevet og pålagt af Generalkonferencen i overensstemmelse med bestemmelserne i ”Foreningsplanen”, opfyldes.

§ 46 Artikel IV. Biskopperne i hver jurisdiktionale- og centralkonference skal udgøre et biskopskollegium. Dette kollegium skal udarbejde en plan for det biskoppelige tilsyn med årskonferencerne, missionskonferencerne og missionerne inden for deres respektive områder.

§ 47 Artikel V. Biskopperne skal have deres stedlige tilsyn og formandshvervet i de jurisdiktionale- og centralkonferencer, hvori de er valgt, eller til hvilke de er overflyttede. Biskopper kan overflyttes fra en jurisdiktion til en anden for at udøve biskoppelig tilsyn på følgende betingelser:

1. Overflytning af biskopper kan ske ved en af følgende muligheder:

a) En jurisdiktion, som modtager en biskop ved overflytning fra en anden jurisdiktion, kan overflytte en af sine egne biskopper til denne jurisdiktion eller til en tredje, således at antallet af tilflyttede biskopper bliver det samme som antallet af fraflyttede.

Eller

b) En jurisdiktion kan modtage en biskop fra en anden jurisdiktion uden at afgive nogle af sine egne biskopper.

2. Ingen biskop kan overflyttes uden at have givet sit særlige samtykke.

3. Ingen biskop kan overflyttes uden at have tjent en fireårs periode i den jurisdiktion, som foretog valget.

4. Alle sådanne overflytninger kræver en vedtagelse med en flertalsbeslutning af de tilstedeværende medlemmer af de involverede jurisdiktionalkonferencers biskopskomiteer. Når den nævnte procedure er blevet fulgt, skal den overflyttede biskop modtages som medlem af det modtagende biskopskollegium og skal anvises ansættelse med bopæl af jurisdiktionalkonferencen. Biskopsrådet kan udpege en biskop til et formandshverv eller anden tjeneste i en anden jurisdiktion end den, som forrettede valget, forudsat anmodning herom er rejst af majoriteten af biskopper inden for jurisdiktionen, hvor den foreslåede tjeneste skal udføres. I tilfælde af påtrængende behov i en jurisdiktion eller en centralkonference på grund af en biskops død eller uarbejdsdygtighed eller af anden årsag kan biskopsrådet udnævne en biskop fra en anden jurisdiktion eller centralkonference, til flertallet af biskopper i jurisdiktionen eller centralkonferencen giver deres samtykke.

§ 48 Artikel VI. Såvel de aktive som de pensionerede biskopper i The Evangelical United Brethren Church og i The Methodist Church ved den tid, foreningen finder sted, skal være biskopper i Metodistkirken. Biskopper i The Methodist Church, som er valgte af jurisdiktionerne, de aktive biskopper i The Evangelical United Brethren Church ved tidspunktet for foreningen og biskopper, som vælges af jurisdiktionerne i Metodistkirken, skal vælges for livstid. Hver biskop, valgt af en af Metodistkirkens centralkonferencer, skal have den embedsperiode, som vedkommende centralkonference måtte have bestemt. Jurisdiktionalkonferencen skal vælge en stående komite for biskopembedet. Den skal bestå af en præstelig delegat og en lægdelegat fra hver årskonference på forslag af årskonferencedelegationen.

Komiteen skal gennemgå biskoppernes arbejde, deres karakter og officielle administration

og fremlægge sin vurdering i en rapport til jurisdiktionalkonferencen, således at konferencen kan træffe afgørelser inden for dens tillagte myndighed. Komiteen skal foreslå biskoppernes ansættelse i de respektive områder, således at jurisdiktionalkonferencen kan træffe den endelige afgørelse.

§ 49 Artikel VII. En biskop, der er formand for en års-, central- eller jurisdiktionalkonference, skal afgøre alle lovspørgsmål, som bliver forelagt biskoppen under en ordinær session. Sådanne spørgsmål skal dog forelægges skriftligt, og biskoppens afgørelse indføres i konferencens protokol. Sådant en afgørelse af en biskop skal ikke være gældende, undtagen for den foreliggende situation, før den er godkendt af The Judicial Council. Hver biskop skal årligt aflægge skriftlig rapport af sine afgørelser af lovspørgsmål og i sammendrag oversende denne rapport til The Judicial Council, som skal stadfæste, ændre eller ophæve dem.

§ 50 Artikel VIII. Biskopperne i de forskellige jurisdiktionalkonferencer og centralkonferencer skal lede sessionerne i deres respektive konferencer.

§ 51 Artikel IX. I hver årskonference skal der være en eller flere distriktsforstandere, som skal bistå biskoppen med årskonferencens administration og have det ansvar og den tjenestetid, som Generalkonferencen bestemmer.

§ 52 Artikel X. Efter samråd med distriktsforstanderne skal biskopperne udnævne præsterne til deres pastorater. Præsterne skal have det ansvar og den myndighed, som Generalkonferencen bestemmer.

AFSNIT 4. — Retslig forvaltning.

§ 53 Artikel I. Der skal være et Generalkonferencens Juridiske Råd. Generalkonferencen skal bestemme dets medlemmers antal og kvalifikationer, deres tjenestetid samt valgmode og fremgangsmåde ved vakance.

§ 54 Artikel II. Det Juridiske Råd skal have følgende myndighed:

1. Efter appel fra majoriteten af biskopsrådet eller 1/5 af Generalkonferencens medlemmer skal det afgøre, hvorvidt en afgørelse i Generalkonferencen er i overensstemmelse med Konstitutionen.
Ligeledes, efter appel fra majoriteten af biskopper eller 1/5 af medlemmerne i en jurisdiktionalkonference eller centralkonference, afgøre, hvorvidt en afgørelse i en jurisdiktionalkonference eller centralkonference er i overensstemmelse med Konstitutionen.
2. At høre og afgøre enhver appel vedrørende en biskops afgørelse i et lovspørgsmål i en årskonference, når denne appel støttes af 1/5 af medlemmerne, som er til stede og afgiver stemme ved en årskonference.
3. At behandle lovførelser afsagt af biskopperne i årskonferencerne.
4. At høre og afgøre lovligheden af enhver beslutning taget i et råd, som er nedsat af Generalkonferencen eller af en jurisdiktionalkonference eller centralkonference efter appel fra 1/3 af medlemmerne i nævnte råd, eller på begæring af biskopsrådet eller majoriteten af biskopperne i en jurisdiktionalkonference eller centralkonference.
5. At udføre sådanne andre pligter og udøve den myndighed, som Generalkonferencen måtte pålægge det.
6. At udfærdige regler for dets egen organisation og arbejdsform.

§ 55 Artikel III. Alle afgørelser i Det Juridiske Råd er endelige. Når Det Juridiske Råd erklærer en vedtagelse i Generalkonferencen, som er i session, for at stride imod Konstitutionen, skal dette straks rapporteres tilbage til samme Generalkonference.

§ 56 Artikel IV. Generalkonferencen skal oprette et retsligt system for kirken, der skal

garantere vore præster retten til at få deres sag prøvet af en komite og til at appellere og vore medlemmer retten til at få deres sag prøvet over for kirken eller af en komite og til at appellere.

AFSNIT 5. — Ændringer.

§ 57 Artikel I. Ændringer af Konstitutionen skal ske med 2/3 majoritet af Generalkonferencens nærværende og voterende medlemmer og ved 2/3 bekræftende stemmer af det samlede antal af nærværende og voterende medlemmer af de respektive årskonferencer. Undtaget er de tilfælde, hvor der er tale om 1., 2. og 7. af de begrænsende regler, hvor der kræves 3/4 majoritet af alle nærværende og voterende medlemmer af årskonferencerne. Når afstemningen er afsluttet, skal den undersøges af biskopsrådet, og ændringen, der er stemt om, træder i kraft, ved at biskopsrådet bekendtgør, at den nødvendige majoritet er opnået.

§ 58 Artikel II. Ændringsforslag til Konstitutionen kan stilles enten i Generalkonferencen eller i årskonferencerne.

§ 59 Artikel III. En jurisdiktional- eller centralkonference kan ved en flertalsbeslutning foreslå forandringer i kirkens konstitution. Sådant et ændringsforslag skal videresendes til næste Generalkonference. Hvis Generalkonferencen vedtager dette forslag med 2/3 majoritet, skal det sendes til årskonferencerne i henhold til bestemmelserne for ændringsforslag.

Dogmatiske normer og vor teologiske opgave

§ 60 Sektion I — Vor dogmatiske arv.

Metodister bekender den historiske tro på Gud, som blev menneske i Jesus Kristus til vor frelse, og som til enhver tid er virksom i menneskeheds historie ved Helligånden. Mens vi lever i en nådespagt under Jesu Kristi herredømme, har vi del i de første frugter af Guds kommende rige og beder i håb om dets fuldstændige virkeliggørelse på jorden som i himmelen. Vor dogmatiske arv og vor nuværende teologiske opgave lægger hovedvægten på en fornyet forståelse af Guds suverænitet og Guds kærlighed i Kristus under de stadige kriser i mennesketilværelsen.

Vore forfædre i troen bekræftede det gamle kristne budskab, som det findes i det apostoliske vidnesbyrd, samtidig med at de påny anvendte det på deres egne forhold.

Deres prædiken og lære var grundfæstet i Skriften, oplyst af traditionen, levendegjort i erfaring og prøvet af fornuft.

Deres værk inspirerer og præger vore forsøg på at overgive det frelsende evangelium til vor verden med dens behov og håb.

Vor fælles arv som kristne.

Metodister har sammen med kristne fra enhver tidsalder og nation en fælles arv. Denne arv er grundfæstet i det apostoliske vidnesbyrd om Jesus Kristus som frelser og Herre. Det er kilden og målestokken for al ægte kristen lære.

Ansigt til ansigt med forskellige fortolkninger af det apostoliske budskab forsøgte lederne i oldkirken at beskrive den kristne tros kerne for at sikre den kristne læres sundhed.

Fastsættelsen af Det Ny Testaments skrifter og godkendelsen af økumeniske trosbekendelser, som formuleringerne i Nicaea og Chalcedon, var af største betydning for udviklingen i samstemmende enighed. Sådanne trosbekendelser hjalp til at bevare enheden i kirkens vidnesbyrd, satte grænser for antagelige kristne dogmer og forkyndte de basale elementer, som det kristne budskab skulle indeholde. Disse trosbekendelser indeholder sammen med den apostoliske trosbekendelse de mest betydningsfulde træk i vor økumeniske arv.

Det 16. og 17. århundredes protestantiske reformatorer udtænkte nye konfessionelle erklæringer, som gentog klassisk kristen lære i et forsøg på at finde det autentiske bibelske vidnesbyrd igen. Disse dokumenter stadfæstede Skriftens forrang og gav formelle dogmatiske normer ved deres udsagn om troens afgørende betydning i spørgsmål om frelsens vej, det kristne liv og kirkens natur.

Megen karakteristisk protestantisk lære blev videregivet i Metodistkirkens forståelse ved dogmatiske formuleringer, f. eks. Church of Englands religionsartikler og den reformerte traditions Heidelberg Katekisme.

Forskellige dogmatiske erklæringer i form af oldkirkens symboler, trosbekendelser og trosartikler blev officielt antaget af kirker som normer for kristen lære. Til trods for deres betydningsfuldhed udtømmer disse formelle dogmatiske normer på ingen måde autoritativ kristen lære.

Normerne selv opstod til at begynde med fra en meget større mængde af kristne tanker og praksis, og deres fulde betydning blev udfoldet skriftligt af kirkens lærere. Nogle skriftlige udsagn har vist sig blot at være milepæle i kirkens historie mod fortsat modning.

I modsætning hertil har nogle prædikener, afhandlinger, liturgier og salmer vundet betydelig praktisk autoritet i kirkens liv og tanker på grund af deres udbredte og vedvarende godkendelse som redelige udtryk for kristen lære. Det grundlæggende mål for ægthed i dogmatiske normer — hvadenten de er formelt etableret eller modtaget gennem traditioner ikke desto mindre deres trofasthed mod den apostoliske tro, der er grundfæstet i Skriften og gjort synlig i kirkens liv gennem århundreder.

Grundlæggende kristne bekendelser

Med kristne fra andre kirkesamfund bekender vi troen på den treenige Gud — Fader, Søn og Helligånd. Denne bekendelse omfatter det bibelske vidnesbyrd om Guds virksomhed i skabelsen, Guds nådige selvhengivelse i historiens drama og forventer fuldendelsen af Guds herredømme.

Den skabte orden er bestemt for alle skabningers velfærd og som stedet, hvor menneskeheden bor i pagt med Gud. Som syndige skabninger har vi imidlertid brudt denne pagt, blevet fremmedgjort over for Gud, såret os selv og hverandre og hærget hele den naturlige orden. Vi har behov for genløsning.

Sammen med alle kristne tror vi på frelsens mysterium i og ved Jesus Kristus.

Kernen i frelsens evangelium er Guds incarnation i Jesus af Nazaret. Skriften bevidner Guds forløsende kærlighed i Jesu liv og lære, hans forsoningsdød, hans opstandelse, hans ophøjede nærvær i historien, hans triumf over det onde og dødens magt og hans lovede genkomst. Fordi Gud virkelig elsker os til trods for vor egenrådige synd, dømmer Gud os, opfordrer os til anger, tilgiver os, modtager os ved den nåde, der er givet os i Jesus Kristus, og giver os håb om evigt liv.

Vi deler den kristne tro, at Guds igenløsende kærlighed virkelig gøres i menneskets liv ved Helligåndens virke både gennem personlig erfaring og i de troendes fællesskab. Dette fællesskab er kirken, som Helligånden har oprettet til lægedom for folkeslagene.

Ved tro på Jesus Kristus er vi tilgivet, forsonet med Gud og forvandlet til den nye pagts folk. ”Livet i Ånden” indebærer flittig brug af nådemidlerne sådan som bøn, faste, deltagelse i Sakramenterne og indre ransagelse i ensomhed. Det omfatter også kirkens offentlige liv i Gudstjeneste, mission, evangelisation, tjeneste og socialt vidnesbyrd.

Vi opfatter os selv som en del af Kristi universelle kirke, når vi ved tilbedelse, forkyndelse og tjeneste bliver i overensstemmelse med Kristus. Vi er indviet og optaget

i dette trosfællesskab ved dåb, idet vi modtog løftet fra Ånden, som genskaber og forvandler os. Gennem den regelmæssige fejring af Nadveren har vi del i den opstandne Jesu Kristi nærvær og får derved næring til trofast efterfølgelse.

Vi beder og arbejder for Gudsrigets og Gudsherredømmets komme til denne verden og jubler over løftet om evigt liv, som overvinder døden og det ondes magt.

Med andre kristne erkender vi, at Gudsriget både er en nuværende og fremtidig realitet. Kirken er kaldet til at være det sted i verden, hvor Gudsrigets første tegn erkendes og er kendelige. Overalt hvor mennesker bliver nye skabninger i Kristus, og hvor evangeliets indsigte og midler fremføres for at bringe livet i verden videre, er Gudsriget allerede effektivt i dets helende og fornyende kraft.

Vi ser også frem til tidernes ende, hvor Guds værk vil blive fuldført. Dette syn giver os håb i vore nutidige funktioner som enkeltpersoner og som kirke. Denne forventning redder os fra resignation og motiverer os til vedvarende vidnesbyrd og tjeneste.

Vi deler med mange kristne kirkesamfund en erkendelse af Skriftens autoritet i trosspørgsmål, den bekendelse, at vor retfærdiggørelse som syndere er ved nåde gennem tro, og den alvorlige erkendelse, at kirken har behov for stadig omvendelse og fornyelse.

Vi bekræfter alle døbte kristnes almindelige præsteskab, som sammen deler ansvaret for at opbygge kirken og for mission og tjeneste i verden.

Med andre kristne forkynder vi kirkens fundamentale eenhed i Kristus Jesus.

Denne rige arv af fælles kristen tro er udtrykt i vor salmesamling og liturgier. Vor enhed bekræftes i den historiske bekendelse af troen på een hellig, almindelig apostolsk kirke. Den erfares også i fælles foretagender i tjenesten og i forskellige former for økumenisk samarbejde. Næret af fælles rødder i denne kristne arv har grene af Kristi Kirke udviklet forskellige traditioner, som øger vort forråd af fælles forståelse. Vort uforbeholdne økumeniske engagement som Metodister er at samle og placere vore egne betydningsfulde dogmer i den større kristne enhed, for at de der kan blive gjort mere meningsfulde i en rigere helhed.

Hvis vi vil tilbyde vore bedste gaver til den fælles kristne skat, må vi gøre en velovervejet anstrengelse for som kirke at stræbe efter kritisk selvforståelse. Det er som kristne engageret i økumenisk fællesskab, vi omslutter og undersøger vor specielle arv.

Vor specielle arv som Metodister

Drivkraften i den wesleyanske teologiske arv er en understregning af praktisk hellighed, virkeliggørelsen af ægte kristendom i de troendes liv.

Methodismen fremstod ikke som svar på en specifik dogmatisk diskussion, skønt der ikke var mangel på teologiske uoverensstemmelser. De tidlige metodister hævdede, at de prædikede Church of Englands skriftmæssige dogmer, som de var indeholdt i Religionsartiklerne, Homilierne og The Book of Common Prayer.

Deres opgave var ikke at omformulere dogmerne. Deres opgave var at kalde folk til at erfare Guds retfærdiggørende og helliggørende nåde og ansøre mennesker til at vokse i kundskab og fælles disciplin i det kristne liv.

Hensigten med det fremstød, den wesleyanske bevægelse, United Brethren og Evangelisk Selskab ville gøre, var ”at omvende nationen, specielt kirken, og sprede skriftmæssig hellighed over landet”.

Wesleys orientering mod det praktiske er indlysende i hans understregning af ”Skriftens vej til frelse”. Han betragtede dogmatiske spørgsmål først og fremmest efter deres betydning som udtryk for kristent discipelforhold.

Den wesleyanske understregning af kristenlivet — tro og kærlighed virksom i handling — er blevet adelsmærket for de traditioner, som nu er sammensluttet i Metodistkirken. Den karakteristiske

form for den wesleyanske teologiske arv kan ses i en sammenstilling af dogmer, som fremhæver Guds skabende, for løsende og helliggørende virksomhed.

Karakteristiske wesleyanske træk

Skønt Wesley delte troen på nåde, retfærdiggørelse, vished og helliggørelse med mange andre kristne, kombinerede han dem på en kraftfyldt måde for at skabe betydningsfulde udtryk for at leve det fulde kristne liv. ”Evangelical United Brethren” ’s tradition gav, specielt som det udtrykkes af Phillip William Otterbein med en reformert baggrund, lignende karakteristiske pointeringer.

Nåde gennemstrømmer vor forståelse af kristen tro og liv. Med nåde mener vi Guds betingelsesløse og kærlige handling i menneskets liv ved den altid nærværende Helligånd. Skønt Guds nåde er udelt, kommer den før frelsen som ”forberedende nåde”, fortsætter som ”retfærdiggørende nåde” og bringes til modning i ”helliggørende nåde”.

Vi hævder, at Guds nåde er nærværende i hele skabningen, skønt lidelse, vold og ondskab er nærværende overalt. Skabningens godhed når sin fuldendelse i mennesker, som er kaldet til et pagtfællesskab med Gud. Gud har overøst os med værdighed og frihed og kaldet os til ansvarlighed for vore liv og verdens liv.

I Guds selvåbenbaring, Jesus Kristus, ser vi vor sande menneskeligheds pragt. Selv vor synd med dens ødelæggende konsekvenser for alle skabninger ændrer ikke Guds hensigt med os — hjertets hellighed og lykke. Det mindsker heller ikke vor ansvarlighed for vor måde at leve på.

Trods vor skrøbelighed forbliver vi væsener, der er skabt af en retfærdig og barmhjertig Gud. Genoprettelsen af guds billedet i vore liv er kun mulig ved guddommelig nåde for derved at forny vor faldne natur.

Forberedende nåde. — Vi takker for Guds forberedende nåde, den guddommelige kærlighed, som omslutter hele menneskeheden og kommer før alle og enhver af vore bevidste indskydelser. Denne nåde tilskynder vort første ønske om at behage Gud, vort første glimt af forståelse af Guds vilje og vor første forbigående overbevisning om, at vi har syndet mod Gud. Guds nåde vækker også i os en alvorlig længsel efter befrielse fra synd og død og drager os mod anger og tro.

Retfærdiggørelse og vished. — Vi tror, at Gud i retfærdiggørende nåde når ud til den angrende troende med bekræftende og tilgivende kærlighed. Wesleyansk teologi understreger, at der kan ske og sker afgørende forandring i menneskets hjerte under nådens virke og Helligåndens vejledning.

Ved retfærdiggørelsen er vi, ved tro, tilgivet vor synd og genindsat i Guds gunst. Denne genoprettelse af det rette forhold til Gud, gennem Kristus, fremkalder vor tro og fortrøstning, mens vi erfarer genfødselen, ved hvilken vi gøres til nye skabninger i Kristus.

Denne proces af retfærdiggørelse og ny fødsel kaldes ofte omvendelse. En sådan forandring kan være pludselig og dramatisk eller gradvis og tiltagende. Den markerer en ny begyndelse og er en del af en fremadskridende proces. Kristen erfaring og personlig forvandling udtrykker altid sig selv som tro virksom i kærlighed.

Vor wesleyanske teologi omfatter også Skriftens løfte om, at vi kan forvente at modtage vished om vor nuværende frelse, da Ånden ”vidner med vor ånd, at vi er Guds børn”.

Helliggørelse og fuldkommenhed. — Vi mener, at Gudsunderet, Hans anerkendelse og tilgivelse af os, ikke er afslutningen på Guds frelsesværk. Det fortsætter med at nære vor vækst i nåde. Ved Helligåndens kraft er vi i stand til at vokse i kundskab om og kærlighed til Gud og i kærlighed til vor næste.

Den nye fødsel er det første skridt i denne helliggørelsesproces. Helliggørende nåde drager os mod den kristne fuldkommenheds gave, som Wesley beskriver som et hjerte, som ”til stadig³⁴ hed er fyldt med kærlighed til Gud og næsten”, og at ”have Kristi sindelag og vandre, som han vandrede”.

Denne overvældende gave af Guds kraft og kærlighed, den trofastes håb og forventning, er hverken et resultat af vore anstrengelser eller begrænset af vore skrøbeligheder.

Tro og gode gerninger. — Vi ser Guds nåde og menneskelige aktivitet arbejde sammen i forholdet mellem tro og gode gerninger. Guds nåde fremkalder menneskets reaktion og disciplin. Tro er den eneste reaktion, der er nødvendig til frelse. Men de ”Almindelige regler” minder

os om, at frelse synliggør sig selv i gode gerninger. For Wesley skulle endog anger være ledsaget af ”frugter passende for anger” eller fromme og barmhjertige gerninger.

Både tro og gode gerninger hører til i en altomfattende nådesteologi, eftersom de udspringer fra Guds overstrømmende kærlighed, ”som er udgydt i vore hjerter ved Helligånden”.

Mission og tjeneste. — Vi hævder, at personlig frelse altid indebærer kristen mission og tjeneste for verden. Ved at forene hjerte og hånd påstår vi, at personlig religion, evangelisk vidnesbyrd og kristen social virksomhed er gensidige og styrker hverandre.

Skriftmæssig hellighed fører mere med sig end personlig fromhed. Kærlighed til Gud er altid forbundet med kærlighed til næsten, en lidenskab for retfærdighed og fornyelse i verdens liv.

De ”almindelige regler” er et traditionelt udtryk for det indre forhold mellem kristen adfærd og tanke, sådan som det forstås i den wesleyanske tradition. Teologien er i fromhedens tjeneste, som i sin tur er grobund for social bevidsthed og drivkraften i social virksomhed og tiltag for at fremme større globalt fællesskab, det hele altid sat i og bestemt af rammerne for Guds herredømme.

Kirkens opdragelse og mission. — Endelig understreger vi betydningen af den opdragende og tjenende funktion, som detkristne fællesskab i kirken har. Den personlige troserfaring gives næring i det gudstjenestefejrende fællesskab.

For Wesley er der ingen anden form for religion end social religion, ingen hellighed uden social hellighed. Den wesleyanske traditions former for tro i fællesskaber fremmer ikke blot personlig udvikling, de udruster os og aktiverer os også til mission og tjeneste i verden.

Kirkens rækkevidde udspringer af Åndens arbejde. Som Metodistkirke reagerer vi på denne Åndens virke ved at opbygge forpligtende relationer med andre, baseret på gensidig lydhørhed og ansvarlighed. Gensidige bånd binder os sammen i tro og tjeneste i vort globale vidnesbyrd. Det gør troen i stand til at blive aktiv i kærlighed og øger vort ønske om fred og retfærdighed i verden.

Dogmer og Disciplin i Kristenlivet.

Intet tema i den wesleyanske tradition har været mere konstant end forbindelsen mellem kristne dogmer og kristent liv. Metodister er altid blevet kraftigt indskærpet at opretholde enheden af tro og gode gerninger ved hjælp af nådemidlerne, som det ses i John Wesleys ”The Nature, Design, and General Rules of the United Societies” (1743). Troens sammenhæng med tjeneste i kærlighed danner disciplinen i wesleyansk åndelighed og kristent discipelforhold.

De almindelige regler blev oprindeligt konstrueret til medlemmer af metodistselskaberne, som tog del i Church of Englands sakramentale liv. Betingelsen for at blive medlem af disse selskaber var enkel: ”et ønske om at fly fra den kommende vrede og at blive frelst fra sin synd”.

Wesley fastholdt imidlertid, at evangelisk tro skulle vise sig i evangelisk liv. Han udtrykte disse forventninger i reglernes tredelte formulering:

Det forventes derfor af alle, som forbliver medlemmer, at de fortsat viser deres ønske om frelse:

1. ved ikke at gøre nogen skade, ved at fly det onde af enhver art
2. ved at gøre det gode af enhver art, og så vidt det er muligt mod alle
3. ved at deltage i alle Guds forordninger. (se § 63).

Wesley illustrerede hver af disse tre regler med konkrete anvisninger om, hvordan den kristne bevidsthed kan bevæge sig fra almindelige principper til bestemte handlinger. Deres utvetydige kombination understreger den åndelige kilde til moralsk handling.

Wesley afviser en overdreven tillid til disse regler. Disciplin er ikke kirkelov. Det var en form for discipelforhold. Wesley holdt fast ved, at sand religion er ”kendskab til Gud i Kristus Jesus”, ”livet som er gemt med Kristus i Gud” og ”den retfærdighed, som den sande troende tørster efter”.

Almindelige regler og sociale principper.

Metodister har til enhver tid søgt at udøve deres ansvar for den moralske og åndelige kvalitet i samfundet ud fra evangeliske forudsætninger. Ved at hævde forbindelsen mellem dogmer og etik udgør de almindelige regler et tidligt tegn på metodistisk social bevidsthed.

De sociale principper (§§ 64-70) udgør vor nyeste officielle oversigt over erklærede overbevisninger, som søger at anvende det kristne syn på retfærdighed i sociale, økonomiske og politiske forhold. Vor historiske modstand mod det onde såsom smugling, umenneskelige fængselsforhold, slaveri, drukkenskab og børns arbejde var grundet på en levende fornemmelse af Guds vrede mod menneskelig uretfærdighed og spild.

Vor kamp for menneskelig værdighed og sociale reformer har været et svar på Guds krav om kærlighed, barmhjertighed og retfærdighed i Gudsrigets lys. Vi forkynder ikke noget personligt evangelium, som svigter ved ikke at udtrykke sig i relevante sociale engagementer. Vi forkynder ikke et socialt evangelium, som ikke omfatter den personlige forvandling af syndere. Det er vor overbevisning, at Gudsrigets gode nyheder må dømme, forløse og forvandle de syndige sociale strukturer i vor tid.

Kirkeordningen og de almindelige regler gengiver forventningerne om opdragelse inden for den enkeltes erfaringer og kirkens liv. En sådan opdragelse forudsætter ansvarlighed over for trosfællesskabet hos dem, som kræver dette fællesskabs støtte.

Støtte uden ansvarlighed fremmer moralsk svaghed. Ansvarlighed uden støtte er en form for grusomhed.

En kirke, som stormer frem med straf, er ikke åben for Guds barmhjertighed, men en kirke, der mangler mod til at handle beslutsomt i personlige og sociale sager, mister sit krav på moralsk autoritet. Kirken udøver sin disciplin som et fællesskab, gennem hvilket Gud fortsat søger at ”forlige verden med sig selv”.

Konklusion

Disse for metodister karakteristiske fremhævede læresætninger udgør grundlaget for ”praktisk hellighed”, den med konkret handling udtrykte virkeliggørelse af Jesu Kristi evangelium i de kristnes liv. Disse fremhævelser er blevet bevaret ikke så meget gennem formelle dogmatiske erklæringer som gennem den levende bevægelse i tro og praksis, som den ses i omvendte menneskers og i kirkens ordnede liv.

At udtænke formelle dogmatiske definitioner har været mindre presserende for metodister end at kalde mennesker til tro og give dem kundskab og kærlighed til Gud. Kernen af wesleyanske dogmer, som prægede vor fortid ret, hører til vor fælles arv som kristne og vedbliver med at være det første element i vor fortsatte teologiske opgave.

Pionererne i de traditioner, der samledes i Metodistkirken, opfattede sig selv som stående i brændpunktet af kristen spiritualitet og tænkning, loyale arvinger til den ægte kristne tradition.

Med John Wesley's ord: ”den gamle religion, Bibelens religion, religionen ... for hele kirkens i dens reneste tidsalder” var deres. Deres evangelium var grundfæstet i det bibelske budskab om Guds selvhengivende kærlighed, synliggjort i Jesus Kristus.

Wesleys skildring af den åndelige pilgrimsrejse udtrykt i ”den skriftmæssige frelsesvej” gav dem deres model for erfaringskristendom. De forudsatte og hævdede den grundlæggende kristne sandheds fuldkommenhed og lagde vægt på dens praktiske anvendelse i de troendes liv.

Dette perspektiv er klart i den wesleyanske forståelse af ”catholic spirit” (almen åndelighed). Det er sandt, at metodister er bundet til visse religiøse erklæringer, grundfæstet i evangeliet og bekræftet ved deres erfaringer, men de erkender også kristnes ret til at være uenige i spørgsmål om gudstjenesteform, struktur for kirkeledelse, dåbspraksis eller teologiske strømninger. De tror, at sådanne forskelle ikke bryder det bånd af fællesskab, som binder kristne sammen i Jesus Kristus. Wesley's kendte udsagn var: ”med hensyn til anskuelser, der ikke støder an mod kristendommens rod, siger vi: vi tænker og lader andre tænke”.

Dog, selv om de var helt forpligtede på principperne for religiøs tolerance og teologiske forskelle, var de lige så overbeviste om, at der er en ”marv” af kristen sandhed, der kan

identificeres og må bevares. Denne levende kerne, troede de, stod åbenbart i Skriften, blev belyst af traditionen, levendegjort i personlig erfaring og bekræftet af fornuften. De var naturligvis meget opmærksomme på, at Guds evige ord aldrig har været eller kan blive fuldstændigt udtrykt i en bestemt formulering.

De var selvfølgelig også beredte til påny at bekræfte oldtidens tro og bekendelse som gyldige opsummeringer af kristendommens sandhed. De var dog omhyggelige med ikke at udskille dem som absolutte normer for dogmatiske sandheder og vildfarelser.

Udover den grundlæggende, levende religion, respekterer metodister meningsforskelle, som samvittighedsfulde troende har. Wesley havde en indstilling, der er afprøvet i tiden: ”i det væsentlige — enhed, i det uvæsentlige — frihed og i alle forhold — kærlighed”.

Kærligheden tager hensyn til begrænsningen i den menneskelige forståelse. Wesley bemærkede, at ”det er menneskehedsens nødvendige vilkår at være uvidende om mange ting og tage fejl i nogle. Det afgørende spørgsmål i religion er en trofast kærlighed til Gud og næsten, udfoldet ved Helligåndens forløsende og helliggørende gerning”.

Britisk metodisme

I denne ånd reducerede britisk metodisme under wesleybrødrenes ledelse aldrig deres teologi til et bekendelsesskrift som udtryk for dogmatisk afgrænsning. Metodismen var en bevægelse inden for Church of England, og John Wesley hævdede hele tiden, at han lærte sin nationalkirkes skriftmæssige dogmer, som de fandtes i De 39 Artikler, Homilierne og ”Book of Common Prayer”. Naturligvis var Bibelen for ham den endelige autoritet i alle dogmatiske spørgsmål.

Efterhånden som bevægelsen voksede, forsynede Wesley sit folk med offentliggjorte prædikener og en bibelkommentar til læremæssig vejledning. Hans ”Sermons on Several Occasions” (1746-60) redegør for de dogmer, som, siger han, ”jeg tilslutter mig og lærer som det væsentlige i sand religion”. I 1755 udgav han ”Explanatory Notes Upon the New Testament” som en vejledning for metodistisk bibel- og dogmefortolkning.

Efterhånden som der opstod modstridende meninger, blev det klart, at der var behov for en norm for metodistisk forkyndelse. I 1763 udarbejdede Wesley en skødeformular ”Model Deed” for metodistisk ejendom, som fastslog, at kirkeværgerne for hver kapel var ansvarlige for, at prædikanten i deres prædikestol ”ikke forkyndte nogen anden lære end den, der er indeholdt i Mr. Wesleys: ”Notes Upon the New Testament” og 4 bind ”Sermons on Several Occasions”.

Disse skrifter indeholder således den normative fremstilling af metodistisk lære. De giver modeller og retningslinier for fyldestgørende prædiken i den wesleyanske tradition. Den primære norm for Wesleys skrifter var Bibelen, belyst af historiske traditioner og levende tro. Wesley udsendte intet resume af bibelsk åbenbaring til britiske metodister, fordi Church of Englands 39 artikler allerede stod til rådighed.

Brødrene Wesley forfattede også salmer, som havde et rigt indhold af lære og erfaring.

Salmerne — specielt Charley Wesleys — er ikke alene de mest elskede inden for metodismen, men er også den største kilde til dogmatisk vejledning.

John Wesley beskrev desuden forskellige former for praktisk vejledning og regler, f. eks. De Almindelige Regler, for i fællesskabets og den enkeltes liv at virkeliggøre den helhjertede hellighed, han forkyndte.

Sammen med disse skrifter oprettede Wesley konferencen til at vejlede og føre tilsyn med metodistprædikanterne. Han skrev forhandlingsprotokoller for at sikre deres trofasthed mod metodistbevægelsens lære og disciplin.

Disse skrifter og strukturer udgjorde den wesleyanske forståelse af kirke og kristent liv.

Amerikansk metodisme

Så længe de amerikanske kolonister var under britisk styre, kunne metodisterne forblive i Church of Englands sakramentale fællesskab. De første konferencer under ledelse af britiske prædikanter erklærede deres troskab med de wesleyanske principper for organisation og lære. De bestemte, at de britiske og amerikanske konferencers forhandlingsprotokoller sammen

med "Sermons" og "Notes" udgjorde deres grundlæggende lære og kirkeordning. Efter den formelle anerkendelse af Amerikas uafhængighed i 1783 indså Wesley, at metodister i Amerika ikke længere hverken religiøst eller borgerligt var under engelsk herredømme, og at de burde blive en uafhængig Metodistkirke. Wesley forsynede derfor de amerikanske metodister med en liturgi (Nordamerikansk Metodismes Søndagsgudstjeneste) og en dogmatisk erklæring (Religionsartiklerne). Søndagsgudstjenesten var Wesleys forkortelse af Book of Common Prayer. Religionsartiklerne var hans revision af Church of Englands 39 religionsartikler. De amerikanske metodistpræster, der var samlede i Baltimore i december 1784, antog Søndagsgudstjenesten og Religionsartiklerne som et led i deres dannelse af den nye biskoppelige metodistkirke. Denne "Julekonference" modtog også en salmebog, som Wesley havde udarbejdet (1784), og antog en let modificeret version af De Almindelige Regler som et udsagn om kirkens natur og orden. Konferencen brugte det meste af sin tid på at tilpasse den engelske "Store Forhandlingsprotokol" til amerikanske forhold. Senere udgaver af dette dokument blev kendt som "Doctrins and Disciplin of the Methodist Episcopal Church" (lære- og kirkeordning).

Skiftet fra bevægelse til kirke forandrede de dogmatiske normers funktion i amerikansk metodisme. I stedet for at foreskrive, hvad prædikenen inden for en bevægelse læremæssigt skulle lægge vægt på, blev religionsartiklerne snarere - efter traditionelt anglikansk mønster - hovedtrækkene i en kirkes grundlæggende normer for kristen tro.

Forordet i den første selvstændige udgave af Religionsartiklerne erklærer: "Disse er dogmerne, der læres blandt det folk, som kalder sig metodister. Intet dogme, der er i modstrid med disse religionsartikler, der her forelægges jer, vil i det hele taget blive modtaget af dette folk."

Det blev ikke afkrævet amerikanske metodister at underskrive religionsartiklerne, sådan som det var anglikansk sædvane, men de var ansvarlige for - under trussel om retsforfølgelse at holde deres forkyndelse af evangeliet inden for de grænser, der var sat med dem. I generationer citerede Kirkeordningen kun religionsartiklerne som grundlag for prøvelse af ret lære i den nye kirke: anklagen for dogmatisk ukorrekthed mod prædikanter eller medlemmer var "at udbrede lære, der er i modstrid med vore religionsartikler". På denne måde beskyttede kirken sin læremæssige troværdighed mod de kætterier, der var fremherskende på den tid - Socianisme, Arianisme og Pelagianisme. (se artikel I, II og X)

Religionsartiklerne garanterede imidlertid ikke fyldestgørende metodistisk forkyndelse.

De mangler adskilligt af det, som Wesley lagde vægt på, f. eks. vished og kristelig fuldkommenhed. Wesleys "Sermons" og "Notes" fortsatte med at fungere som den traditionelle normative fremstilling af karakteristisk metodistisk lære.

Generalkonferencen i 1908, som vedtog den første grundlov for Den Biskoppelige Metodistkirke, fastsatte religionsartiklerne som kirkens utvetydige dogmatiske normer. Den første restriktive regel i grundloven forbød enhver udskiftning, forandring eller tilføjelse til artiklerne selv, og den satte som betingelse, at ingen ny dogmatisk norm eller regel kunne antages, hvis den stod i modsætning til "de nu eksisterende og fastlagte normer".

I den wesleyanske tradition er "Sermons" og "Notes" nu som før den givende model for dogmatiske fremstillinger. Andre dokumenter har også tjent amerikansk metodisme som levende udtryk for metodistisk lære og forkyndelse. Listen over anbefalede dogmatiske kilder varierer fra generation til generation, men anerkender almindeligvis betydningen af salmebogen, de økumeniske trosbekendelser og De Almindelige Regler. Listen over sådanne skrifter omfatter tidligt i det 19. århundrede sædvanligvis John Fletchers "Cheks Against Antinomianisme" og Richard Watsons "Theological Institutes".

Disse dogmatiske erklæringers gennemslagskraft blev videreført mere af tradition end af tvang. De blev i den grad en del af amerikansk metodismes arv, at de forblev brugbare gennem generationerne.

Sammen med de store vækkelser under kolonisternes fremtrængen mod vest i det 19.

århundredes Amerika svækkedes indflydelsen fra den europæiske tradition. Forkyndelsen koncentrerede sig om "kristen oplevelse", hovedsageligt forstået som "frelsende tro på Kristus".

Blandt metodisterne var der en vedholdende betoning af den fri vilje, barnedåb og en folkelig gudstjeneste-form, som førte til langvarige uoverensstemmelser med henholdsvis presbyterianere, baptister og anglikanere.

Metodisternes interesse i formelle dogmatiske normer forblev sekundær i forhold til evangelisation, oplæring og mission. Den wesleyanske salmeskat tjente i praksis som det vigtigste enkeltstående middel til at videregive og bevare evangeliets dogmatiske indhold.

Ved slutningen af det 19. århundrede bestod metodistisk teologi i Amerika af udvalgte dele af andres synspunkter med stadig mindre opmærksomhed mod dens wesleyanske kilder.

I begyndelsen af det 20. århundrede ledte dogmernes svindende styrke og den wesleyanske teologiske arvs dalende indflydelse blandt amerikanske metodister sammen med mindre, men betydningsfulde ændringer i Kirkeordningens ordvalg med hensyn til dogmatiske normer, imidlertid til en støt udtynding af religionsartiklernes styrke som kirkens forfatningsmæssige dogmatiske normer.

Samtidig begyndte teologer og kirkeledere at finde måder at udtrykke evangeliet på i overensstemmelse med intellektuelle strømninger, der var ved at dukke op i tiden. Disse ledere begyndte også at tage den wesleyanske traditions historiske sociale medlidende midt i den fremvoksende industrielle og bymæssige civilisation op til fornyet vurdering. De skærpede vor opmærksomhed på det ondes systematiske natur og nødvendigheden af at forkynde evangeliets løfte om social forløsning. Teologer, der støttede det sociale evangelium, fandt derfor brugbar jord i de metodistiske traditioner.

Disse år blev en tid med teologiske og etiske uoverensstemmelser inden for metodismen, hvor nye tankemønstre stødte sammen med de mere kendte temaer og stilen fra de forudgående to århundreder.

I de sidste årtier har der været en stærk stigning i interessen for Wesley og de mere klassiske traditioner i kristen tænkning. Denne stigende interesse har været en del af en bred genopståen af reformationens teologi og praksis i Europa og Amerika, som har fornyet protestantismens historiske arv i den moderne verdens sammenhæng. Disse tendenser er blevet forstærket i Nordamerika ved den fornyede bekræftelse af evangelisk fromhed. Den økumeniske bevægelse har fornyet påskønnelsen af enhed såvel som rigdommen og variationen i "Den almindelige kirke".

Teologiske strømninger har udviklet sig fra sorte folks kamp for frihed, bevægelse for fuld ligeberettigelse for kvinder i kirke og samfund og kampen for befrielse og kristendommens udtryk i forskellige etniske kulturer i kirker rundt om i verden.

Udfordringen til metodister er at opdage de af disse trosbevægelseres strenge, som er sammenhængende med en trofast forståelse af evangeliet og kristen mission for vor tid.

Arbejdet med at definere vor wesleyanske traditions rammer i den samtidige verdens sammenhæng omfatter mere end en formel ny bekræftelse eller nydefinering af dogmatiske normer, skønt dette arbejde også må medinddrages. Vort arbejdes kerne er påny at gøre krav på og forny den for metodister karakteristiske dogmatiske arv, som retmæssigt hører til vor fælles arv som kristne, til brug for hele kirkens liv og mission i dag.

Dogmatiske traditioner i The Evangelical Church og The United Brethren Church

De dogmatiske strømninger blandt Jacob Albrights Evangelical Associations og Philip William Otterbeins United Brethren in Christ har stort set været parallelt forløbende med Metodistkirkens.

Forskelle opstod hovedsageligt på grund af forskellige kirkelige traditioner medbragt fra Tyskland og Holland sammen med Heidelberg katekismens modificerede Calvinisme.

I det tysktalende samfund i Amerika anså Albright og Otterbein evangelisation for at være vigtigere end teologiske spekulationer. De var dog ikke dogmatisk ligeglade, men understregede omvendelse, "retfærdiggørelse ved tro, bekræftet ved en mærkbar vished derom", kristen opdragelse, alle troendes almindelige præsteskab i en fælles varetagelse af de kristne opgaver: vidnesbyrd og tjeneste, og på fuldkommen helliggørelse som kristenlivets mål.

Ligesom for Wesley var Skriften deres vigtigste kilde og norm for kristen undervisning. Otterbein pålagde sine medlemmer ” at være omhyggelige med ikke at prædike andre dogmer end sådanne, som tydeligt fremgår af Bibelen”. Hvert nyt medlem blev bedt om at bekræfte, at han antog Bibelen som Guds ord. Ordinanter blev afkrævet en bekræftelse uden reservationer af Skriftens totale autoritet.

Ligestillet med disse bekræftelser var overbevisning, at omvendte kristne er i stand ved Helligåndens hjælp at læse Skriften med en speciel kristen bevidsthed. Dette princip blev berømmet som den fornemmeste vejledning i fortolkning af Bibelen.

Jacob Albright blev af konferencen 1807 pålagt at udarbejde en liste over religionsartiklerne. Han døde, før han nåede at afslutte arbejdet.

George Miller påtog sig da denne opgave. Han foreslog konferencen 1809 at godkende en tysk oversættelse af Metodistkirkens religionsartikler med tilføjelse af en ny ”om den sidste dom”. Forslaget blev vedtaget. Denne vedtagelse viser et bevidst valg af Metodistkirkens religionsartikler som normgivende. Den tilføjede artikel er fra Den Augsburgske Bekendelse om et tema, som er udeladt i de anglikanske artikler.

I 1816 blev de oprindelige 26 artikler reduceret til 21 ved at fjerne fem polemiske artikler, der var vendt mod romersk katolicisme, anabaptisme og sekterisme i det 16. århundrede. Denne fjernelse af polemiske trosartikler var et bemærkelsesværdigt eksempel på en forligelsens ånd i en tid med bitre uoverensstemmelser.

I 1839 blev der foretaget mindre ændringer i teksten fra 1816. Det blev da bestemt, at ”Trosartiklerne ... skal forblive uændrede hos os”.

I 1870-erne rejste et forslag om en revision af trosartiklerne en bevæget debat, men konferencen 1875 afviste på det bestemteste forslaget.

Ved en senere beslutning blev de 21 trosartikler til 19 ved at slå nogle sammen uden at ændre noget af det oprindelige indhold.

Disse 19 trosartikler blev i 1946 ført ind i Evangelical United Brethren Church, som blev dannet ved en sammenslutning.

Blandt United Brethren in Christ blev der formuleret en samling af normgivende læresætninger i 1813 af Christian Newcomer og Christopher Grosch, Otterbeins kolleger. De første tre paragraffer fulgte den apostolske trosbekendelses rækkefølge. Paragraf 4 og 5 bekræftede Skriftens forrang og den universelle proklamation af ”den bibelske lære ... om menneskets fald i Adam og forløsning i Jesus Kristus”. En tilføjet sektion anbefaler ”dåbens forordning og ihukommelse af Herren” og en vedtagelse om, at fortvætningen blev betragtet som et frivilligt spørgsmål.

Ved den første generalkonference for The United Brethren in Christ i 1815 blev disse første læresætninger — efter en mindre revision — formelt antaget som deres officielle ”trosbekendelse”. En yderligere revision blev vedtaget i 1841 med den tilføjelse, at der ikke skulle være nogen yderligere ændringer: ”Ingen regel eller bestemmelse skal på noget tidspunkt kunne vedtages at ændres, ej heller skal noget af trosbekendelsen, som den er nu, kunne fjernes”. Alligevel fortsatte agitationen for forandringer.

I 1885 nedsattes en kirkekommission til at ”forberede sådan en trosform og sådanne forbedrede grundregler for denne kirkes ledelse i fremtiden, som vil - efter dens vurdering - være bedst egnet til at sikre kirkens udbredelse og effektivitet i arbejdet med verdens evangelisering”. Det fremkomne forslag til en ny ”trosbekendelse” og konstitution blev fremsendt til kirkens almindelige medlemsskab (den første folkeafstemning i ”trosbekendelsernes” historie) og blev derefter lagt frem for generalkonferencen i 1889. Både det almindelige medlemsskab og konferencen godkendte det med overvældende majoritet, og det trådte derefter i kraft ved biskoppelig ”proklamation”. Der var imidlertid et mindretal, der protesterede mod denne handling, som de betragtede som en krænkelse af de begrænsende regler fra 1841. Det blev grundlæggende årsag til et skisma, der endte med dannelsen af The United Brethren Church (Old Constitution).

”Trosbekendelsen af 1889” var mere omfattende end nogen af de tidligere. Den havde artikler om fordærv, retfærdiggørelse, genfødelse og barnekår, helliggørelse, den kristne sabbat

og den ”fremtidige tilstand”. Dens artikel om helliggørelse er kort, men betydningsfuld i dens refleksioner om helligedslæren fra Heidelberg katekismen. Det var denne bekendelse fra 1889, The United Brethren førte med ind i sammenslutningen i 1946.

The Evangelical United Brethren's trosbekendelse

Den nye Evangelical United Brethren Church, der blev dannet 1946 optrykte i sin kirkeordning både The Evangelicals artikler og The United Brethren's ”trosbekendelse”. 12 år senere gav generalkonferencen for den forenede kirke sine biskopper bemyndigelse til at udarbejde en ny ”trosbekendelse”.

En ny bekendelse med 16 artikler af en noget mere moderne karakter en nogle af de tidligere blev fremlagt for generalkonferencen 1962 og vedtaget uden ændringer. The Evangelicals erklæring om ”fuld helliggørelse og kristelig fuldkommenhed” afspejles i denne bekendelse som et karakteristisk træk. Bekendelsen erstattede både de tidligere artikler og bekendelsen og blev uden ændringer videreført i The United Methodist Church's kirkeordning 1968.

Dogmatiske normer for Metodistkirken (1968)

I foreningsplanen af 1968 er der i forordet til metodisternes religionsartikler og The Evangelical United Brethren's ”trosbekendelse” en erklæring om, at begge dele er blevet antaget som dogmatiske normer for den nye kirke. Som en tilføjelse blev det konstateret, at selv om ordlyden i den første restriktive regel aldrig er blevet formelt defineret, så er Wesley's ”Sermons” og ”Notes” udtrykkeligt medregnet i vor nuværende og fastlagte dogmatiske norm. Den fastslog også, at religionsartiklerne, ”trosbekendelsen” og wesleyanske ”normer” således ”blev anset for om ikke identiske så dog overensstemmende i deres læremæssige perspektiv og ikke i konflikt med hverandre”. Denne erklæring blev siden godkendt af det juridiske råd. (se det juridiske råds beslutning 358).

Metodistkirkens grundlov beskytter ved sine restriktive regler (se §§ 16-20) både religionsartiklerne og ”trosbekendelsen” som dogmatiske normer, som ikke kan ophæves, ændres eller udskiftes. Udformningen af nye ”dogmatiske regler eller normer” er således stadig begrænset. Enten kræves, at de erklæres for ”ikke at være i modstrid med” vore nuværende normer, eller de må igennem den vanskelige proces, en grundlovsændring er.

Metodistkirken har et stadigt behov for en dogmatisk genoplivelse af hensyn til ægte fornyelse, frugtbar evangelisation og økumenisk samtale. Set i dette lys er genopdagelsen og ajourføringen af vor karakteristiske arv - sand katolsk, sand evangelisk og sand reformert - væsentlig. (Behovet for at fortolke artiklerne i lyset af deres historiske baggrund og fordomme overvejes i ”Resolution of Intent” (1970), som findes i ”Book of Resolutions”.) Dette arbejde kræver, at vi påny vedkender os vore traditioner, og at vi fremmer teologisk søgen både i vor egen kirke og i vor økumeniske indsats. Alle indbydes til at deltage i denne stræben efter at stimulere en aktiv interesse for dogmatisk forståelse for at kunne gøre krav på vor arv og for at forme denne arv til den kirke, vi håber at blive.

§ 62 Sektion 3: Vore dogmatiske normer og almindelige regler.

METODISTKIRKENS

RELIGIONSARTIKLER

(beskyttet af den restriktive regel 1 (§ 16))

[Bibliografisk note: Religionsartiklerne er her genoptrykt fra Disciplinen 1808 (da den første restriktive regel trådte i kraft), sammenholdt med Wesley's originale tekst i ”The Sunday Service of the Methodists” (1784). Til disse er føjet to artikler: ”Om helliggørelse” og ”Om en kristens pligt over for den borgerlige myndighed”, som er lovgivningsmæssige forordninger og ikke uadskilleligt forbundet med dokumentdele, der er beskyttet af grundloven. (se juridisk råds afgørelse 41, 176).]

I. Om troen på den hellige Treenighed.

Der er kun een levende og sand Gud, evig, uden krop eller dele, af uendelig magt, visdom og godhed, skaber og op-retholder af alle ting, synlige som usynlige. I denne guddomsenhed er der tre personer af samme væsen, magt og evighed: Faderen, Sønnen og Helligånden.

II. Om Ordet eller Guds søn, som blev sandt menneske.

Sønnen, som er Faderens Ord, den sande og evige Gud, af samme væsen som Faderen, iklædte sig den menneskelige natur i den velsignede jomfrus liv, så at to hele og fuldkomne naturer, nemlig den guddommelige og den menneskelige, blev forenede i een person for aldrig at skilles, derfor er den ene Kristus sand Gud og sandt menneske, som i sandhed led, blev korsfæstet, døde og blev begravet for at forsone sin Fader med os og for at være et offer, ikke bare for den oprindelige skyld (arvesynden), men også for menneskets aktuelle synder.

III. Om Kristi opstandelse.

Kristus opstod i sandhed fra de døde og iklædte sig atter sit legeme med alt det, som tilhører en fuldkommen menneskenatur, hvormed han for op til Himmelen og sidder der, indtil han kommer igen for at dømme alle mennesker på den yderste dag.

IV. Om Helligånden.

Helligånden, som udgår fra Faderen og Sønnen, er af samme væsen, majestæt og herlighed som Faderen og Sønnen, sand og evig Gud.

V. Om den hellige Skrifs tilstrækkelighed for frelse.

Den Hellige Skrift indeholder alt, som er nødvendigt for frelse, så det, der ikke står der eller kan bevises ud fra den, bør ikke af noget menneske kræves antaget som trosartikel eller anses påkrævet eller nødvendigt for frelse. Med betegnelsen ”Den Hellige Skrift” forstår vi de kanoniske bøger i Gamle og Ny Testamente, om hvis autoritet der i kirken aldrig har hersket nogen tvivl. De kanoniske bøger er:

De fem Mosebøger, Josua, Dommerbogen, Rut, Første Samuelsbog, Anden Samuelsbog, Første Kongebog, Anden Kongebog, Første Krønikebog, Anden Krønikebog, Ezra, Nehemias, Ester, Job, Salmerne, Ordsprogene, Prædikeren, Højsangen, de fire store Profeter og de tolv små.

Alle Ny Testamentes bøger, som de alment er antaget, regner også vi som kanoniske.

VI. Om Det gamle Testamente.

Det gamle Testamente er ikke i strid med Det ny, for både i Det gamle og Det ny Testamente tilbydes menneskeslægten evigt liv gennem Kristus, som er den eneste mellemmand mellem Gud og mennesket, idet han både er Gud og menneske. Derfor skal man ikke lytte efter dem, som foregiver, at de gamle fædre blot ventede på timelige løfter. Selv om loven, som Gud gav gennem Moses, ikke er bindende for de kristne med hensyn til ceremonier eller ritus, ligesom de borgerlige forskrifter, som den indeholder, ikke nødvendigvis behøver at blive antaget i noget samfund, så er dog ingen kristen, hvem han så end måtte være, fritaget for at lyde de bud, som kaldes moralbudene.

VII. Om den oprindelige synd eller arvesynden.

Den oprindelige synd består ikke i at efterfølge Adam (som pelagianerne forgæves påstår), men den er naturens fordærvelse hos ethvert menneske, der på naturlig måde nedstammer fra Adam. Ved denne synd er mennesket kommet meget langt fra den oprindelige retfærdighed og er af egen natur tilbøjelig til det onde, og det til stadighed.

VIII. Om den frie vilje.

Menneskets tilstand efter Adams fald er sådan, at det ikke ved egen naturs kraft og gerninger

kan omvende sig eller forbedre sig selv til at tro og påkalde Gud. Derfor har vi ingen kraft til at gøre gode gerninger, der er velbehagelige og antagelige for Gud, uden at Guds nåde gennem Kristus forbereder os, så vi får en god vilje, og virker med os, når vi har den gode vilje.

IX. Om menneskets retfærdiggørelse.

Vi anses for retfærdige for Gud alene på grund af vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi fortjeneste ved tro og ikke på grund af vore egne gerninger eller fortjenester. Derfor er den lære, at vi retfærdiggøres ved troen alene, en særdeles sund og meget trøsterig lære.

X. Om gode gerninger.

Skønt gode gerninger, som er troens frugter og følger efter retfærdiggørelsen, ikke kan borttage vore synder eller bestå for strengheden i Guds dom, så er de dog gode og velbehagelige for Gud i Kristus og udspringer fra en sand og levende tro, så at en levende tro ligeså tydeligt kendes på dem, som et træ kendes på sine frugter.

XI. Om overskydende gode gerninger.

Frivillige gerninger ved siden af, over og uden for det, som Gud befaler, og som kaldes overskydende gode gerninger, kan ikke læres uden hovmod og ugudelighed. Thi derved erklærer mennesket, at det ikke alene over for Gud gør, hvad det er skyldig at gøre, men at det gør mere for hans sag, end det har pligt til, hvorimod Kristus udtrykkelig siger:” Når I har gjort alt det, som er befaleet jer, skal I sige:” Vi er kun unyttige tjenere”.”

XII. Om synd efter retfærdiggørelsen.

Ikke enhver frivillig begået synd efter retfærdiggørelsen er synd imod Helligånden og som sådan utilgivelig. Derfor bør angerens nåde ikke nægtes dem, der falder i synd efter retfærdiggørelsen. Efter at vi har modtaget Helligånden, kan vi afvige fra den os givne nåde og falde i synd, men ved Guds nåde rejse os igen og forbedre vort liv. Derfor bør man også forkaste dem, der siger, at de ikke kan synde mere, så længe de lever her, eller fornægter plads til tilgivelse for dem, som alvorligt angrer.

XIII. Om kirken.

Kristi synlige kirke er en forsamling af troende mennesker, hvor Guds rene ord prædikkes og sakramenterne forvaltes ret efter Kristi forordning i alle ting, som nødvendigvis hører dertil.

XIV. Om skærsilden.

Den romerske lære om skærsilden, aflad, tilbedelse og dyrkelse af såvel billeder som relikvier samt helgenpåkaldelse er tåbelige påfund, som ikke bygger på noget som helst bevis fra Skriften, men strider imod Guds ord.

XV. Om at tale i menigheden i et sådant sprog, folk forstår.

Det er ganske tydeligt i strid med Guds ord og den første kirkes skik ved offentlig bøn i menigheden eller ved sakramenternes forvaltning at anvende et sprog, som ikke forstås af folk.

XVI. Om sakramenterne.

Sakramenterne, indstiftede af Kristus, er ikke blot kende- tegn og mærke på kristne menneskers bekendelse, men de er er snarere sikre tegn på Guds nåde og velbehag mod os, gennem hvilken han usynligt virker i os og ikke alene vækker, men også styrker og stadfæster vor tro på ham. Der er to sakramenter indstiftede af Kristus, vor Herre, i evangeliet, nemlig dåben og Herrens nadver. De fem såkaldte sakramenter: Konfirmation, bod, ordination, ægteskab og den sidste olie bør ikke betragtes som sakramenter i evangeliets mening, da de dels er fremkommet gen- nem en forfalsket efterfølgelse af apostlene, og dels er sådanne ting i

det menneskelige liv, som er tilladte i Skriften, men som dog ikke har samme natur som dåben og Herrens nadver, da de ikke har noget synligt tegn eller ceremoni indstiftet af Gud. Sakramenterne blev ikke indstiftede af Kristus til beskuelse eller for at blive båret omkring, men for at vi skulle bruge dem ret. Og kun hos sådanne, som værdigt tager imod dem, har de en sund og gavnlig indflydelse. Men de, som uværdigt tager imod dem, pådrager sig selv fordømmelse, som apostlen Paulus siger.

XVII. Om dåben.

Dåben er ikke blot et bekendelsestegn og et skelnemærke, hvorved de kristne adskiller sig fra andre, der ikke er døbt, men den er også et tegn på genfødsel eller den ny fødsel. Dåb af spæde børn skal bibeholdes i kirken.

XVIII. Om Herrens nadver.

Herrens nadver er ikke blot et tegn på den kærlighed, som de kristne bør have til hverandre indbyrdes, men snarere en forsikring om vor forløsning gennem Kristi død, så at brødet, som vi bryder, bliver en delagtiggørelse i Kristi legeme for dem, som ret, værdigt og i tro modtager det, og ligeledes bliver velsignelsens kalk en delagtiggørelse i Kristi blod. Transsubstantiationen, eller forvandlingen af brødet og vinens substans i Herrens nadver, kan ikke bevises ved den Hellige Skrift, men den strider mod Skriftens klare ord, tilintetgør sakramentets natur og har givet anledning til megen overtro. Kristi legeme og blod gives, modtages og nydes i nadveren blot på en himmelsk og åndelig måde. Og det middel, hvorved Kristi legeme modtages og nydes i nadveren, er troen. Nadverens sakramente blev ikke ved Kristi indstiftelse af det forvaret, båret omkring, opløftet eller tilbedt.

XIX. Om begge elementer.

Herrens kalk skal ikke nægtes lægfolket, for begge dele i nadveren skal ifølge Kristi indstiftelse og befaling uddeles til alle kristne uden forskel.

XX. Om Kristi fuldbragte offer på korset.

Kristi offer, der skete een gang for alle, er den fuldkomne genløsning, forsoning og fyldestgørelse for hele verdens synder, både for den oprindelige synd og den personlige synd, og der findes ingen anden forsoning for synd end dette alene. Derfor er messeofferet, hvori der i almindelighed siges, at præsten ofrer Kristus for levende og døde til befrielse for straf og skyld, et bespotteligt påfund og et farligt bedrageri.

XXI. Om prædikanters ægteskab.

Kristi tjenere befales ikke i Guds lov, hverken at afgive løfte om at leve i ugift stand eller at afholde sig fra giftermål, derfor er det tilladt for dem såvel som for alle andre kristne efter eget forgodtbefindende at indgå ægteskab, som de anser være mest tjenligt til at befordre et gudfrygtigt liv.

XXII. Om kirkeskikke og ceremonier.

Det er ikke nødvendigt, at kirkeskikke og ceremonier skal være de samme eller nøjagtig ens overalt, thi de har altid været forskellige og kan forandres alt efter de forskellige landes, tiders og folks sædvaner, når der bare ikke forordnes noget, der er i strid med Guds ord. Enhver, som efter eget forgodtbefindende og med vilje og forsæt åbenlyst overtræder sin kirkes skikke og ceremonier, der ikke strider med Guds ord, men er anordnet og godkendt af behørig myndighed, bør tilrettevises offentlig som en, der forbryder sig mod kirkens almindelige ordening og sårer svage brøders samvittighed, for at andre må afskrækkes fra at gøre det samme. Hvert enkelt kirkesamfund kan anordne, forandre eller afskaffe skikke og ceremonier, blot alt sker til opbyggelse.

XXIII. Om øvrigheden i Amerikas Forenede Stater.

(se The Book of Discipline).

XXIV. Om de kristnes ejendom.

De kristnes rigdome og ejendele er ikke fælleseje med hensyn til rettigheder, hjemmel og besiddelse, som nogle urigtigt påstår. Ikke desto mindre bør ethvert menneske gene- røst uddele gaver af det, man ejer, til de fattige efter bedste evne.

XXV. Om en kristens ed.

Ligesom vi bekender, at letsindig og ubetænksom sværgen er forbudt de kristne af vor Herre Jesus Kristus og hans apostel Jakob, anser vi, at kristendommen ikke forbyder en person — for troens og næstekærlighedens skyld — at aflægge ed, når myndigheden fordrer det, blot det sker ifølge profetens formaning: redeligt, ærligt og sandt.

(Den følgende artikel, som er fra The Methodist Protestant Discipline, blev anbragt her af genforeningskonferencen (1939). Det er ikke en af de tre religionsartikler, som de tre kirker stemte om.)

Om helliggørelse.

Helliggørelsen er den fornyelse af vor faldne natur ved den Helligånd, som opnås gennem troen på Jesus Kristus, hvis forsoningsblod renses fra al synd, hvorved vi ikke blot renses fra syndens skyld, men også renses fra dens besmittelse, frelses fra dens magt og gennem nåden sættes i stand til at elske Gud af hele vort hjerte og til at vandre ulasteligt i hans hellige bud.

(Den følgende forordning blev vedtaget ved genforeningskonferencen (1939). Denne paragraf forsøger at tolke artikel XXIII i Religionsartiklerne for vore kirker uden for Amerikas Forenede Stater. Den er en fastlagt lov, men ikke en del af Konstitutionen. (Se Judicial Council Decisions 41, 176).)

Om de kristnes pligt mod øvrigheden.

Det er alle kristnes og i særdeleshed alle kristne prædikanters skyldighed at holde og lyde øvrighedens love og anordninger i det land, hvor de er medborgere eller undersætter, eller hvor de er bosatte, samt at bruge alle prisværdige midler til at befordre og anbefale lydighed mod landets lovlige øvrighed.

METHODISTKIRKENS ALMINDELIGE REGLER

Sidst på året 1739 henvendte 8 - 10 personer sig til John Wesley i London, da de var kommet frem til en dyb overbevisning om synd og til en alvorlig længsel efter forløsning. Sammen med to eller tre andre, som kom næste dag, ønskede de, at Wesley skulle tilbringe nogen tid sammen med dem i bøn samt give dem råd om, hvorledes de skulle kunne undfly den kommende vrede, som de bestandig så hængende over deres hoveder. For at få mere tid til denne vigtige gerning fastsatte Wesley en dag, hvor de alle kunne mødes, hvilket de fremover gjorde hver torsdag aften.

De omtalte personer og i øvrigt alle, der ønskede at tilslutte sig dem (og antallet forøgedes stadigt), fik fra tid til anden sådanne råd af Wesley, som han anså for mest nødvendige for dem. De afsluttede altid deres møder med bøn, afpasset efter deres forskellige behov.

Dette var begyndelsen til de metodistiske selskaber, først i Europa og siden i Amerika. Sådant et selskab er ikke andet end ”en forening af personer, som har gudfrygtighedens form og søger dens kraft. De er forenede for at bede sammen, for at modtage formaningsens ord sammen og for at våge over hverandre i kærlighed, således at de kan hjælpe hverandre med at arbejde på deres frelse.”

For at det kan være lettere at erkende, hvorvidt de virkelig gør fremskridt, er hvert ”selskab” opdelt i mindre grupper, der kaldes klasser, der sammensættes efter medlemmernes respektive bopæl. Der er omkring 12 personer i en klasse, deraf er den ene betegnet som leder. Klasselederens

pligt er:

I. At opsøge hver person i sin klasse mindst en gang om ugen for (1) at forhøre sig om, hvorledes vedkommendes sjæl trives, (2) at give råd, irettesætte, trøste eller formane, eftersom situationen kræver det, (3) at modtage det, vedkommende er villig til at give til støtte for prædikanterne, kirken og de fattige.

II. At mødes med præsterne og selskabets medhjælpere en gang om ugen for (1) at underrette præsten, om der er nogen syg, eller nogen fører et dårligt liv og ikke vil modtage irettesættelse, (2) at betale det beløb til medhjælperne, som han i den forløbne uge har modtaget i sin klasse.

Der stilles kun een betingelse til dem, der ønsker optagelse i disse selskaber: ”Et ønske om at fly fra den kommende vrede og at blive frelst fra sine synder.” Men der, hvor dette ønske virkelig er rodfæstet i sjælen, vil det vise sig ved dets frugter.

Det forventes derfor af alle, som forbliver i selskaberne, at de vedblivende åbenbarer deres ønske om frelse.

Først: Ved ikke at gøre ondt. Ved at undgå det onde af enhver slags, især det som mest almindeligt udøves, såsom:

Tage Guds navn forfængeligt.

Vanhelligelse af Herrens dag enten ved at gøre almindeligt arbejde eller ved at købe og sælge.

Drukkenskab, at købe eller sælge spirituøse drikke eller nyde dem, undtagen i yderste nødsfald.

At holde, købe eller sælge slaver.

Slagsmål, strid, kiv, broder at føre sag imod broder, gengælde ondt med ondt eller skældsord med skældsord, at bruge overflødige ord ved køb eller salg.

At købe eller sælge ufortoldede varer.

At give eller tage ågerrenter, altså ulovlig fordel.

Ukærlig eller unyttig samtale, især at tale ondt om øvrigheds personer eller præsterne.

Gøre imod andre, hvad vi ikke vil, de skal gøre mod os.

Gøre, hvad vi ved, ikke er til Guds ære, såsom: at bære guldsmykker eller kostbare klæder, deltage i sådanne for- nøjelser, som ikke kan nydes i den Herre Jesu navn, synge sådanne sange eller læse sådanne bøger, som ikke fører til kundskab om eller kærlighed til Gud.

Blødgørelse eller unødvendig overbærenhed med sig selv.

Samle sig skatte på jord.

Låne eller købe på kredit uden udsigt til at kunne betale.

Det forventes af alle, som forbliver i selskaberne, at de vedblivende åbenbarer deres ønske om frelse.

For det andet: Ved at gøre det gode. Ved i enhver henseende at vise barmhjertighed efter bedste evne og, når der gives anledning, gøre godt på enhver mulig måde og, såvidt det er muligt, imod alle mennesker.

Over for deres legemer: ved — efter de evner, som Gud giver — at bespise de sultne, klæde de nøgne, besøge eller hjælpe dem, der er syge eller i fængsel.

Over for deres sjæle: ved at undervise, irettesætte eller formane alle, vi har nogen forbindelse med, og træde den sværmeriske lære under fode, som siger, ”at vi skal ikke gøre det gode, medmindre vore hjerter tilskynder os til det”.

Ved at gøre det gode, især mod dem, som er af troens egne eller længes efter at blive det, ved at skaffe dem arbejde frem for andre, købe af hverandre, hjælpe hverandre i for- retninger, og dette så meget mere, fordi verden vil elske sine egne og dem alene.

Ved al mulig flid og sparsommelighed, for at evangelietikke skal blive vanæret.

Ved med tålmodighed at løbe det løb, der er foran dem, idet de fornægter sig selv og dagligt tager deres kors op. Ligesom de finder sig i at bære Kristi skændsel og af verden blive betragtet som snavs og udskud, idet de er forberedte på, at mennesker i usandhed vil sige al slags ondt

om dem.

Det forventes af alle, der ønsker at forblive i disse selskaber, at de vedblivende åbenbarer deres ønske om frelse.

For det tredje: Ved benyttelse af alle Guds forordninger såsom

Den offentlige gudstjeneste.

Ordets tjeneste, enten læst eller udlagt.

Herrens nadver.

Familieandagt og privat bøn.

Granskning af Skriften.

Faste eller afholdenhed.

Disse er vore selskabers Almindelige Regler, således som Gud har lært os dem direkte i hans skrevne ord, som er den eneste og tilstrækkelige regel for vor tro og vort liv. Disse regler ved vi, at Guds Ånd indskraver i sande opvakte hjerter. Hvis der er nogen blandt os, som ikke er opmærksom på disse regler og ofte bryder dem, så lad dette blive kendt for dem, der våger over sådan en sjæl og skal gøre regnskab for den. Vi vil advare vedkommende om hans vildfarelse. Vi vil bære over med ham en tid. Hvis han imidlertid ikke angrer (og forbedrer sig), har han ingen plads blandt os. Vi har befriet vore egne sjæle.

§ 63 Sektion 4: Vor teologiske opgave.

Teologi er vort forsøg på at gennemtænke Guds nådige handlen i vore liv. Som svar på Kristi kærlighed ønsker vi at blive draget ind i et dybere fællesskab med ”vor tros skaber og fuldender”. Vore teologiske overvejelser forsøger at give udtryk for mysteriets virkelighed - Guds nærvær, fred og kraft i verden. Ved at gøre det, forsøger vi mere klart at formulere vor forståelse af mødet mellem Gud og menneske og bliver derved bedre beredt til at tage del i Guds arbejde i verden.

Det teologiske arbejde tjener, selv om det er i slægt med kirkens dogmatiske udtryk, en anden funktion. Vore dogmatiske erklæringer hjælper os i vor evne til at bedømme kristen sandhed i en stadig skiftende sammenhæng. Vor teologiske opgave omfatter undersøgelse, fornyelse, uddybning og anvendelse af vort dogmatiske syn, mens vi udfører vort kald til ” at udbrede skriftmæssig hellighed til disse lande”.

Mens kirken betragter sine dogmatiske erklæringer som et centralt udtryk for sin identitet og begrænser officielle forandringer, der kræver ændringer i kirkens grundlov, så opmuntrer kirken til alvorlige overvejelser tværs hen over det teologiske spektrum.

Som metodister er vi kaldet til at kende både den enkeltes og samfundets behov og til ud fra kristentroens kilder at møde disse behov på en klar, overbevisende og effektiv måde. Teologi tjener kirken ved at fortolke verdens behov og udfordring til kirken og ved at fortolke evangeliet for verden.

Vor teologiske opgaves natur.

Vor teologiske opgave er både kritisk og konstruktiv. Den er kritisk, idet vi prøver forskellige udtryk for tro ved at spørge: Er de sande, passende, klare, overbevisende, troværdige? Er deres grundlag kærlighed? Forsyner de kirken og dens medlemmer med et vidnesbyrd, som er trofast mod evangeliet, som det afspejler sig i vor levende arv og i det, som er ægte og overbevisende i lyset af menneskelig erfaring og menneskelig videns nuværende status?

Vor teologiske opgave er konstruktiv. Hver generation må kreativt tilegne sig tidligere tiders visdom og søge Gud i deres midte for påny at reflektere over Gud, åbenbaring, synd, genløsning, gudstjeneste, kirken, frihed, retfærdighed, moralsk ansvarlighed og andre betydningsfulde teologiske anliggender. Vort kald er at forstå og modtage evangeliets løfter i vor plagede og usikre tid.

Vor teologiske opgave er både personlig og fælles. Det er et karakteristisk træk i den enkelte kristnes tjeneste. Den kræver deltagelse af alle i vor kirke, lægfolk og præster, fordi kirkens mission må udføres af enhver, der er kaldet som discipel. At være mennesker af tro er at hungre

efter at forstå den sandhed, der er givet os i Jesus Kristus.

Teologiske undersøgelser er på ingen måde et tilfældigt foretagende. Det kræver udholdende disciplin i studium, eftertanke og bøn.

Og dog er skarpsindigheden om ”enkel sandhed for enkle mennesker” ikke begrænset til teologiske specialister. Lærde har deres rolle at udfylde med at hjælpe gudsfolket til at fuldføre sit kald, men alle kristne er kaldet til teologisk eftertanke.

Vor teologiske opgave er fælles. Den udvikles i samtaler, der er åbne for de erfaringer, indsigt og traditioner, der er i Metodistkirken.

Denne samtale hører til i enhver menigheds liv. Den næres af lægfolk og præster, af biskopper, bestyrelser, virksomheder og af kirkens teologiske skoler.

Konferencer taler og handler for Metodistkirken gennem deres officielle beslutninger på behørigt niveauer. Vor kompromissøgende og repræsentative beslutningsform fritager ikke den enkelte metodist for ansvaret for at udvikle en sund teologisk dømmekraft.

Vor teologiske opgave er sammenhængende og legemliggjort. Det er grundfæstet på Guds fornemmeste måde for selvåbenbaring - incarnationen i Jesus Kristus. Guds evige ord kom til os i kød og blod på en bestemt tid og plads og i fuldstændig lighed med menneskeheden. Derfor er teologisk eftertanke beriget af vort konkrete engagement i kirkens og verdens daglige liv, når vi tager del i Guds befriende og frelsende gerning.

Vor teologiske opgave er i sit inderste væsen praktisk. Den præger den enkeltes daglige beslutninger og tjener kirkens liv og arbejde. Selv om meget teoretiske konstruktioner af kristnes tanker giver vigtige bidrag til teologisk forståelse, måler vi dog til sidst sådanne erklærings sandhed i forhold til deres praktiske betydning. Det er vor interesse at indføje evangeliets løfter og krav i vort daglige liv.

Teologiske undersøgelser kan klare vore tanker om, hvad vi skal sige og gøre. De tvinger os til at være opmærksomme på verden omkring os. Intens menneskelig lidelses realitet, trusler mod livets beståen og menneskeværdigheden, der drages i tvivl, stiller os påny ansigt til ansigt med fundamentale teologiske temaer: Guds natur og hensigt, forholdet mennesker imellem, den menneskelige friheds og ansvarligheds art og den rette brug og omsorg for hele skabningen.

Teologiske retningslinier: Kilder og kriterier.

Som metodister har vi pligt til at frembære et troværdigt kristent vidnesbyrd om Jesus Kristus, som er den levende virkelighed i centrum af kirkens liv og budskab. For at opfylde denne pligt overvejer vi kritisk vor bibelske og teologiske arv, mens vi stræber efter at give troværdigt udtryk for vidnesbyrdet, vi aflægger for vor tid.

To overvejelser er væsentlige for denne stræben: Dels kilderne til vore teologiske erklæringer og dels kriteriet, hvormed vi fastlægger, at vor forståelse og vidnesbyrd er fyldestgørende.

Wesley troede, at kristentroens levende kerne var åbenbaret i Skriften, oplyst af traditionen, levendegjort i personlig erfaring og bekræftet af fornuften.

Skriften er primær, åbenbaringen af Guds ord, ”så langt som det er nødvendigt for vor frelse”. Derfor er vor teologiske opgave i den kritiske og konstruktive aspekt at koncentrere os om systematisk bibelstudium.

Til hjælp for sit bibelstudium og for at uddybe sin forståelse af troen øste Wesley af kristen tradition, specielt kirkefædrenes skrifter, de økumeniske trosbekendelser, reformatorerne lære og fra samtidens fromhedslitteratur.

På den måde frembyder tradition både en kilde og en målestok for ægte kristent vidnesbyrd. Dens autoritet afledes dog af dens trofasthed mod det bibelske budskab.

Det kristne vidnesbyrd er, selv om det er grundfæstet i Skriften og viderebragt af traditionen, uvirksomt, medmindre det forstås og tilegnes af den enkelte. For at blive vort vidnesbyrd må det give mening på vor egen fornufts og erfarings vilkår.

For Wesley krævede en overbevisende redegørelse for kristen tro fornuftens brug både for at forstå Skriften og for at sætte det bibelske budskab i forbindelse med større områder af viden. Han ledte efter bekræftelse af det bibelske vidnesbyrd i den menneskelige erfaring, særligt i

erfaringerne om genfødsel og helliggørelse, men også i ”den sunde fornufts” viden om hverdagens erfaringer.

Den gensidige virkning af disse kilder og kriterier i Wesleys egen teori giver os en vejledning for vort fortsatte teologiske arbejde som metodister. I dette arbejde indtager Skriften som det grundlæggende vidnesbyrd om vor tros kilde spring en førsteplads som autoritet blandt disse teologiske kilder.

I praksis må teologiske overvejelser også finde deres udgangspunkt i tradition, erfaring og fornuftig analyse. Det vigtigste er, at alle fire ledetråde skal tages med for at støtte troværdig, alvorlig teologisk overvejelse. Indsigt, der kommer af seriøs studium af Skriften og traditionen, beriger nutidig erfaring. Fantasifuld og kritisk tanke gør os i stand til bedre at forstå Bibelen og vor fælles kristne historie.

Skriften

Sammen med andre kristne deler metodister den overbevisning, at Skriften er den primære kilde og kriterium for kristen lære. Gennem Skriften møder den levende Kristus os i vor erfaring af forløsende nåde. Vi er overbevist om, at Jesus Kristus er Guds levende ord i vor midte. Ham på hvem vi tror i liv og død.

De bibelske forfattere bærer, oplyst af Helligånden, vidnesbyrd om, at i Kristus er verden forsonet med Gud. Bibelen bringer ægte vidnesbyrd om Guds selvåbenbaring i Jesu Kristi liv, død og opstandelse, i Guds skaberværk, Israels historie og i Helligåndens vedvarende handling i menneskehedens historie.

Når vi åbner vort sind og hjerte for Guds ord gennem ord fra mennesker, der er inspireret af Helligånden, bliver troen født og næret, vor forståelse bliver dybere, og mulighederne for at forvandle verden bliver synlige for os.

Bibelen er den hellige rettesnor for kristne mennesker, formelt erkendt som sådan af historiske økumeniske kirkeforsamlinger. Vore dogmatiske normer legitimerer Gamle Testamentes 39 bøger og Ny Testamentes 27 bøger som kanoniske.

Vore normer erklærer Bibelen som kilde for alt, som er ”nødvendigt” og ”tilstrækkeligt” til frelse. (Religionsartiklerne). ”Bibelen må modtages gennem Helligånden som den sande regel og vejledning for tro og praksis” (”trosbekendelsen”).

Skriften læses ret i de troendes fællesskab, oplyst af traditionen i dette fællesskab. Vi fortolker de enkelte tekster i lyset af deres plads i Bibelen som helhed.

Vi hjælpes af lærd søgen og personlig indsigt under Helligåndens vejledning. Når vi arbejder med den enkelte tekst, medtager vi i vore overvejelser det, vi har været i stand til at lære om den oprindelige baggrund og mening med teksten. I denne forståelse trækker vi på de senere års omhyggelige historiske, litterære og tekstmæssige studier, som har beriget vor forståelse af Bibelen.

Gennem denne redelige læsning af Skriften kan vi komme til at kende det bibelske budskabs sandhed i dets støtte til vort eget og verdens liv. Bibelen tjener således både som kilde til vor tro og som grundlæggende kriterie, som sandheden og redeligheden i enhver fortolkning af tro må måles efter.

Skønt vi erkender Skriftens førsteplads i teologiske overvejelser, må vore forsøg på at gribe dens mening altid inddrage tradition, erfaring og fornuft. Ligesom Skriften kan disse blive skabende midler for Helligånden, når de fungerer inden for kirken. De ansporer vor tro, åbner vore øjne for Guds kærligheds under og gør vor forståelse klarere.

Den wesleyanske arv, som viser sin oprindelse i engelsk kristendoms katolske og reformerte etik, leder os til en bevidst brug af disse tre kilder til at fortolke Skriften og til at formulere troserklæringer baseret på det bibelske vidnesbyrd. Disse kilder er sammen med Skriften uundværlige i vor teologiske opgave.

Den tætte forbindelse mellem tradition, erfaring og fornuft viser sig i Bibelen selv. Skriften beretter om en mangfoldighed af forskellige traditioner, hvoraf nogle afspejler spændinger i fortolkning inden for den tidlige jødisk-kristne arv. Disse traditioner er imidlertid vævet sammen i Bibelen på en måde, der udtrykker den grundlæggende enhed i Guds åbenbaring, sådan

som den blev modtaget og erfaret af mennesker i deres egne livs forskellighed. De voksende trosfællesskaber anså dem derfor for at være autoritative vidner for Guds åbenbaring. Ved at erkende forholdet mellem og uadskilleligheden af de fire grundlæggende kilder til teologisk forståelse følger vi en model, som er til stede i den bibelske tekst selv.

Tradition

Det teologiske arbejde begynder ikke forfra i hver tidsalder eller i den enkelte person. Kristendom springer ikke fra Ny Testaments tid til nutiden som om intet kunne læres af den sky af vidner, som har levet i den mellemliggende tid. I århundreder har kristne forsøgt at fortolke evangeliets sandhed for deres samtid.

I disse forsøg har tradition, forstået som proces såvel som form, spillet en vigtig rolle. Videregivelsen og modtagelsen af evangeliet mellem personer, landområder og generationer udgør et dynamisk element af kirkehistorien. De formuleringer og sædvaner, som voksede frem af specielle omstændigheder, grundede arven fra urkristne menigheders fælles erfaring. Disse traditioner findes i mange kulturer rundt omkring på jorden. Men kristendommens historie omfatter en blanding af uvidenhed, vildledt nidkærhed og synd. Skriften forbliver den norm, med hvilken alle traditioner bliver bedømt.

Kirkehistorien genspejler den mest basale fornemmelse af tradition: Guds ånds vedvarende aktivitet for at forvandle menneskets liv. Tradition er historien om det vedvarende nådesmiljø, som alle kristne lever i og ved, Guds selvhengivende kærlighed i Jesus Kristus. Traditionen som sådan overskrider særegne traditioners historie.

I denne dybere betydning af tradition har alle kristne en fælles historie. I den historie går kristen tradition forud for Skriften, og dog blev Skriften det centrale udtryk for traditionen. Som metodister fortsætter vi vort teologiske arbejde åbne for rigdommen både i traditionens form og kraft.

Traditionens mangfoldighed giver os en rigt varieret kilde til teologisk eftertanke og fortolkning. For metodister har visse traditionslinier særlig betydning som det historiske grundlag for vor dogmatiske arv og de kendetegnende udtryk for vor fælles eksistens.

Vi udfordres nu af traditioner verden over, som lægger vægt på de sider af kristen forståelse, der vokser frem af de undertryktes lidelser og sejre. Disse traditioner hjælper os til at genopdage det bibelske vidnesbyrd om Guds særlige omsorg for de fattige, handicappede, fængslede, undertrykte og udstødte. I disse personer møder vi Jesu Kristi levende nærvær.

Disse traditioner understreger alle menneskers lighed i Jesus Kristus. De fremviser evangeliets evne til at gøre os fri, så vi kan tage imod mangfoldigheden i menneskelig kultur og værdsætte værdien heraf. De styrker vor traditionelle forståelse for det uadskillelige i personlig frelse og social retfærdighed. De gør vort engagement for global fred dybere.

En kritisk forståelse for disse traditioner kan tvinge os til at tænke på Gud på en anden måde, øge vor vision af Shalom og forstærke vor tillid til Guds omsorgsfulde kærlighed.

Det er ved alvorlig brug af vore normer og åbenhed over for nye former for kristen identitet, vi forsøger at forblive tro mod den apostolske tro.

Samtidig fortsætter vi med at trække på den brede kristne tradition som et udtryk for den guddommelige nådes historie, inden for hvilken kristne er i stand til at erkende og byde hinanden velkommen i kærlighed.

Erfaring

I vor teologiske opgave følger vi Wesleys praksis at undersøge erfaringen, både den enkeltes og fællesskabets, for at bekræfte Guds nådes realitet, som den er bevidnet i Skriften.

Vor erfaring vekselvirker med Skriften. Vi læser Skriften i lyset af de forhold og begivenheder, som er med til at forme os til, hvad vi er, og vi fortolker vor erfaring på Skriftens betingelser. Al religiøs erfaring påvirker al menneskelig erfaring; menneskelig erfaring påvirker vor forståelse af religiøs erfaring.

På det personlige plan er erfaring for den enkelte, hvad tradition er for kirken: Det er den personlige tilegnelse af Guds tilgivende og kraftgivende nåde. Erfaring stadfæster i vore egne

liv de sandheder, der åbenbares i Skriften og oplyses i traditionen, og gør os i stand til at gøre det kristne vidnesbyrd gældende som vort eget.

Wesley beskrev tro og troens vished som ”en sikker fortrøstning og tillid” til Guds nåde ved vor Herre Jesus Kristus og et urokkeligt håb om, at alle gode ting vil vi få af Guds hånd. En sådan vished er Guds nådige gave ved Helligåndens vidnesbyrd.

Dette ”nye liv i Kristus” er, hvad vi som metodister mener, når vi taler om ”kristen erfaring”. Kristen erfaring giver os nye øjne til at se den levende sandhed i Skriften. Den bekræfter det bibelske budskab for vor nutid. Den oplyser vor forståelse af Gud og skaberværket og motiverer os til at foretage nuancerede moralske vurderinger.

Skønt dybt personlig er kristen erfaring også fælles; vor teologiske opgave er præget af kirkens erfaring og af hele menneskeheds fælles erfaringer. I vore forsøg på at forstå det bibelske budskab erkender vi, at Guds gave af befriende kærlighed omfatter hele skabelsen.

Nogle facetter af menneskelig erfaring stiller store krav til vor teologiske forståelse. En stor del af Guds folk lever i terror, sult, ensomhed og nedværdigelse. De daglige erfaringer om fødsel og død, om vækst og liv i den skabte verden og en opmærksomhed på bredere sociale forhold hører også til i alvorlig teologisk refleksion.

En ny opmærksomhed på sådanne erfaringer kan præge vor anvendelse af skriftmæssige sandheder og skærpe vor værdsættelse af de gode nyheder om Gudsriget.

Som kilde for teologisk overvejelse er erfaring ligesom tradition rigt varieret og udfordrer vore kræfter til at nedfælde i ord totaliteten i evangeliets løfter. Vi fortolker erfaring i lyset af skriftmæssige normer, ligesom vor erfaring præger vor læsning af det bibelske budskab. I denne henseende forbliver Skriften central i vore anstrengelser for at være trofaste kristne vidner.

Fornuft

Skønt vi erkender, at Guds åbenbaring og vor erfaring af Guds nåde altid overgår menneskelig sprog og fornufts horisont, tror vi dog, at ethvert systematisk teologisk arbejde kræver omhyggelig brug af fornuft.

Med fornuft læser vi og fortolker Skriften.

Med fornuft afgør vi, om vort kristne vidnesbyrd er klart.

Med fornuft stiller vi trosspørgsmål og søger at forstå Guds handling og vilje.

Med fornuft ordner vi forudsætningerne for vore vidnesbyrd og gør dem sammenhængende i vort indre.

Med fornuft prøver vi overensstemmelsen af vort eget og det bibelske vidnesbyrd og tradition, som formidler dette vidnesbyrd til os.

Med fornuft relaterer vi vort vidnesbyrd til hele registeret af menneskelig viden, erfaring og tjeneste.

Da al sandhed er fra Gud, er anstrengelserne for at erkende forbindelserne mellem åbenbaring og fornuft, tro og viden, nåde og natur nyttige bestræbelser for at udvikle troværdige dogmer, der kan bringes videre. Vi søger intet mindre end et totalt syn på virkeligheden, som på afgørende måde er præget af det kristne evangeliums løfter og bud, skønt vi godt ved, at et sådant forsøg altid vil blive narret af de begrænsninger og forvirringer, der er så karakteristiske for menneskelig viden.

Vi forsøger ikke desto mindre i vor søgen efter fornuftig forståelse af kristen tro at begribe, udtrykke og leve evangeliet ud på en måde, som vil tiltale eftertænkssomme personer, som søger at kende og følge Guds veje.

I teologisk overvejelse er traditionens, erfaringens og fornuftens kilder uløseligt forbundet med vort studium af Skriften uden at fortrænge Skriftens forrang for tro og praksis.

Disse fire kilder, der hver for sig giver deres karakteristiske bidrag, og som dog, når alt kommer til alt, arbejder sammen, leder vor søgen som metodister mod et levende og passende kristent vidnesbyrd.

Nutidens udfordring til teologi i kirken.

Ud over historiske spændinger og konflikter, som stadig kræver en løsning, opstår til stadighed nye emner, som kalder os til nye teologiske undersøgelser. Vi præsenteres dagligt for en række sager, som udfordrer vor forkyndelse af Guds herredømme over hele menneskets tilværelse.

Af afgørende betydning er sager, der er affødt af vældig menneskelig kamp for værdighed, befrielse og selvrealisation - håb, som er iboende elementer i Guds plan for skabningen. Disse sager er født af teologer, som giver udtryk for de hjerteskrærende skrig fra de undertrykte og den vakte harme hos de medlidende.

Vi står ansigt til ansigt med farerne for atombombeødelæggelse, terrorisme, krig, fattigdom, vold og uretfærdighed. Uretfærdighed i forbindelse med race, køn, klasse og alder er udbredt i vor tid. Misbrug af naturens resurser og ligegyldighed over for den skrøbelige balance i vore omgivelser modsiger vort kald til at have omsorg for Guds skaberværk. Sekularisering gennemtrænger højteknologisk civilisation og hindrer menneskets opmærksomhed på livets åndelige dybder.

Vi søger et ægte kristent svar til disse kendsgerninger, så Guds helende og genløsende værk kan blive nærværende i vore ord og handlinger. Alt for ofte bliver teologi brugt til at understøtte handlinger, som er uretfærdige. Vi søger svar, som er i overensstemmelse med evangeliet og kræver ingen undtagelse fra kritisk vurdering.

En rig egenskab ved vor kirke — særlig som den har udviklet sig i det sidste århundrede — er dens globale karakter. Vi er en kirke med en karakteristisk teologisk arv, men denne arv leves ud i et globalt fællesskab, der resulterer i forståelse af vor tro, der beriges af forskellige kulturers erfaringer og udtryksformer.

Vi stadfæster de bidrag, som grupper af metodister med forskellig etnisk, sprogmæssig, kulturel og national baggrund har givet hverandre og til kirken som helhed. Vi priser vor fælles engagement i klar teologisk forståelse og levende missionerende udtryk.

Metodister fortsætter som så forskellige mennesker at stræbe efter enighed i at forstå evangeliet. I vor forskellighed holdes vi sammen af en fælles arv og et fælles ønske om at deltage i Guds skabende og genløsende gerning.

Vor opgave er at give udtryk for vore visioner på en måde, der vil drage os sammen som et folk i mission.

I Jesu Kristi navn er vi kaldet til at arbejde i vor forskellighed, mens vi udviser tålmodighed og overbærenhed med hverandre. En sådan tålmodighed udgår hverken fra en ligegyldighed over for sandheden eller fra en svag tolerance over for vildfarelser, men fra en bevidsthed om, at vi kender kun stykkevis, og at ingen af os er i stand til at søge Guds mysterier uden ved Helligånden. Vi fortsætter med vor teologiske opgave i tillid til, at Helligånden vil give os visdom til at fortsætte vor rejse med hele Guds folk.

Økumenisk engagement

Kristen enhed er begrundet i den teologiske forståelse, at vi i vor dåb er gjort til fælles medlemmer i Kristi ene legeme. Kristen enhed er ikke en valgmulighed; det er en gave, som kan modtages og udtrykkes.

Metodister reagerer på den teologiske, bibelske og praktiske befaling til kristen enhed ved fast at engagere sig i den kristne enheds sag på lokalt, nationalt og globalt plan. Hvor gensidig anerkendelse af kirker, medlemmer og præster kan føre til, at alle Guds folk kan tage del i den hellige nadver, er vi med.

Da vi ved, at konfessionel loyalitet altid er medregnet i vort liv i Jesu Kristi kirke, tager vi med glæde imod og priser den rige erfaring. Metodistkirkens ledelse har i kirkeråd og konsultationer, i multi- og bilaterale dialoger, så vel som i andre former for økumeniske tilnærmelser, som har ført til forsoning af kirker og nationer.

Vi ser Helligånden i gang med at gøre enheden mellem os mere synlig.

Sideløbende hermed er vi gået ind i alvorlige møder og undersøgelser mellem kristne og tilhængere af andre levende verdensreligioner med hensyn til hinandens tro. Skriften kalder

os til at være både næste og vidner for alle folkeslag. Sådanne møder kræver af os, at vi påny tænker over vor tro og søger vejledning for vort vidnesbyrd blandt mennesker af anden tro. Vi opdager da igen, at den Gud, som har handlet i Jesus Kristus til frelse for hele verden, også er skaberen af hele menneskeheden, den Ene, som er ”over alle, igennem alle og i alle” (Ef. 4:6) Som folk bundet sammen på en planet ser vi nødvendigheden af et selvkritisk syn på vor egen tradition og en omhyggelig vurdering af andre traditioner. I disse møder er det ikke vort mål at reducere dogmatiske forskelle til en eller anden mindste fællesnævner af religiøs aftale, men at løfte alle sådanne relationer til det højest mulige plan af menneskelig fællesskab og forståelse.

Vi arbejder sammen — med Guds hjælp — for frelse, sundhed og fred for alle folkeslag. I respektfuld samtale og praktisk samarbejde bekender vi vor kristne tro og stræber efter at fremhæve den livsform, i hvilken Jesus Kristus er verdens liv og håb.

Konklusion

Dogmer fremstår af kirkens liv - dens tro, gudstjeneste, orden, dens konflikter og dens udfordringer fra den verden, den vil tjene.

Evangelisation, opfostring og mission kræver en konstant anstengelse for at indpasse ægte erfaring, rationel tanke og hensigtsmæssig handling i en teologisk helhedsforståelse.

Et overbevisende vidnesbyrd om vor Herre og Frelser Jesus Kristus kan bidrage til fornyelse af vor tro, bringe mennesker til denne tro og styrke kirken som middel til lægedom og forsoning. Dette vidnesbyrd kan imidlertid ikke fuldt ud beskrive eller omslutte Gudsmysteriet. Skønt vi erfarer et under, at Guds nåde arbejder med og blandt os, og skønt vi kender glæden ved de nærværende tegn på Gudsriget, gør hvert skridt os mere opmærksomme på Guds grundmysterium, hvorfra der opstår et undrende hjerte og en ydmyg holdning. Vi stoler dog på, at vi mere fuldstændig kan vide, hvad der er væsentligt for vor deltagelse i Guds frelsesværk i verden, og vi stoler på den endelige udfoldelse af Guds retfærdighed og barmhjertighed. I denne ånd tager vi vor teologiske opgave op, idet vi bestræber os for at forstå og ved Helligåndens kraft modtage Guds kærlighed givet i Jesus Kristus og udbrede denne kærlighed overalt. Efterhånden som vi klart ser, hvem vi har været, mere fuldstændigt forstår verdens behov, mere effektivt trækker på vor teologiske arv, vil vi blive bedre rustet til at fuldbyrde vort kald som Gudsfolket.

Men Gud, som formår over alle ting at gøre langt ud over det, som vi beder eller forstår, efter den magt, som er virksom i os, Ham være ære i menigheden og i Kristus Jesus igennem alle slægterne i evighedernes evighed. Amen. Ef 3:20-21

§ 64 Sektion 5: Mission.

Mission er den nådige Guds måde at virke på. Han skaber af kærlighed, Han vækker et pagtsfolks fællesskab, Han forløser og forliger nådigt et nedbrudt og syndigt folk ved Jesus Kristus, og Han kalder ved Helligånden kirken til at være virkemiddel for kirkens taknemmelige reaktion på, hvad Gud har gjort, gør og vil gøre. En af nåde skabt kirke deltager ansvarligt i Guds virke i og for verden.

Bibelen er først og fremmest fortællingen om Guds vej i verden — Gud, som er nåde, og hvis middel er nåde. Traditionerne, som nu er forenet i Metodistkirken, havde karakteristiske særpræg, men de havde en fælles opfattelse af den guddommelige nåde som trefoldig: Guds nåde er forud for os (forekommende nåde), Guds nåde kommer enestående blandt os i Jesu Kristi person (retfærdiggørende nåde), og Guds nåde forbliver hos os og genopretter vort liv i en ubetinget kærlighed til Gud og næsten (helliggørende nåde). Guds frelsende nåde, åbenbaret i Jesus Kristus, er ikke tre, men een. Den treenige Gud er nåde, som i Kristus og ved Helligånden forbereder, frelser og skaber et nyt folk. Vore traditioner blev forenede i forkyndelsen af een Kristus, een nåde, een mission, sådan som Bibelen bevidner.

Skriften bestemmer vort endegyldige missionssyn. Den bibelske beretning understreger det guddommelige initiativ. Gud er skaber og levendegør natur og folkeslag. I en særlig handling kalder Gud Abraham, for at alle folkeslag på jorden ved Abraham og Sara og alle deres

efterkommere kan blive velsignet. Gennem denne handling fastslår Gud, at frelse og vidnesbyrd er uadskilleligt sammenbundne. Gudsfolket er fuldstændig afhængigt af Guds nåde. At være i pagt med Gud er at blive kaldet til mission. Jesus Kristus legemliggør på enestående måde Guds mission. I selvhengivelsens ædelmodighed tilbyder Gud i Jesus Kristus forløsning for alle folkeslag og indbyder dem til at blive disciple og fortsætte som forligelsens tjenere. Det Ny Testaments kirke er fællesskaber i mission. Apostlenes Gerninger beskriver bevægelsens udbredelse ved Helligåndens arbejde. Paulus bliver hedningernes apostel. Andre kristne rejser for at udbrede det glade budskab. Jesus Kristus forkyndes: Guds grænseløse nåde.

Mission er vidnesbyrdet om nådens Gud. Vidnesbyrdet har fire væsentlige dimensioner:

1. Forkyndelse. Vi forkynder evangeliet. Vi fortæller om Guds nådige initiativ for at forløse verden. Forkyndelsens imperativ findes i evangeliet selv. Godt budskab kan ikke holdes tilbage.

2. Evangelisation. At forkynde evangeliet er grundlæggende, at indbyde mennesker til personlig afgørelse og engagement for Jesus Kristus er lige så grundlæggende. Evangeliet kræver reaktion. Indbydelsen til at reagere på evangeliet er evangelisation.

3. Indlemmelse. Vi kalder mennesker til at blive indlemmet i Jesu Kristi legeme. Alle, som er ”i Kristus”, deltager i Kristi mission.

4. Tjeneste. Vi tjener som repræsentanter for Guds befriende og forligende nåde blandt folkeslagene. Vidnesbyrdet er for hele mennesket og dets sociale sammenhæng. Nådens fylde omfatter retfærdighed, barmhjertighed og tilgivelse. Vort mål er derfor forvandlede mennesker i en forvandlet verden.

De sociale principper

METODISTKIRKEN HAR GENNEM SIN HISTORIEVÆRET stærkt engageret i arbejdet for social retfærdighed. Dens medlemmer har ofte taget klare standpunkter til omstridte spørgsmål, omfattende kristne grundsætninger. De første metodister udtrykte deres modstand mod slavehandel, smugling og grusom behandling af fanger.

The Methodist Episcopal Church, North, vedtog en social trosbekendelse i 1908. Inden for de næste 10 år blev lignende erklæringer vedtaget af The Methodist Episcopal Church, South, og af The Methodist Protestant Church. The Evangelical United Brethren Church vedtog en erklæring om sociale principper i 1946 ved sammenslutningen af The United Brethren in Christ og The Evangelical Church. I 1972 - fire år efter foreningen af The Methodist Church og The Evangelical United Brethren Church — vedtog Metodistkirkens Generalkonference følgende nye erklæringer om sociale principper, som blev revideret i 1976.

De sociale principper repræsenterer en bestræbelse fra Generalkonferencens side på, efter bøn og grundig gennemtænkning, at udtale sig om mellemmenneskelige spørgsmål i vor tid ud fra et sundt bibelsk og teologisk grundsyn, sådan som det historisk kommer frem i metodistisk tradition. De er i den bedste profetiske ånd ment at være til oplysning og overbevisning. De sociale principper er et kald til alle Metodistkirkens medlemmer til en dialog om tro og liv i bøn og studier.

Indledning

Vi, det folk, som kaldes metodister, bekræfter vor tro på Gud, vor Skaber og Fader, på Jesus Kristus, vor frelser, og på Helligånden, vor vejleder og beskytter. Vi indrømmer vor totale afhængighed af Gud i fødslen, i livet, i døden og i det evige liv. Trykke i hans kærlighed bekræfter vi det gode i livet og bekender vore mange synder mod hans vilje, som vi finder den i Jesus Kristus. Vi har ikke altid været trofaste forvaltere af det, Gud, Skaberen, har betroet os. Vi har været modstræbende efterfølgere af Jesus Kristus i den opgave at bringe alle mennesker ind i et kærlighedens fællesskab. Skønt kaldede af Helligånden til at blive nye skabninger i Kristus har vi modstået det yderligere kald om at blive Guds folk i vore handlinger mod hinanden og mod den jord, vi lever på.

Idet vi er taknemmelige over Guds tilgivende kærlighed, hvori vi lever, og hvorved vi dømmes, og idet vi bekræfter vor tro på det enkelte menneskes uvurderlige værdi, fornyer vi vor forpligtelse til at blive Evangeliets trofaste vidnere — ikke alene til jordens ende, men også til dybet af vort fælles liv og arbejde.

§ 64. I. Den naturlige verden

Alt vad der er skabt, tilhører Gud. Vi er som mennesker ansvarlige for den måde, vi bruger og misbruger skaberværket på. Energikilderne og mineralerne bør anvendes med størst mulig varsomhed. Vandet, luften, jorden, planterne, dyrelivet og verdensrummet har værdi i sig selv og må bevares, da alt dette er skabt af Gud og ikke blot, fordi de er gavnlige for mennesket. Derfor angre og bekender vi vor ødelæggelse af den fysiske og ikke menneskeskabte verden. Endvidere erkender vi kirkens ansvar for livsstil og systematiske forandringer i samfundet, som vil fremme en mere økologisk balanceret verden og en bedre livskvalitet for hele skabningen.

A) Vand, luft, jord, mineraler, planter — Vi støtter og opmuntrer en miljøpolitik, som tjener til at reducere og kontrollere dannelsen af industrielle biprodukter og affald. Denne miljøpolitik må sørge for en sikker bearbejdelse og deponering af kemisk og radioaktivt affald og bevæge sig mod en fuldstændig eliminering af begge, opfordre til en reduktion af kommunalt affald, sørge for en passende genanvendelse og anbringelse af kommunalt affald og støtte rensningen af forurenede luft, vand og jord. Vi støtter forholdsregler, som tages for at opretholde og genoprette økosystemer. Vi støtter politiske tiltag (fremgangsmåder), som udvikler alternativer til kemikalier, der anvendes til vækst, fremstilling og konservering af fødevarer, og opfordrer indtrængende til en relevant forskning i deres påvirkning af Guds skaberværk, før de tages i brug. Vi henstiller, at der udarbejdes internationale aftaler om en retfærdig og rimelig udnyttelse af verdens ressourcer til gavn for menneskeheden, så længe jordens integritet opretholdes.

B) Energikildernes udnyttelse. — Vi støtter og opmuntrer de almene retningslinier, som sigter mod en rationel og behersket omdannelse af dele af den ikke menneskeskabte verden til energi til brug for mennesket. Ligeledes skal disse retningslinier begrænse eller fjerne energiproducerende teknologier, som nu eller i fremtiden bringer sundheden, sikkerheden, ja endog eksistensen i fare, både når det drejer sig om den menneskeskabte og ikke menneskeskabte verden. Endvidere går vi ind for helhjertet støtte til energibesparelse og ansvarlig udbygning af energikilder med speciel henblik på udviklingen af vedvarende energikilder, så jordens ressourcer bevares bedre.

C) Dyrelivet. — Vi støtter sådanne reguleringer, som beskytter dyrenes liv og sundhed, og som sikrer en menneskelig behandling af kæledyr, andre husdyr og forsøgsdyr, samt en smertefri slagtning af kødproducerende dyr, fisk og fjerkræ. Vi kræver, at der tages initiativ til bevarelse af alle dyrearter, også dem, der nu trues af udslettelse. Vi erkender nødvendigheden af at anvende dyr i den medicinske forskning, men beklager dog misbrug i denne forbindelse.

D) *Verdensrummet*. — Universet, det kendte såvel som det ukendte, er Guds skaberværk og fortjener samme respekt, som vi er kaldede til at give jorden.

E) *Naturvidenskab og teknologi*. — Vi anerkender videnskab som en legitim måde at fortolke Guds verden på. Vi bekræfter værdien af videnskabens påstande, når den beskriver den naturlige verden; vi afviser dog, at videnskaben kan fremkomme med autoritative påstande om teologiske spørgsmål.

Vi anerkender teknologien som en legitim måde at anvende Guds verden på, når en sådan anvendelse styrker menneskelivet og gør alle Guds børn i stand til at udvikle deres gudgivne kreative potentiale uden at true vores etiske overbevisninger om forholdet mellem menneskeheden og naturen.

Samtidig med at vi anerkender videnskabens og teknologiens vigtige roller, tror vi også, at en teologisk forståelse af menneskelige erfaringer er en altafgørende forudsætning for en fuld forståelse af menneskets plads i universet. Videnskab, teknologi og teologi kompletterer hinanden fremfor at være uforenelige modsætninger. Vi opfordrer derfor til dialog mellem de videnskabelige og teologiske områder og søger det samarbejde, som vil gøre menneskeheden i stand til at opretholde livet på jorden og ved Guds nåde forøge kvaliteten af vores liv sammen.

§ 65. II. Det opdragende fælleskab

Samfundet skal give mulighed for, at hvert menneske udvikler sin menneskeværdighed. Vi tror, at vi har et ansvar for at frembringe, støtte og vurdere nye samfundsformer, som opmuntrer til udviklingen af alle individets muligheder. Primært for os er, at Evangeliet anser ethvert menneske som betydningsfuldt, netop fordi det er menneske, skabt af Gud og elsket gennem og af Jesus Kristus, og ikke fordi det har gjort sig fortjent til at være af betydning. Vi støtter derfor et socialt klima, hvori menneskelige fællesskaber bevares og styrkes for alle menneskers skyld.

A) *Familien*. — Vi tror, at familien er det grundlæggende menneskelige fællesskab, hvorigennem individet bliver opdraget og støttet i gensidig kærlighed, ansvar, respekt og troskab. Med „familie“ forstår vi ikke blot enheden forældre-børn, den såkaldte kernefamilie, men også den større familie, familier med adopterede børn, enlige forældre, familier med stedbørn og plejebørn, samt ægtepar uden børn. Vi understreger, at forældreansvaret deles af mænd og kvinder og opmuntrer til sociale, økonomiske og religiøse bestræbelser, der vil bevare og styrke forhold i familien på en sådan måde, at hvert medlem kan blive hjulpet til fuld udvikling af sin personlighed.

B) *Andre kristne fællesskaber*. — (Se The Book of Discipline)

C) *Ægteskabet*. — Vi erkender den ægteskabelige pagtsukrænkelighed. Denne pagt kommer til udtryk i kærlighed, gensidig støtte, personlig forpligtelse og gensidig troskab mellem en mand og en kvinde. Vi tror, at Guds velsignelse hviler over et sådant ægteskab, hvadenten der er børn i det eller ikke. Vi forkaster sociale normer, som forudsætter andre krav til kvinder end til mænd i ægteskabet.

Kirkelige ceremonier, som har til hensigt at velsigne homoseksuelle parforhold, må ikke udføres af vore præster og må ikke foregå i vore kirker.

D) *Skilsmisse*. — Når et ægtepar selv efter nøje overvejelse og rådgivning er kommet så langt fra hinanden, at genforening ikke længere er mulig, er skilsmisse en beklagelig mulighed. Det anbefales at søge mægling for at minimere den atmosfære af fjendskab og søgen efter fejl, som ofte er en del af vores nuværende juridiske proces.

Selv om skilsmisse offentligt fastslår, at et ægteskab ikke længere eksisterer, eksisterer der fortsat stærke bånd som resultat af ægteskabet, såsom opdragelse og støtte af børn og

udvidede familierelationer. Vi henstiller indtrængende til respektfulde forhandlinger om forældremyndighed og støtter overvejelser om at give den ene eller begge forældre dette ansvar, da forældremyndigheden ikke må reduceres til økonomisk støtte eller manipulation og gengældelse. Det enkelte barns tarv er det vigtigste hensyn.

Skilsmisse udelukker ikke et nyt ægteskab. Vi opmuntrer både kirken og samfundet til et bevidst engagement i tjeneste for dem, der er midt i en skilsmisseproces, og for dem, der er medlemmer af skilsmisse- eller gengifte familier, i et trosfællesskab, hvor Guds nåde deles af alle.

E) Enlige. — Vi bekræfter den enliges integritet, og vi forkaster al social praksis, som diskriminerer mennesker, fordi de er enlige, eller sociale holdninger, som medfører fordomme mod sådanne personer af samme grund.

F) Kvinder og mænd. — Vi bekræfter, at Gud skabte mennesket som mand og kvinde, og hævder, at de har samme værdi i Guds øjne.

Vi afviser de fejlagtige opfattelser, at det ene køn er det andet overlegent, at det ene køn må kæmpe mod det andet, og at medlemmer af det ene køn kun kan modtage kærlighed, magt og agtelse på bekostning af det andet. Vi afviser ikke mindst den opfattelse, at Gud har skabt individer som ufuldkomne fragmenter, som først bliver hele i forening med hinanden.

Vi opfordrer både kvinder og mænd til at dele magt og kontrol, til at lære at give og modtage frit, til at blive hele og respektere andres helhed. Vi tilstræber, at alle individer får mulighed for og frihed til at elske og være elsket, til at søge og modtage retfærdighed og til at praktisere etisk selvbestemmelse. Vi forstår vore køns forskellighed som en gave fra Gud, hvis formål det er at bidrage til rig mangfoldighed af menneskelig erfaring og perspektiv, og vi vender os mod holdninger og traditioner, som vil anvende disse gode gaver til at gøre medlemmer af det ene køn mere sårbare i relationer end medlemmer af det andet køn.

G) Menneskets seksualitet. — Vi erkender, at seksualitet er en af Guds gode gaver til alle mennesker, og vi tror, at man kun kan være menneske fuldt ud, når denne gave erkendes og stadfæstes af en selv, af kirken og af samfundet. Vi opfordrer alle til at leve på en sådan måde, at det fører til et fuldt og rigt liv for en selv, for andre og for hele samfundet i forvaltningen af denne gave. Vi erkender også, at vi har en begrænset forståelse af disse indviklede gaver og tilskynder de medicinske, teologiske og sociale videnskaber til at forenes i en beslutsom stræben efter at forstå menneskets seksualitet mere fuldstændigt. Vi opfordrer kirken til at spille den ledende rolle med at bringe disse videnskaber sammen og beskæftige sig med disse særdeles indviklede spørgsmål. Endvidere erkender vi — inden for vores samlede forståelse af disse Guds gaver - at Gud udfordrer os til at finde ansvarsbevidste, forpligtende og kærlige formuleringer. Skønt alle mennesker er seksuelle væsener, hvadenten de er gifte eller ikke, så er seksuelle forbindelser mellem en mand og en kvinde kun klart godkendt inden for ægteskabet. Det seksuelle kan udnyttes selvisk både i og uden for ægteskabet. Vi afviser alle seksuelle udtryksformer, som beskadiger og ødelægger det menneskeværd, Gud har givet os som en medfødt ret, og vi godtager kun den seksuelle udtryksform, som fremmer dette. Vi forkaster alle former for kommercialisering og udbytning af det seksuelle med al den tarveliggørelse og nedværdigelse af personligheden, som følger med dem. Vi forlanger streng håndhævelse af love, som forbyder voksne at udnytte eller bruge børn seksuelt. Vi forlanger, at der etableres tilstrækkelig beskyttende hjælp, vejledning og rådgivningsmuligheder for børn, som er misbrugt på denne måde. Vi insisterer på, at alle mennesker, uanset alder, køn, ægteskabelig status eller seksuel orientering har ret til at få sikret deres menneskelige og borgerlige rettigheder.

Vi erkender et stadigt behov for muligheder til fuldstændig positiv og saglig seksualundervisning for børn, unge og voksne. Som kirke har vi en enestående mulighed for at give kvalificeret vejledning/undervisning på et højt niveau.

Alle mennesker — også homoseksuelle — har samme værdi i Guds øjne. Vi kan ikke

godtage homoseksuel praksis og betragter denne praksis som uforenelig med den kristne lære, men vi bekræfter, at Guds nåde står til rådighed for alle. Vi forpligter os til at være i tjeneste for og med alle mennesker. Alle mennesker behøver kirkens omsorg og vejledning i deres kamp for et fuldt og rigt menneskeliv, ligesom de behøver den åndelige og følelsesmæssige støtte af et fællesskab, som muliggør forsoning med Gud, med andre mennesker og med dem selv.

H) Vold og overgreb i familien. — Vi erkender, at vold og misbrug i familien i alle former — verbalt, psykisk, fysisk og seksuelt — er til skade for alt menneskeligt samliv.

Vi opfordrer kirken til at tilbyde et trygt miljø for den forulempede part.

Vi misbilliger misbrugerens handlinger, men bekræfter, at personen har behov for Guds forsonende kærlighed.

I) Sexchikane. — Vi tror, at menneskets seksualitet er Guds gode gave. En form for misbrug af denne gode gave er sexchikane. Vi definerer sexchikane som enhver form for seksuel fremfærd eller krav, enten verbal eller fysisk, som af modtageren i rimelig grad opfattes som nedværdigende, skræmmende eller tvingende. Sexchikane må forstås som en udnyttelse af et magtforhold frem for et udelukkende seksuelt spørgsmål. Sexchikane inkluderer, men er ikke begrænset til skabelse af et fjendtligt eller misbrugende arbejdsmiljø på baggrund af kønsdiskrimination.

I modsætning til det opdragende fællesskab skaber sexchikane, uanset hvor det forekommer i samfundet, upassende tilstande præget af tvang og misbrug. Sexchikane

underminerer de sociale mål, som drejer sig om lige muligheder og gensidig respekt mellem mænd og kvinder. Uønsket seksuel opmærksomhed er forkert og diskriminerende.

Sexchikane griber forstyrrende ind i kirkens moralske opgave.

J) Abort. — Begyndelsen og afslutningen på livet er de gudgivne grænser for menneskets eksistens. Mens individet altid har haft en vis kontrol med, hvornår det ønsker at dø, har det nu den enorme magt at kunne bestemme, når og endog om nye individer skal fødes. Vor tro på det ufødte menneskelivs hellighed gør det meget vanskeligt for os at godtage abort. Men vi er på den anden side forpligtet til at respektere helligheden af moderens liv og velfærd, når en livstruende graviditet kan resultere i ødelæggende skader. I overensstemmelse med tidligere kristen lære erkender vi, at en tragisk konflikt mellem to liv kan retfærdiggøre abort, og støtter i sådanne tilfælde det legale valg af abort ved passende lægelig metode. Vi kan ikke godtage provokeret abort som en acceptabel metode for fødselskontrol. Under alle omstændigheder afviser vi den som en metode til udvælgelse af køn. Vi opfordrer alle kristne til i ransagelse og bøn at undersøge de betingelser, som bør være til stede, før abort er berettiget. Vi opfordrer kirken til at sørge for en diakonal tjeneste rettet mod dem, som har afbrudt graviditeten. Vi forpligter os som kirke til at tilbyde omsorgsfuld tjeneste til dem, der afbryder et svangerskab, dem, der er midt i en krisefyldt graviditet, og dem, der fuldfører et svangerskab. Landets love og bestemmelser sørger ikke for al den vejledning, som den oplyste kristne samvittighed kræver. Derfor bør en beslutning om abort kun træffes af de berørte parter efter overvejelser i eftertanke og bøn og efter rådslagning med lægen, præst og andre egnede rådgivere.

Under ingen omstændigheder opfordrer vi til eller støtter nogen form for voldelig protest eller handling rettet mod personer involveret i abort-dilemmaet.

K) Adoption. — (Se The Book of Discipline)

L) At dø med værdighed. — Vi er lægevidenskaben taknemmelige for dens bestræbelser for at forebygge sygdomme og for fremskridt i behandlingen, som forlænger menneskets meningsfulde liv. Samtidig erkender vi de svære personlige og moralske afgørelser, som de døende, deres læger, deres familie og deres venner står overfor i de forskellige faser for død og

liv, som fremskridtene inden for lægevidenskaben harforanlediget. Derfor forfægter vi ethvert menneskes ret til at dø i værdighed - under kærlig, personlig omsorg og uden bestræbelser for at forlænge en dødelig sygdomsperiode, blot fordi teknologien gør denne forlængelse mulig.

§ 66. III. Det sociale fælleskab

De rettigheder og privilegier, et samfund tildeler eller unddrager dem, som udgør samfundet, antyder samfundets relative vurderinger af særlige personer eller grupper. Vi bekræfter, at alle personer er lige værdifulde over for Gud. Derfor arbejder vi hen imod et samfund, hvori ethvert menneskes værdi anerkendes, bevares og styrkes. Vi støtter alle menneskers grundlæggende ret til lige adgang til bolig, uddannelse, arbejde, lægehjælp, juridisk genopretning og fysisk beskyttelse.

A) Racemæssige og etniske gruppers rettigheder. — Racisme er en kombination af en races styrke til at herske over andre racer og et værdisystem, som antager, at den herskende race fra fødslen overgår de andre. Racismen omfatter både personlig og institutionel racisme. Personlig racisme er åbenbar gennem den enkeltes udtryk, holdninger og/eller opførsel, som godtager forudsætningerne for racistiske værdinormer, og som opretholder fordelene i dette system. Institutionel racisme er de etablerede sociale mønstre, som stiltiende eller åbent støtter de racistiske værdinormer.

Racisme plager og forkrøbler vor vækst i Kristus, fordi den er Evangeliets modsætning. Derfor erkender vi racisme som værende synd og bekræfter ethvert menneskes absolutte værdi. Vi er glade for det, som specielt racemæssige og etniske traditioner og kulturer bringer vort liv. Vi anbefaler og opmuntrer den selvbevidsthed hos alle racemæssige og etniske grupper og undertrykte folk, som leder dem til at kræve deres fulde rettigheder i samfundet. Vi hævder samfundets og samfundsgruppers forpligtelse til at virkeliggøre hjælpeprogrammer, som afskaffer en over længere tids systematisk berøvelse af racemæssige og etniske gruppers sociale rettigheder. Vi hævder de racemæssige og etniske mindretals medlemmers ret til lige muligheder for ansættelse og forfremmelse, for undervisning og uddannelse af største kvalitet, for valgret, for adgang til offentlige steder, samt lige ret med hensyn til køb eller leje af hus og til ledende og indflydelsesrige stillinger på alle niveauer. Vi støtter handlinger, som bekræfter dette, som en metode til at være opmærksom på ulighederne og de diskriminerende skikke i vor kirke og vort samfund.

B) Religiøse mindretals rettigheder. — Religiøs forfølgelse har været almindelig i civilisationens historie. Vi tilskynder til sådanne bestræbelser i teori og praksis, som sikrer enhver religiøs gruppes ret til at praktisere sin tro uden juridiske, politiske eller økonomiske restriktioner, specielt fordømmer vi antisemitismen, anti-muslimske og anti-kristne holdninger og praksis - såvel i deres åbenlyse, som i deres tilslørede former, idet dette er særligt følsomt, når det kommer til udtryk i mediernes stereotype form - og vi hævder alle religioners og deres tilhængeres ret til frihed for juridiske, økonomiske og sociale diskriminationer.

C) Børns rettigheder. — Medens børn engang blev betragtet som deres forældres ejendom, bliver de nu i sig selv anerkendt som fuldstændige mennesker, over for hvem de voksne og samfundet i almindelighed har særlige forpligtelser. Således støtter vi udviklingen af skolesystemer og nye uddannelsesmetoder, som er beregnet til at hjælpe ethvert barn hen imod fuldstændig opnåelse af at være et menneske med egen værdi. Alle børn har ret til kvalitetsmæssig undervisning, der passer til deres udviklingstrin, og som benytter sig af de bedste pædagogiske fremgangsmåder og indsigter. Kristne forældre og værgere har ansvaret for, at barnet får seksualundervisning i overensstemmelse med kristen moral - herunder troskab inden for ægteskabet og afholdenhed fra seksuelt samliv som ugift. Desuden har børn ret til mad, husly, tøj, lægehjælp og følelsesmæssig velvære ligesom de voksne, og disse rettigheder bekræfter vi som deres — uanset deres forældres ellers værgers aktivitet eller mangel på aktivitet. Børn skal beskyttes imod økonomisk, psykisk og seksuel udnyttelse og misbrug.

D) Ungdommens rettigheder. — Vort samfund karakteriseres af en stor befolkningsgruppe af unge, som hyppigt finder det vanskeligt at deltage fuldt ud i samfundet. Derfor tilskynder vi til en udvikling, som opmuntrer ungdommen til at deltage i beslutningsprocesserne, og som afskaffer diskrimination og udnyttelse. Skabende og passende beskæftigelsesmuligheder burde være lovbestemte og socialt tilgængelige for de unge.

E) De gamles rettigheder. — I et samfund, der primært lægger vægt på ungdommen, bliver de gamle ofte isolerede fra det sociale livs hovedstrøm. Vi støtter sociale bestræbelser, som integrerer de gamle i samfundslivet, således at de har en tilstrækkelig indkomst, forøgede og ikke-diskriminerende ansættelsesmuligheder, adgang til uddannelse og tjenesteydelse, tilfredsstillende lægetilsyn og bopæl sammen med andre aldersgrupper. Vi tilskynder til sociale programmer, som sikrer de gamle den respekt og værdighed, som de har ret til som seniormedlemmer af det menneskelige fællesskab, og understreger ældre kvinders og etniske individers særlige bekymringer. Endvidere tilskynder vi til forøgede overvejelser om tilstrækkelige pensionsordninger med underhold af den efterlevende ægtefælle.

F) Om ligestilling. — Vi erkender, at kvinden og manden er ligeberettigede i hvert eneste aspekt af deres fælles liv. Vi bekræfter, at kvinder og mænd har ret til ens behandling i ansættelsessager, ansvarsforhold, forfremmelse og aflønning. Vi støtter handlinger, som bekræfter dette som en metode til at gøre opmærksom på ulighederne og de diskriminerende skikke i vor kirke og vort samfund.

G) Handicappedes rettigheder. — Vi erkender og bekræfter, at ethvert menneske som medlem af Guds familie har sit fulde menneskeværd og sin personlighed. Vi bekræfter kirkens og samfundets ansvar for at tjene alle mennesker, også dem med mentale, fysiske og/eller psykiske funktionshæmninger, som på grund af vanførhed, afvigelse i fremtoning eller adfærd har problemer med bevægelighed, kommunikation, intellektuel fatteevne eller personlige forhold, så det er en hindring for dem og deres families deltagelse i kirke - og samfundsliv. Vi appellerer til kirken og samfundet om at værdsætte funktionshæmmede personers evner, så de fuldt ud kan deltage i de troendes fællesskab. Vi opfordrer kirken og samfundet til at være opmærksomme på og fremme programmer for revalidering, hjælpetjeneste, beskæftigelse, uddannelse, egnede boliger og transport.

H) Homoseksuelles rettigheder. — Ethvert menneske har bestemte grundlæggende menneskerettigheder samt grundlovgivne rettigheder (civil liberties). Vi er forpligtede til at støtte disse rettigheder for homoseksuelle personer. Vi ser det som et tydeligt spørgsmål om simpel retfærdighed at beskytte deres juridiske rettigheder, hvor de har: Fælles materielle ressourcer, pension, formynderrolle, fælles ret til advokatbistand og andre lovmæssige rettigheder, som typisk er forbundet med kontraktmæssige relationer, som involverer fælles økonomisk bidrag, ansvar og forpligtelser, og lige beskyttelse i forhold til loven. Endvidere støtter vi bestræbelser på at stoppe vold og andre former for tvang mod bøsser og lesbiske. Vi forpligter os ligeledes til et socialt vidnesbyrd mod tvang og marginalisering af tidligere homoseksuelle.

I) Befolkningstilvækst. — Eftersom befolkningstilvæksten i stigende grad belaster verdens forsyninger af fødevarer, mineraler og vand og skærper internationale spændinger, er en reduktion af overforbruget og en reduktion af verdens nuværende befolkningstilvækst blevet bydende nødvendig. Mennesker har pligt til at overveje, hvordan deres beslutning om at føde børn påvirker hele verdenssamfundet. De bør have adgang til information og passende midler til børnebegrænsning — indbefattet adgang til sterilisation. Vi hævder, at programmerne for at opnå et stabiliseret folketal burde bestemmes på baggrund af en total økonomisk og social udvikling, der tillige omfatter en rimelig anvendelse og kontrol med ressourcer, en forbedring

af kvindernes status i alle kulturer, og et menneskeligt niveau for økonomisk sikkerhed, lægehjælp og udryddelse af analfabetisme.

J) Alkohol og andre rusmidler. — Da brug af alkohol og narkotika er en hovedårsag til kriminalitet, familieproblemer, sygdom, ulykker, vold og for tidlig død, støtter vi samfundets foranstaltninger, som resulterer i et mindsket forbrug af disse stoffer. Vi støtter foranstaltninger, som beskytter samfundet mod misbrug og skadevirkninger af alkohol og narkotika, samtidig med at vi erkender misbrugernes ret til hjælp. Personer, som er afhængige af rusmidler, og deres familiemedlemmer er værdifulde mennesker, som fortjener behandling og rehabilitering. Specielt i forebyggende arbejde blandt børn og unge ser vi undervisning som et vigtigt led i at forandre holdningen til disse midler. Vi tror, at kirken og dens medlemmer har en vigtig opgave i at tilbyde alkoholfrie miljøer og bekæmpe alkoholtraditioner. Vi bekræfter vor vedvarende støtte til afholdenhed som et medmenneskeligt eksempel i erkendelse af de store menneskelige skader, som alkoholforbrug medfører. Vi støtter afhold fra brug af alle illegale narkotiske rusmidler.

K) Tobak. — Vi bekræfter vor historiske tradition for høje normer vedrørende personlig livsførelse og social ansvarlighed. I lyset af den overvældende dokumentation om, at tobaksrygning og brugen af snus - og skråtobak er skadeligt for alle mennesker i alle aldre, anbefaler vi total afholdenhed fra brug af tobak. Vi går derfor ind for, at vore uddannelsesprogrammer og medier anvendes til støtte og opmuntring for denne afholdenhed. Endvidere erkender vi den skadelige virkning, som passiv rygning har, og støtter restriktioner mod rygning på offentlige steder samt på arbejdspladser.

L) Medicinsk eksperimentering. — Den fysiske og mentale sundhed er blevet betydeligt forbedret gennem opdagelser inden for den medicinske videnskab. Det er imidlertid bydende nødvendigt, at myndighederne og lægestanden omhyggeligt håndhæver kravene, som den gældende medicinske forskningsstandard sætter, og holder streng kontrol med af prøvelse af ny teknologi og nye lægemidler ved hjælp af menneskelige forsøgsobjekter. Denne standard kræver, at de, som er beskæftiget i forskning, kun må benytte mennesker som forsøgsobjekter efter at have opnået utvunget samtykke af mennesker med deres sansers fulde brug.

M) Genteknologi. — Menneskehedens ansvar over for Guds skaberværk udfordrer os til at omgås mulighederne inden for genforskning og genteknologi med største forsigtighed. Brugen af genteknologiske metoder til at opfylde menneskets grundlæggende behov for sundhed, et sikkert miljø og tilstrækkelig fødevarerforsyning hilser vi velkommen. På grund af den virkning, som genteknologi kan have på alt liv, opfordrer vi til effektive retningslinier og offentlig kontrol som sikring mod enhver handling, der kunne lede til misbrug af disse teknologier, herunder til politiske eller militære formål. Vi erkender, at genteknologi kan føre til utilsigtede skadelige konsekvenser, selv ved omhyggelig anvendelse med de bedste intentioner.

Human genterapi, som fører til ændringer, der ikke kan nedarves (somatisk terapi), bør begrænses til lindring af sygdomsbetinget lidelse. Genterapi med arvehygiejnisk formål, eller som fører til, at fostre går til spilde, vender vi os imod. Enkeltindviders og deres børns genetiske data bør hemmeligholdes og behandles fortroligt, medmindre fortroligheden hæves af vedkommende selv eller af dennes familie, eller indsamlingen og brugen af genetiske data er støttet af en passende retsavgørelse. Fordi langtidsvirkningerne er usikre, modsætter vi os genetisk terapi, der giver anledning til forandringer, som kan føres videre til kommende generationer (kimcelle terapi).

N) Livet på landet. — Vi støtter den enkeltes og familiernes ret til at leve og trives som landbrugere, landarbejdere, købmænd, akademikere, håndværkere og andre, som lever uden for byerne og storbycentrene. Vi tror, at vor kultur bliver fattigere, og vort folk bliver berøvet

en meningsfyldt livsstil, når det landlige og landsbylivet bliver vanskeligt eller umuligt. Vi er klar over, at for at kunne forbedre denne livsstil kan det under tiden være nødvendigt, at dyrket jord tages i brug til andre formål end jordbrug. Vi modsætter os ukritisk ændring af dyrket jord til udyrket, når det er muligt at bruge jordområder, der ikke kan dyrkes. Endvidere opmuntrer vi til, at egnede landområder fredes til dyrkning og friarealer efter velgennemtænkte planer for brug af skov og mark. Vi støtter offentlige og private programmer, der har til hensigt at gavne den fastboende landbruger frem for „fabrikslandbruget“, og programmer, som opmuntrer industrier til at lokalisere sig uden for byområder.

Vi erkender desuden, at den voksende mobilitet og teknologi har medført en blanding af mennesker, religioner og filosofier i de landsby-samfund, som før var homogene. Hvor det ofte opfattes som en trussel mod eller et tab for samfundet, forstår vi det som en mulighed for at fremhæve det bibelske kald til at være et fællesskab for alle mennesker. Derfor opmuntrer vi landsbysamfund og enkeltindivider til at bevare deres særpræg, samtidig med at de er rede til ved gensidig tilhørsforhold, omsorg, helbredelse og vækst at støtte den gensidige tillid og bekræfte det enkelte menneskes værd - og dermed praktisere shalom.

O) Livet i byer og forstæder. — Livet i byer og forstæder er blevet den dominerende livsstil for flere og flere mennesker. For mange betyder det økonomiske, uddannelsesmæssige, sociale og kulturelle muligheder. For andre har det bragt fremmedgørelse, fattigdom og afpersonificering. Vi i kirken har mulighed og ansvar for at være med til at forme det fremtidige liv i byer og forstæder. Massive programmer for fornyelse og social planlægning er nødvendig for at få en højere grad af menneskelighed ind i livsstilen i byer og forstæder. Kristne skal bedømme alle programmer inklusive økonomisk og samfundsmæssig udvikling, nye byer og bymæssig fornyelse, alt efter i hvor høj grad det beskytter og forøger menneskelige værdier, tillader personligt og politisk engagement og skaber muligheder for åbne naboskaber for personer af alle racer, aldre og indkomstgrupper. Vi støtter al planlægning af bebyggelse, som sætter de menneskelige værdier i centrum. Vi må medvirke til at formgive udviklingen i byer og forstæder, så der sørges for menneskets behov for at identificere sig med og finde sin mening i mindre sociale samfundsgrupper. Samtidig må sådanne mindre områder opmuntres til at tage medansvar for hele by-og forstadsområdet frem for at isolere sig fra det.

P) Vold i medierne og kristne værdier. — Den hidtil ukendte virkning, som medier (specielt fjernsyn og film) har på kristne og menneskelige værdier i vort samfund, bliver mere åbenbar for hver dag. Vi fordømmer mediernes optagethed af nedværdigende skildringer og sensationsreportager, som fremstilles som ”underholdning” og ”nyheder”. Disse fremgangsmåder nedværdiger mennesket og bryder med Bibelens og Kristi lære. Metodister og andre kristne må gøres opmærksomme på, at massemedierne ofte undergraver Kristi sandheder ved at fremelske en livsstil uden holdninger og ved at fremstille detaljerede voldsscener. I stedet for at opmuntre, motivere og inspirere seerne til at vælge en livsstil, som bygger på livets ukrænkelighed, går underholdningsbranchen ofte ind for det modsatte. Medierne må stå til regnskab for den rolle, de spiller i værdiernes forfald, sådan som vi ser det i dagens samfund. Alligevel unddrager de sig ansvaret og hævder, at de afspejler samfundet mere, end de påvirker det. For menneskehedens skyld må de kristne arbejde for at standse denne opløsning af moralske og etiske værdier i verdenssamfundet.

Q) Helse/sundhed. — Helse er en tilstand af fysisk, mental, social og åndelig velbefindende - offentligt og privat. Sundhedshjælp er en grundlæggende menneskeret. Salme 146 taler om Gud: ”som skaffer de undertrykte ret og giver de sultne føde. Herren sætter de fangne i frihed. Herren åbner de blindes øjne.” Det er uretfærdigt at konstruere eller opretholde barrierer for fysisk helhed eller fuld deltagelse i samfundet. Vi opmuntrer individer til at følge en sund livsstil og bekræfter vigtigheden af forebyggende sundhedshjælp, sundhedsundervisning, miljømæssig og beskæftigelsesmæssig sikkerhed, god ernæring og sikre boligforhold for opnåelse af sundhed. Vi erkender også regeringens rolle

i at sikre, at alle individer har adgang til disse for sundhed nødvendige elementer.

R) Organdonation. — Vi tror, at organtransplantation og organdonation er gerninger præget af barmhjertighed, agapekærlighed og selvopofrelse. Vi anerkender den livgivende gavn, organ- og anden vævsdonation har og opmuntrer alle troende mennesker til at blive organ- og vævsdonorer som en del af deres kærlighed til og tjeneste for mennesker i nød. Vi opfordrer indtrængende til, at det bliver gjort i respekt for afdøde og for levende donorer og til gavn for modtagerne, idet man følger retningslinier, som hindrer misbrug af donorer og deres familier.

§ 67. IV. Det økonomiske fælleskab

Vi hævder, at alle økonomiske systemer — ikke mindre end andre dele af den skabte orden — står under Guds dom. Derfor fremhæver vi de offentlige myndigheders ansvar for at udvikle og virkeliggøre sunde finansielle og monetære principper, som sørger for den enkeltes og fællesorganernes økonomiske liv, og som sikrer fuld beskæftigelse og en tilstrækkelig indkomst med et minimum af inflation. Vi tror, at private og offentlige økonomiske foretagender er ansvarlige for de sociale udgifter, der er forbundet hermed, såsom arbejdsløshed og forurening af omgivelserne, og at de bør holdes ansvarlige for udgifterne. Vi støtter alle forholdsregler, som mindsker koncentrationen af rigdom hos de få. Vi støtter yderligere bestræbelser for at regulere skattestrukturer og fjerne myndighedernes støtte til programmer, som er til fordel for de velhavende på bekostning af andre.

A) Ejendom. — Vi tror, at ejendom skal forvaltes over for Gud både i de samfund, hvor privat ejendomsret fremmes, og der hvor den hindres — og at den er begrænset af samfundets altovervejende behov. Vi tror, at kristentroen går imod, at nogen enkeltperson eller gruppe skal have en eksklusiv eller tilfældig kontrol over nogen som helst del af det skabte univers. Socialt og kulturelt betinget ejendomsret må derfor betragtes som et ansvar over for Gud. Vi tror derfor, at regeringer — under udøvelse af retfærdighed og orden efter loven — har ansvar for at tilvejebringe ordninger, som beskytter samfundets såvel som de private ejendomsbesidderes rettigheder.

B) Kollektive forhandlinger. — Vi støtter lønmodtagernes og arbejdsgivernes ret til at organisere sig for kollektive forhandlinger i foreninger og andre grupper efter eget valg. Endvidere støtter vi begge parter ret til at nyde fuld beskyttelse i dette og understreger deres ansvar for at forhandle i god tro inden for den offentlige interessers ramme. For at kunne bevare og fremme borgernes rettigheder støtter vi nye former for forhandlingsprocedurer, som indbefatter repræsentanter for det offentliges interesse i forhandlinger og fastsættelse af kontrakter mellem arbejdere og ledelse - herunder sådanne, som kan føre til en eller anden form for retslig afgørelse af spørgsmålet. Vi afviser begge parter brug af vold, mens der forhandles, eller når der opstår ledelsesmæssige problemer. Ligeledes afviser vi en permanent forflytning af en arbejder, der er med i en lovlig strejke.

C) Arbejde og fritid. — (Den nordiske Lære- og Kirkeordning har her sin egen formulering, hvor en tilføjelse vedtaget på 1992 Generalkonferencen ikke giver mening)
Alle mennesker, som er i stand til det, har både ret og pligt til at arbejde til gavn for samfundet og sig selv. Hvor der er for få arbejdsmuligheder til alle, kan deltidstjeneste i solidaritet med hverandre anbefales. Enhver har ret til at få tilstrækkelig løn for sit arbejde og har pligt til at udføre sit arbejde bedst muligt. De menneskelige behov må have prioritet foran større fortjeneste. Det er en menneskeret at nægte at arbejde under arbejdsforhold, som er farlige for liv og/eller helbred. Strejke og lockout kan være et lovligt middel til at fremtvinge løsninger, hvor forhandlinger ingen veje fører.

I en tid med voksende fritid påhviler det samfundet at tilrettelægge forholdene, så fritiden gives et positivt indhold. Kirken og den enkelte har ansvar for at hjælpe familierne og

fællesskaberne i menighederne til at bruge hele livet i det godes tjeneste. Vi erkender, at fritid giver større muligheder for en ny og skabende indsats i samfund og kirke.

D) Forbrug. — Vi støtter bestræbelser for at sikre sandfærdighed i prisansættelse, emballering, udlån og reklame. Vi hævder, at forbrugernes primære ansvar er at skaffe sig de nødvendige varer og tjenesteydelser af højeste kvalitet til de laveste omkostninger i overensstemmelse med en økonomisk praksis. De bør udøve deres økonomiske magt til at opmuntre fabrikation af varer, som er nødvendige og gavnlige for menneskeheden, idet det undgås at vanhellige omgivelserne, såvel ved produktion som ved forbrug. De, som fabrikerer varer og tjenesteydelser, tjener samfundet bedst, når de hjælper forbrugerne til at opfylde disse ansvar. Forbrugerne bør bedømme deres forbrug af varer og tjenesteydelser i lyset af behovet for øget livskvalitet - frem for en ubegrænset produktion af materielle goder. Vi opfordrer forbrugerne — inklusive lokale menigheder og kirke-relaterede institutioner — til at arbejde sammen for at opnå disse mål og til at udtrykke utilfredshed med skadelige økonomiske, sociale og økologiske fremgangsmåder. Det kan ske ved sådanne metoder som boykot, brevskrivning, fælles resolutioner og annoncering. For eksempel kan disse metoder anvendes til at påvirke fjernsyn og radio til at lave bedre programmer.

E) Fattigdom. — Til trods for den almindelige overflod i de industrialiserede lande lever flertallet af verdens mennesker i fattigdom. For at kunne sørge for de grundlæggende behov så som føde, klæder, husly, uddannelse, lægehjælp og andre fornødenheder må der findes veje til en mere retfærdig fordeling af verdens ressourcer. Den øgede teknologi og udbytende økonomiske systemer forarmer mange mennesker og gør, at fattigdommen fortsætter uafbrudt. Derfor holder vi ikke fattige mennesker moralsk ansvarlige for deres økonomiske tilstand. Som en begyndelse til lindring af fattigdommen støtter vi følgende fremgangsmåder: opretholdelse af en tilstrækkelig indkomst, kvalitetsundervisning, anstændige boligforhold, faguddannelse, meningsfulde ansættelsesmuligheder, tilstrækkelig læge- og hospitalshjælp, menneskeliggørelse og radikale revisioner af velfærdsprogrammerne. Da lave lønninger ofte er årsag til fattigdom, bør arbejdsgivere betale deres arbejdere en løn, som ikke kræver, at de er afhængige af offentlige bidrag for at sikre deres velfærd.

F) Omvarende arbejdere. — Omvarende arbejdere og andre løsarbejdere, som i lang tid har været genstand for kirkens særlige omsorg, kan på grund af deres specielle levemåde blive udelukket fra mange af de økonomiske og sociale fordele, som andre arbejdere nyder. Mange af disse omvarende arbejderes situation er forværret, fordi de racemæssigt og etnisk er blevet undertrykt med utallige ydmygelser i samfundet. Vi opfordrer kirken til at støtte deres bestræbelser på at organisere kollektive forhandlinger.

G). Hasardspil. — Hasardspil er en trussel mod samfundet, dødbringende for de bedste moralske, sociale, økonomiske og åndelige interesser og ødelæggende for god offentlig administration.

Kristne bør som en tros- og kærlighedsgerning afholde sig fra hasardspil og stræbe efter at hjælpe dem, som er offer herfor. Den, som er blevet sygeligt afhængig af hasardspil, vil kirken opmuntre til at modtage behandling, så den enkeltes energi kan blive rettet mod positive og konstruktive formål. Samfundsmønstre og den personlige livsstil bør være således, at det er unødvendigt og uønskeligt for nogen at søge tilflugt i kommerciel hasardspil.

§ 68. V. Det politiske fælleskab

Medens vor lydighed mod Gud går forud for vor lydighed imod enhver stat, anerkender vi de offentlige myndigheders nødvendige funktion som et væsentligt middel til at lede samfundet. Fordi vi ved, at vi er ansvarlige over for Gud i det sociale og politiske liv, erklærer vi hermed følgende angående de offentlige myndigheder:

A) Grundlæggende friheder. — Vi mener, at alle offentlige myndigheder er ansvarlige for beskyttelsen af folkets ret til retfærdige og frie valg, til talefrihed, religionsfrihed, mødefrihed og frie kommunikationsmedier og anmodning om oprejsning, når der er grund til klage, uden frygt for repressalier, retten til privatliv og garanti for rettighederne til nødvendig føde og klæder, boliger, uddannelse og lægehjælp. Formen og ledelsen i alle regeringer bør indrettes ud fra, at alle voksne borgere sikres ret til at stemme. På det stærkeste fordømmer vi regeringer, som skræmmer politiske modstandere og overvåger disses hjem, og al anden misbrug af embeder, man er valgt eller udpeget til. Brugen af internering og fængsel for at chikanere og fjerne politiske modstandere eller anderledes tænkende krænker de fundamentale menneskerettigheder. Endvidere krænker al mishandling eller tortur af mennesker i hvilken som helst hensigt den kristne lære og må fordømmes og/eller bekæmpes af de kristne og af kirkerne, hvor som helst og når som helst den finder sted. Kirken anser slaveriet som vanærende ondt. Alle former for slaveri er totalt forbudt og kan ikke på nogen måde tolereres af kirken.

B) Politisk ansvar. — Et politisk systems styrke afhænger af dets medborgeres fulde og frivillige deltagelse. Vi tror, at staten ikke bør forsøge at kontrollere kirken, ligesom kirken heller ikke bør forsøge at herske over staten. „Adskillelsen mellem stat og kirke“ betyder, at der ingen organisk enhed består mellem dem, men tillader dog en vekselvirkning. Kirken skal til stadighed udøve en stærk etisk indflydelse på staten ved at støtte den politisk og de programmer, som anses for at være retfærdige og medmenneskelige, og bekæmpe den politik og de programmer, som ikke er det.

C) Informationsfrihed. — Borgere i alle lande bør have adgang til alle væsentlige informationer med hensyn til deres regering og dens politik. Illegale og samvittighedsløse handlinger, der påføres mennesker eller grupper af deres egen regering, kan ikke retfærdiggøres og skal ikke skjules selv under henvisning til den nationale sikkerhed. Vi afviser også på det kraftigste overvågning af privatlivet og skræmmen af magthaveres politiske modstandere samt alle andre misbrug af valgte eller udnævnte stillinger. Vi tror, at et sådant misbrug udgør et moralsk grundlag for afskedigelse fra stillingen.

D) Uddannelse. — Vi tror, at ansvaret for uddannelsen af de unge hviler på familien, kirken og myndighederne. I vort samfund kan denne funktion bedst opfyldes gennem samfundets politik, som sikrer fri adgang for alle mennesker til folkeskolen, gymnasiet og den højere uddannelse efter eget valg. Mennesker i vort samfund burde ikke forhindre adgang til en højere uddannelse på kirkens eller andre uafhængige institutioners højere læreanstalter af økonomiske årsager. Vi bekræfter de offentlige og private skolers ret til at eksistere, og vi tiltræder den politik, som sikrer adgang og valgmuligheder, og som ikke skaber forfatningsstridig sammenblanding mellem kirke og stat. Staten må ikke bruge sin autoritet til at indskærpe en bestemt religiøs trosforestilling (indbefattet ateisme), ligesom den ikke må påbyde bøn eller andagt i de offentlige skoler, men skal give eleverne frihed til at udøve deres egne religiøse overbevisninger.

E) Borgerlig lydighed og borgerlig ulydighed. — Myndigheder og love bør være Guds og menneskets tjenere. Borgerne har pligt til at adlyde love, som er antaget på tilbørlig måde ved en ordnet og retfærdig parlamentarisk proces. Men myndighederne er — ikke mindre end den enkelte — underlagt Guds dom. Derfor erkender vi den enkeltes ret til at have en anden mening og — hvis det drejer sig om samvittighedsspørgsmål — efter at have udtømt alle legale muligheder — til at modsætte sig love, de anser for at være uretfærdige eller sat i værk for at diskriminere. Selv da bør respekten for loven vises, ved at man afholder sig fra vold, og ved at man er villig til at acceptere følgerne af ulydigheden. Vi beder for dem, som med retsmæssig autoritet tjener offentligheden, og vi støtter deres anstrengelser for at skaffe retfærdighed og

lige muligheder for alle mennesker. Vi hævder kirkernes pligt til at støtte alle, som lider på grund af deres standpunkter, og vi tilskynder myndighederne til at sikre civile rettigheder som i den Internationale Pakt om Civile og Politiske Rettigheder for personer i vanskeligheder på grund af deres ikkevolds handlinger.

F) Kriminalitet og rehabilitering. — For at beskytte alle borgere for dem, som vil gøre indgreb i personlige og ejendomsrættigheder, er det myndighedernes pligt at oprette politistyrker, domstole samt at bruge frihedsberøvelses-, straf- og rehabiliteringsmuligheder for lovovertrædere. Vi støtter myndighedernes bestræbelser på at formindske og fjerne kriminaliteten i overensstemmelse med respekten for menneskets grundlæggende friheder. Vi afviser al misbrug af alle disse nødvendige mekanismer — inklusive deres anvendelse til forfølgelse eller som skræmmemiddel mod folk, hvis race, udseende, levemåde, økonomiske forhold eller tro er forskellig fra deres, som har autoriteten, og vi afviser al ligegyldig, ufølsom eller diskriminerende håndhævelse af loven. Endvidere støtter vi forholdsregler beregnet til at fjerne de sociale forhold, som fører til kriminalitet, og vi opmuntrer til fortsat positiv vekselvirkning mellem de håndhævende embedsmænd og den brede befolkning. Af kærlighed til Kristus, som kom for at frelse dem, som er fortabte og sårbare, anmoder vi indtrængende om oprettelsen af nye systemer til omsorg og støtte over for ofre for lovovertrædelse og for rehabilitering, som vil genoprette, beskytte og opfostre de indsatte menneskelighed. Af samme grund modsætter vi os dødsstraf og anmoder indtrængende om dens fjernelse fra al lovgivning.

G) Militærtjeneste. — Skønt tvang, vold og krig nu er de yderste midler i internationale forbindelser, afviser vi dem for uforenelige med evangeliet og Kristi Ånd. Derfor anmoder vi indtrængende om oprettelsen af lovens herredømme i internationale sager som et middel til afskaffelse af krig, vold og tvang i disse sager. Vi afviser derfor tvungen militærtjeneste uden mulighed for alternativ tjeneste som en politik uforenelig med evangeliet. Vi erkender den smertefulde spænding, som er opstået på baggrund af kravet fra landenes regeringer om militærtjeneste. Vi tilskynder alle unge til at søge kirkens vejledning, når de er nået frem til en samvittighedsfuld beslutning om, hvad der er deres ansvar som samfundsborgere. Præsterne er kaldede til at være til tjeneste med rådgivning til alle unge, som står over for indkaldelse, indbefattet dem, der af samvittighedsgrunde nægter at indordne sig under et værnepligtssystem. Vi støtter og udvider kirkens tjeneste over for dem, som af samvittighedsgrunde er imod al krig - eller nogen speciel krig - og som derfor nægter at gøre tjeneste i de væbnede styrker eller nægter at indordne sig under værnepligtssystemer. Ligeledes støtter og udvider vi kirkens tjeneste over for dem, som af samvittighedsgrunde vælger at gøre tjeneste i de væbnede styrker eller i alternativ tjeneste.

§ 69 VI. Verdens-fællesskabet

Guds verden er een verden. Den enhed, som vi nu bliver påtvunget af den teknologiske revolution, er løbet fra vor moralske og åndelige kapacitet til at skabe en stabil verden.

Menneskeheden påtvunget enhed, som bliver mere og mere åbenbar på alle livets områder, stiller kirken såvel som alle mennesker over for problemer, hvis løsning ikke kan vente — såsom uretfærdighed, krig, udbytning, privilegier, befolkning, internationale økologiske kriser, spredning af atomvåbendepoter, udvikling af multinationale forretningsorganisationer, som arbejder uden for det effektive kontrolapparat nedsat af de nationale myndigheder, samt det tiltagende tyranni i alle dets former. Denne generation må finde anvendelige svar på disse og beslægtede spørgsmål, hvis menneskeheden fortsat skal befolke denne jord. Vi forpligter os — som kirke — til at stræbe efter at opnå et verdenssamfund, som er et fællesskab af personer, som ærligt elsker hverandre. Vi forpligter os til at søge evangeliets mening i alle spørgsmål, som skiller mennesker fra hverandre og truer verdensfællesskabets vækst.

A) Nationer og kulturformer. — Som individerne er stadfæstet af Gud i deres forskellighed, således er nationerne og kulturformerne det også. Vi erkender, at ingen nation eller kultur er absolut retfærdig og ret i behandlingen af sine egne folk. Ingen nation er heller helt uden opmærksomhed for sine borgeres velfærd. Kirken må betragte nationer som ansvarlige for uretfærdig behandling af deres borgere og andre mennesker inden for deres grænser. Idet vi anerkender den gældende forskel i kulturformer og politiske filosofier, står vi for retfærdighed og fred i hver nation.

B) National magt og ansvar. — Nogle nationer ejer større militær og økonomisk magt end andre. På dem med største magtmulighed hviler ansvaret for at bruge rigdom og indflydelse med tilbageholdenhed. Vi bekræfter retten og pligten for folkeslag i alle lande til at bestemme over deres egne skæbner. Vi anmoder indtrængende de politiske stormagter om at bruge deres ikke voldelige magt til at forøge politisk, social og økonomisk selvbestemmelse i andre lande — hellere end at fremme deres egne specielle interesser. Vi billiger internationale bestræbelser for at udvikle en mere retfærdig økonomisk verdensorden, gennem hvilken jordens begrænsede ressourcer kan anvendes til størst gavn for alle nationer og folk. Vi tilskynder de kristne i ethvert samfund til at opmuntre myndighederne, som de lever under, og de økonomiske foretagender inden for deres samfund til at bistå og arbejde for udviklingen af mere retfærdige og økonomiske ordninger, hvori jordens begrænsede ressourcer vil blive anvendt til den maksimale gavn for alle nationer og folk.

C) Krig og fred. — Vi tror, at krig er uforenelige med Kristi lære og eksempel. Derfor afviser vi krig som middel i den nationale udenrigspolitik og insisterer på, at alle nationers første moralske pligt er med fredelige midler at løse alle meningsforskelle, som opstår mellem dem, at menneskelige værdier må veje tungere end militære krav, når regeringer fastlægger deres prioriteter, at militariseringen af samfundet må blive udfordret og stoppet, at fremstilling, salg og spredning af våben må reduceres og kontrolleres, og at produktion, besiddelse eller brug af kernevåben fordømmes. Som konsekvens heraf godkender vi generel og fuldstændig nedrustning under nøje og effektiv international kontrol.

D) Retfærdighed og lov. — Enkeltpersoner og grupper må kunne føle sig sikre på deres liv og ret til at leve i et samfund, hvis orden skal opnås og bevares ved lov. Vi fordømmer som umoralsk en livsform, som bevarer uretfærdighed for alle tider. Også nationer må kunne føle sig sikre i verden, hvis verdensfællesskabet skal blive en kendsgerning. Idet vi tror, at international retfærdighed kræver alle folks medvirken, giver vi vor tilslutning til De forenede Nationer og dets beslægtede organisationer samt Den internationale Domstol som de bedste midler, der i øjeblikket er til rådighed for at opnå en verden af retfærdighed og lov. Vi støtter de bestræbelser, som gøres af folk i alle lande, som stræber efter verdensfred gennem lov. Vi støtter international bistand og samarbejde om alle spørgsmål om behov og konflikter. Vi tilskynder til, at man anerkender medlemsskab af FN for alle nationer, som ønsker et sådant medlemsskab, og som accepterer ansvaret inden for FN. Vi tilskynder FN til at spille en mere aktiv rolle i udviklingen af et internationalt voldgiftssystem til bilæggelse af stridigheder og egentlige konflikter mellem nationer ved at udvikle bindende tredjepartsvoldgift. Bilaterale og multilaterale bestræbelser uden for FN bør arbejde i forståelse med dets målsætning og ikke modarbejde det. Vi bekræfter påny vor historiske interesse for verden som vort sogn, og vi stræber efter enkeltpersoners og folks fulde ligeberettigede medlemsskab af et sandt verdensfællesskab.

§ 70 VII. Vor sociale bekendelse

Vi tror på Gud, verdens skaber, og på Jesus Kristus, skabningens forløser. Vi tror på Helligånden, gennem hvem vi erkender Guds gaver. Vi angrer og bekender den synd, at vi misbruger disse gaver til

formål for afgudsdyrkelse.

Vi bekræfter, at naturens verden er Guds håndværk, og vi indvier os selv til dens bevarelse, dens forbedrelse og menneskeslægtens trofaste anvendelse af den.

Vi modtager glæde — for os selv og andre — samfundets, ægteskabets, seksualitetens og familielivets velsignelser.

Vi forpligter os til at hævde mænds, kvinders, børns, de unges, de gamles og alle handicappedes rettigheder, forbedre livets kvalitet og hævde de etniske og religiøse mindretals ret og værdighed.

Vi tror på menneskets ret og pligt til at arbejde til Guds ære og til gavn for sig selv og andre og derved beskytte sin velfærd. Vi tror på retten til ejendom som en forvaltning for Gud, ret til kollektive forhandlinger, et ansvarligt forbrug og på afskaffelsen af økonomisk og social nød.

Vi vier os til fred i hele verden, til frihed for alle folkeslag og til retfærdighedens og lovens herredømme blandt nationerne og til individets frihed i hele verden.

Vi tror på Guds Ords nuværende og endelige sejr i menneskelige forhold, og vi accepterer med glæde vor opgave: At manifestere evangeliets liv i verden.

(Det anbefales, at denne erklæring om de sociale principper vil være tilgængelig for metodister, og at den regelmæssigt fremhæves i alle menigheder. Endvidere anbefales det, at vor sociale bekendelse bliver anvendt i søndagsgudstjenesten).